

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-126-13

Druk nr 2162 cz. 2

Warszawa, 14 lutego 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Środowiska.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA ¹⁾

z dnia

w sprawie oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi²⁾

Na podstawie art. 101a ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, 1235 oraz z 2014 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenia określa:

- 1) etapy identyfikacji terenów zanieczyszczonych;
- 2) rodzaje działalności mogących z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, wraz ze wskazaniem przykładowych dla tych działalności zanieczyszczeń;
- 3) dopuszczalne zawartości w glebie oraz dopuszczalne zawartości w ziemi niektórych substancji powodujących ryzyko, zróżnicowane dla poszczególnych właściwości gleby oraz grup gruntów, wydzielonych w oparciu o sposób ich użytkowania;
- 4) referencyjne metodyki wykonywania badań właściwości i zanieczyszczenia gleby i ziemi, w tym pobierania próbek;
- 5) dodatkowe wymagania dotyczące oceny wystąpienia zanieczyszczenia powierzchni ziemi na terenie zakładu gdzie eksploatowana jest lub była w przeszłości instalacja wymagająca uzyskania pozwolenia zintegrowanego.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) działalności stwarzającej ryzyko szkody w środowisku – rozumie się przez to działalność stwarzającą ryzyko szkody w środowisku w rozumieniu przepisów ustawy

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie zostało notyfikowane Komisji Europejskiej w dniu ... pod numerem ..., zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz.13, t. 20, str. 337, z późn. zm.).

z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493 z późn. zm.³⁾);

- 2) szkodzie w środowisku – rozumie się przez to szkodę w środowisku w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie;
- 3) raporcie wynikającym z przepisów o pozwoleniach zintegrowanych – rozumie się przez to raport początkowy, o którym mowa w art. 208 ust. 2 pkt 4 lit. a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, pomiary, o których mowa w art. 211, ust. 6 pkt 4 tej ustawy lub raport końcowy, o którym mowa w art. 217b ust. 1 tej ustawy.

§ 3. 1. Tereny zanieczyszczone identyfikuje się w następujących etapach:

- 1) etap pierwszy – ustalenie działalności mogącej być przyczyną zanieczyszczenia, zgodnie z § 3;
- 2) etap drugi – ustalenie listy substancji powodujących ryzyko, których wystąpienie w glebie lub w ziemi jest spodziewane ze względu na działalność prowadzoną obecnie lub w przeszłości na danym terenie, zgodnie z § 4;
- 3) etap trzeci – zebranie i analiza istniejących, dostępnych, aktualnych informacji na temat zagrożenia zanieczyszczeniem oraz aktualnych pomiarów zanieczyszczenia gleby i ziemi substancjami z listy ustalonej w etapie drugim, zgodnie z § 5;
- 4) etap czwarty – przeprowadzenie badań wstępnych, zgodnie z § 7;
- 5) etap piąty – przeprowadzenie badań szczegółowych, zgodnie z § 7.

2. W przypadku wykluczenia występowania zanieczyszczenia na którymkolwiek z etapów, nie prowadzi się dalszych badań.

§ 4. 1. Ustalenie na etapie pierwszym działalności mogącej być przyczyną zanieczyszczenia uwzględnia dotyczy:

- 1) działalności mogącej z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, która przed 30 kwietnia 2007 r. oddziaływała na dany teren;
- 2) działalności stwarzającej ryzyko szkody w środowisku, która w okresie od 30 kwietnia 2007 r. do chwili obecnej oddziaływała lub oddziałuje na dany teren;

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 138, poz. 865, Nr 199, poz. 1227, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 152, poz. 897, Nr 227, poz. 1367 oraz Nr 228, poz. 1368, z 2012 r. poz. 1513, z 2013 r. poz. 21 oraz z 2014 r. poz.

- 3) w przypadku sporządzania raportów wynikających z przepisów o pozwoleniach zintegrowanych – instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego, które są obecnie położone lub planowane na danym terenie;
2. Rodzaje działalności mogących z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, wraz ze wskazaniem przykładowych dla tych działalności zanieczyszczeń zostały określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

§ 5. 1. Ustalenie na etapie drugim listy substancji powodujących ryzyko, których wystąpienie w glebie lub w ziemi jest spodziewane ze względu na działalność prowadzoną obecnie lub w przeszłości na danym terenie, powinno odbywać się na podstawie:

- 1) w przypadku oceny historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi – analizy możliwości wystąpienia przykładowych zanieczyszczeń wymienionych w załączniku nr 1 do rozporządzenia dla danego rodzaju działalności oraz analizy wszelkich dostępnych informacji na temat substancji powodujących ryzyko wykorzystywanych, produkowanych lub uwalnianych w wyniku działalności prowadzonych na danym terenie przed 30 kwietnia 2007 r.;
- 2) w przypadku oceny szkody w środowisku w powierzchni ziemi – analizy dostępnych informacji na temat emisji lub zdarzenia, które spowodowało szkodę w środowisku w powierzchni ziemi w powiązaniu z informacjami na temat substancji powodujących ryzyko wykorzystywanych, produkowanych lub uwalnianych w wyniku działalności prowadzonych na danym terenie w okresie od dnia 30 kwietnia 2007 r. do chwili obecnej;
- 3) w przypadku wykonywania raportu wynikającego z przepisów o pozwoleniach zintegrowanych – sporządzenia szczegółowej inwentaryzacji substancji powodujących ryzyko, które są oraz mają być wykorzystywane, produkowane lub uwalniane przez instalacje wymagające pozwolenia zintegrowanego, obecnie położone lub planowane na danym terenie oraz oceny czy w danym przypadku występuje możliwość zanieczyszczenia gleby, ziemi lub wód gruntowych na terenie zakładu.

2. Wyznaczając listę substancji do dalszych badań, informacje na temat przykładowych zanieczyszczeń wskazanych w załączniku nr 1 do rozporządzenia, należy traktować jako orientacyjne, biorąc pod uwagę istniejące, udokumentowane informacje na temat faktycznie stosowanej techniki, które mogą wskazywać na możliwość pojawienia się zanieczyszczeń

spoza listy lub możliwość niewystępowania na danym terenie niektórych spośród wymienionych zanieczyszczeń.

§ 6. 1. Na etapie trzecim za informacje na temat zagrożenia zanieczyszczeniem, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 3, uznaje się w szczególności:

- 1) prognozę oddziaływania na środowisko dotyczącą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o której mowa w art. 17 pkt 4 ustawy z dnia z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r. poz. 647 z późn. zm.⁴⁾);
- 2) raporty o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wymagane przepisami ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r. poz. 1235 i 1238 oraz z 2014 r. poz. ...);
- 3) opracowania ekofizjograficzne, o których mowa w art. 72 ust. 4–6 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 4) programy ochrony powietrza, o których mowa w art. 91 ustawy – Prawo ochrony środowiska;
- 5) przeglądy ekologiczne, o których mowa w art. 237 ustawy – Prawo ochrony środowiska,
- 6) wyniki oceny dokonywanej zgodnie z rozporządzeniem wydanym na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r., poz.145 z późn. zm.⁵⁾);
- 7) decyzje określające warunki korzystania ze środowiska.

2. Za aktualne pomiary, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 3, uważa się wyniki badań, od których wykonania nie upłynęło więcej niż 10 lat, jeżeli od ich wykonania na danym terenie nie wystąpiły zdarzenia mogące skutkować zanieczyszczeniem, a w szczególności poważna awaria przemysłowa lub bezpośrednie zagrożenie szkodą lub szkoda w środowisku.

§ 7. 1. Dopuszczalne zawartości w glebie oraz dopuszczalne zawartości w ziemi niektórych substancji powodujących ryzyko przedstawia załącznik nr 2 do rozporządzenia.

2. Dopuszczalne zawartości, o których mowa w ust. 1, określa się dla następujących sposobów użytkowania gruntów:

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 951 i poz. 1445 oraz z 2013 r. poz. 21.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2012r, poz. 951 oraz z 2012 r. poz. 1513.

- 1) grupa A:
 - a) nieruchomości gruntowe wchodzące w skład obszaru poddanego ochronie na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne,
 - b) obszary poddane ochronie na podstawie przepisów o ochronie przyrody; jeżeli utrzymanie aktualnego poziomu zanieczyszczenia gruntów nie stwarza zagrożenia dla zdrowia ludzi lub środowiska – dla obszarów tych dopuszczalne zawartości stanowią stężenia wynikające ze stanu faktycznego, z zastrzeżeniem pkt 2 i 3,
 - c) grunty zaliczone do użytków rolnych, na których prowadzona jest produkcja ekologiczna w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. o rolnictwie ekologicznym (Dz. U. Nr 116, poz.975);
- 2) grupa B – grunty zaliczone do użytków rolnych z wyłączeniem gruntów pod stawami i gruntów pod rowami, grunty leśne oraz zadrzewione i zakrzewione, nieużytki;
- 3) grupa C – grunty zabudowane i zurbanizowane z wyłączeniem terenów przemysłowych, użytków kopalnych oraz terenów komunikacyjnych;
- 4) grupa D – tereny przemysłowe, użytki kopalne, tereny komunikacyjne.

3. Dla zanieczyszczonych metalami ciężkimi terenów zalesionych, na których odbywa się remediacja polegająca na samooczyszczaniu, przyjmuje się dopuszczalne zawartości metali ciężkich jak określone dla grupy D.

§ 8. 1. Badania wstępne na etapie czwartym polegają na:

- 1) określeniu schematu lokalizacji punktów poboru próbek oraz rodzajów, głębokości i sposobu pobierania próbek do badań z uwzględnieniem następujących warunków:
 - a) na danym terenie lokalizuje się źródła zanieczyszczeń substancjami powodującymi ryzyko:
 - lokalne – przez co rozumie się zbiorniki, magazyny, ciągi transportowe, rurociągi, urządzenia techniczne, odpady oraz inne o podobnym charakterze,
 - rozproszone – przez co rozumie się źródła emisji pyłów lub gazów do powietrza oraz użycie substancji powodujących ryzyko bezpośrednio na powierzchni ziemi,
 - b) dla każdego lokalnego źródła zanieczyszczenia o charakterze punktowym pobiera się próbkę łączną składającą się z minimum 10 pojedynczych próbek indywidualnych, pobranych na obszarze o promieniu 10 m od źródła zanieczyszczenia,

- c) dla każdego rozproszonego źródła zanieczyszczenia pobiera się próbkę łączną, jednorodną pod względem właściwości gleby, ukształtowanie powierzchni, sposobu użytkowania gruntów i odległości od źródła zanieczyszczenia, reprezentatywną dla obszaru 1–4 ha, z tym że na każdy 1 ha wymagane jest pobranie minimum 5 próbek,
 - d) w przypadku braku możliwości zlokalizowania na danym terenie źródeł zanieczyszczeń substancjami powodującymi ryzyko pobiera się próbki z całego badanego terenu w regularnej siatce pobierania próbek, z tym że na każdy 1 ha wymagane jest pobranie minimum 5 próbek,
 - e) na obszarach grupy A lub B pobieranie próbek ogranicza się do głębokości 0–30 cm, jeżeli są to utwory naturalne o nieprzekształconym mechanicznie profilu glebowym,
 - f) na obszarach o przekształconym mechanicznie profilu glebowym oraz na obszarach grupy C lub D pobieranie próbek ogranicza się do głębokości 0–2 m, chyba, że na danym terenie zlokalizowano podziemne źródła zanieczyszczeń, znajdujące się na większych głębokościach - wtedy pobieranie próbek prowadzi się do głębokości 2 m poniżej podziemnego źródła zanieczyszczenia;
- 2) pobraniu próbek według schematu, a także ich transporcie i przechowywaniu;
 - 3) przeprowadzeniu pomiarów w celu określenia zawartości w pobranych próbkach substancji z listy ustalonej w etapie drugim;
 - 4) w przypadku stwierdzenia występowania w pobranych próbkach substancji powodujących ryzyko – badaniach właściwości gleby, w tym składu granulometrycznego, zawartości substancji organicznej i pH;
 - 5) porównanie otrzymanych wyników pomiarów z dopuszczalnymi zawartościami, o których mowa w § 5 ust. 1.

2. Badania szczegółowe na etapie piątym polegają na:

- 1) określeniu schematu lokalizacji punktów poboru próbek oraz rodzajów, głębokości i sposobu pobierania próbek do badań, z uwzględnieniem konieczności uszczegółowienia wyników otrzymanych na etapie badań wstępnych i wyznaczenia zasięgu występowania zanieczyszczenia;
- 2) pobraniu próbek według schematu, a także ich transporcie i przechowywaniu;
- 3) przeprowadzeniu pomiarów w celu określenia zawartości w pobranych próbkach substancji z listy ustalonej w etapie drugim;

- 4) w przypadku stwierdzenia występowania w pobranych próbkach substancji powodujących ryzyko – badaniach właściwości gleby, w tym składu granulometrycznego, zawartości substancji organicznej i pH;
- 5) porównanie otrzymanych wyników pomiarów z dopuszczalnymi zawartościami, o których mowa w § 5 ust. 1.

§ 9. 1. Podczas wykonywania badań, o których mowa w §7, określenie schematu lokalizacji punktów poboru próbek oraz rodzajów, głębokości i sposobu pobierania próbek do badań, a także ich transport i przechowywanie zapewnia się w sposób gwarantujący, że dostarczony materiał nadaje się do zastosowania zgodnie z określoną metodyką laboratoryjną oraz wykluczający wpływ na chemiczne, fizyczne i biologiczne właściwości próbek.

2. Pobór próbek powinien być udokumentowany poprzez gromadzenie informacji na temat:

- 1) daty pobrania próbki;
- 2) miejsca pobrania próbki, poprzez wskazanie współrzędnych z wykorzystaniem systemu nawigacji satelitarnej (GPS);
- 3) głębokości pobrania próbki;
- 4) sposobu użytkowania gruntu w miejscu pobrania próbki;
- 5) indywidualnego poboru, łączenia lub uśredniania próbek.

3. Pomiaru wstępne i badania szczegółowe prowadzi się w oparciu o referencyjne metodyki wykonywania badań właściwości i zanieczyszczenia gleby i ziemi, przedstawione w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

§ 10. Ocenę wystąpienia zanieczyszczenia wód gruntowych podczas wykonywania raportu wynikającego z przepisów o pozwoleniach zintegrowanych prowadzi się zgodnie z kryteriami wyznaczania punktów pomiarowych, metodykami referencyjnymi oraz warunkami zapewnienia jakości monitoringu określonymi dla wód podziemnych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 155b ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne.

§ 10. 1. Dla terenów poddanych rekultywacji polegającej na ich przywróceniu do stanu wymaganego standardami jakości określonymi w rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz. U. Nr 165, poz. 1359) za dopuszczalne zawartości w glebie oraz dopuszczalne

zawartości w ziemi niektórych substancji powodujących ryzyko uważa się te standardy jakości, chyba, że na danym terenie zostanie stwierdzone znaczące zagrożenie dla życia ludzi.

2. Przepis ust. 1 stosuje się, jeżeli dla danego terenu wydano decyzję określającą warunki przeprowadzenia rekultywacji przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia⁶⁾.

MINISTER ŚRODOWISKA

⁶⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz. U. Nr 165, poz. 1359), które na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r., poz. ...).

RODZAJE DZIAŁALNOŚCI MOGĄCYCH Z DUŻYM PRAWDOPODOBIENSTWEM
POWODOWAĆ HISTORYCZNE ZANIECZYSZCZENIE POWIERZCHNI ZIEMI, WRAZ
ZE WSKAZANIEM PRZYKŁADOWYCH DLA TYCH DZIAŁALNOŚCI
ZANIECZYSZCZEŃ

Lp.	Rodzaj działalności	Przykładowe zanieczyszczenia
W sektorze energetycznym:		
1.	<p>Elektrownia konwencjonalna, elektrociepłownia lub inna instalacja do spalania paliw w celu wytwarzania energii elektrycznej lub ciepłej, o mocy cieplnej nie mniejszej niż 300 MW rozumianej jako ilość energii wprowadzonej w paliwie do instalacji w jednostce czasu przy ich nominalnym obciążeniu.</p> <p>Elektrownia konwencjonalna, elektrociepłownia lub inna instalacja do spalania paliw w celu wytwarzania energii elektrycznej lub ciepłej, o mocy cieplnej rozumianej jako ilość energii wprowadzonej w paliwie do instalacji w jednostce czasu przy ich nominalnym obciążeniu, nie mniejszej niż 25 MW, a przy stosowaniu paliwa stałego - nie mniejszej niż 10 MW; przy czym przez paliwo rozumie się paliwo w rozumieniu przepisów o standardach emisyjnych z instalacji.</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Bar (Ba) 3. Chrom (Cr) 4. Cynk (Zn) 5. Kadm (Cd) 6. Miedź (Cu) 7. Nikiel (Ni) 8. Ołów (Pb) 9. Rtęć (Hg) <p>II. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA)
2.	Stacja lub rozdzielnia elektroenergetyczna	<p>I. Węglowodory alifatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Oleje mineralne (węglowodory - c12-c35) - suma <p>II. Węglowodory chlorowane</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Polichlorowane bifenyle (PCB)

W hutnictwie i przemyśle metalurgicznym:

3.	<p>Instalacja do pierwotnego lub wtórnego wytopu surówki żelaza lub stali surowej, w tym instalacja do ciągłego odlewania stali.</p> <p>Instalacja do prażenia lub spiekania rud metali, w tym rudy siarczkowej, z wyjątkiem rud żelaza.</p> <p>Instalacja do pierwotnej produkcji metali nieżelaznych z rud, koncentratów lub produktów z odzysku, przy zastosowaniu procesów metalurgicznych, chemicznych lub elektrolitycznych.</p> <p>Instalacja do prażenia i spiekania rudy żelaza.</p>	<p>III. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Arsen (As)2. Bar (Ba)3. Chrom (Cr)4. Cynk (Zn)5. Kadm (Cd)6. Miedź (Cu)7. Nikiel (Ni)8. Ołów (Pb)9. Rtęć (Hg) <p>IV. Związki nieorganiczne:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Cyjanki wolne2. Cyjanki związki kompleksowe <p>V. Węglowodory alifatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Benzyna (węglowodory C6-C12) suma2. Oleje mineralne (węglowodory - C12-C35) - suma <p>VI. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none">1. Benzen2. Etylobenzen3. Toluen4. Ksyleny (suma)5. Styren6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>VII. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)</p> <ol style="list-style-type: none">1. Naftalen2. Acenaften3. Fluoren4. Fenantren5. Antracen6. Fluoranten7. Piren8. Benzo(a)antracen9. Chryzen10. Benzo(b)fluoranten11. Benzo(k)fluoranten12. Benzo(e)piren13. Benzo(a)piren14. Dibenzo(a,h)antracen15. Indeno(1,2,3-c,d)piren16. Benzo(ghi)perylene17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA)
----	---	---

		<p>VIII. Węglowodory chlorowane</p> <p>1. Polichlorowane bifenyle (PCB)</p> <p>IX. Pozostałe substancje</p> <p>1. Fenol</p>
4.	<p>Instalacja do obróbki metali żelaznych do nakładania powłok metalicznych.</p> <p>Instalacje do powierzchniowej obróbki metali lub tworzyw sztucznych, z zastosowaniem procesów chemicznych lub elektrolitycznych.</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <p>1. Arsen (As)</p> <p>2. Chrom (Cr)</p> <p>3. Cynk (Zn)</p> <p>4. Kadm (Cd)</p> <p>5. Miedź (Cu)</p> <p>6. Nikiel (Ni)</p> <p>7. Ołów (Pb)</p> <p>I. Związki nieorganiczne:</p> <p>1. Cyjanki wolne</p> <p>2. Cyjanki związki kompleksowe</p> <p>II. Węglowodory alifatyczne:</p> <p>1. Benzyna (węglowodory C6-C12) suma</p> <p>2. Oleje mineralne (węglowodory - C12-C35) - suma</p> <p>III. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne:</p> <p>1. Benzen</p> <p>2. Etylobenzen</p> <p>3. Toluen</p> <p>4. Ksyleny (suma)</p> <p>5. Styren</p> <p>6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych</p> <p>IV. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)</p> <p>1. Naftalen</p> <p>2. Acenaften</p> <p>3. Fluoren</p> <p>4. Fenantren</p> <p>5. Antracen</p> <p>6. Fluoranten</p> <p>7. Piren</p> <p>8. Benzo(a)antracen</p> <p>9. Chryzen</p> <p>10. Benzo(b)fluoranten</p> <p>11. Benzo(k)fluoranten</p> <p>12. Benzo(e)piren</p> <p>13. Benzo(a)piren</p> <p>14. Dibenzo(a,h)antracen</p> <p>15. Indeno(1,2,3-c,d)piren</p> <p>16. Benzo(ghi)perylene</p> <p>17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA)</p>

5.	<p>Instalacja do obróbki metali żelaznych:</p> <p>a) kuźnia, b) odlewnia, c) walcownia, d) ciągaria.</p> <p>Instalacja do wtórnego wytopu metali nieżelaznych lub ich stopów, w tym oczyszczania, odlewania lub przetwarzania metali z odzysku.</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Bar (Ba) 3. Chrom (Cr) 4. Cynk (Zn) 5. Kadm (Cd) 6. Miedź (Cu) 7. Nikiel (Ni) 8. Ołów (Pb) 9. Rtęć (Hg) 10. Selen (Se) <p>II. Związki nieorganiczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Cyjanki wolne 2. Cyjanki związki kompleksowe <p>III. Pozostałe substancje</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Fenol
W przemyśle mineralnym		
6.	<p>Instalacja do produkcji klinkieru cementowego.</p> <p>Instalacja do produkcji cementu lub wapna.</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Kadm (Cd) 2. Ołów (Pb) 3. Rtęć (Hg)
7.	<p>Instalacja do produkcji wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania, o zdolności produkcyjnej nie mniejszej niż 50 t na rok.</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Kadm (Cd) 2. Ołów (Pb)
8.	<p>Instalacja do produkcji szkła, w tym włókna szklanego lub wyrobów ze szkła.</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Chrom (Cr) 3. Kadm (Cd) 4. Nikiel (Ni) 5. Ołów (Pb) 6. Rtęć (Hg) 7. Selen (Se)
W przemyśle chemicznym		
9.	<p>Rafineria ropy naftowej.</p> <p>Koksownia.</p> <p>Instalacja do wytwarzania smarów z ropy naftowej.</p> <p>Instalacja do produkcji mas bitumicznych.</p> <p>Instalacja do magazynowania ropy naftowej, produktów naftowych lub substancji chemicznych, o łącznej pojemności nie</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Chrom (Cr) 3. Miedź (Cu) 4. Nikiel (Ni) 5. Ołów (Pb) <p>II. Węglowodory alifatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Oleje mineralne (węglowodory - c12-c35) - suma <p>III. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzen

	<p>mniejszej niż 10 000 m³, wraz z urządzeniami do przeladunku.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>IV. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>V. Pozostałe substancje</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Fenol 2. Krezole (suma orto, meta, para)
10.	Gazownia.	<p>I. Związki nieorganiczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Cyjanki wolne 2. Cyjanki związki kompleksowe <p>II. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>VI. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten

		<ul style="list-style-type: none"> 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>III. Pozostałe substancje</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Fenol
11.	Instalacja do zgazowania, odgazowania lub upłynniania węgla lub łupku bitumicznego.	<p>I. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>II. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>III. Pozostałe substancje</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Fenol
12.	Instalacja do wytwarzania substancji organicznych przy zastosowaniu procesu chemicznej przeróbki węgla.	<p>I. Pierwiastki:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Rtęć (Hg) <p>II. Związki nieorganiczne:</p>

		<ol style="list-style-type: none"> 1. Cyjanki wolne 2. Cyjanki związki kompleksowe <p>III. Węglowodory alifatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Oleje mineralne (węglowodory – C12-C35) - suma <p>IV. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>V. Pozostałe substancje</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Fenol 2. Krezole (suma orto, meta, para)
13.	Instalacja do wytwarzania przy zastosowaniu procesów chemicznych: rozpuszczalników, farb lakierów lub emalii.	<p>II. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Bar (Ba) 3. Bor (B) 4. Chrom (Cr) 5. Cynk (Zn) 6. Kadm (Cd) 7. Miedź (Cu) 8. Molibden (Mo) 9. Nikiel (Ni) 10. Ołów (Pb) 11. Selen (Se) <p>VI. Węglowodory alifatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzyna (węglowodory C6–C12) suma <p>III. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma)

		<ul style="list-style-type: none"> 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych IV. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA) <ul style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) V. Węglowodory chlorowane, <ul style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy) 2. Chlorofenole (suma) <ul style="list-style-type: none"> 1. Polichlorowane bifenyle (PCB) 2. Chlorobenzeny (każdy)
14.	<p>Instalacja do wyrobu substancji przy zastosowaniu procesów chemicznych służąca do wytwarzania środków ochrony roślin lub produktów biobójczych.</p> <p>Magazyn środków ochrony roślin lub produktów biobójczych.</p> <p>Składowisko środków ochrony roślin lub produktów biobójczych, tzw. mogilnik.</p>	<ul style="list-style-type: none"> I. Węglowodory chlorowane, <ul style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy) 2. Chlorofenole (suma) 3. Suma izomerów p,p' DDT/DDE/DDD 4. Aldryna 5. Dieldryna 6. Endryna 7. Heksachlorocykloheksan (HCH) - suma izomerów $\alpha\beta\gamma\delta$ 8. HCH suma izomerów $\alpha\beta\gamma\delta$ 9. Endosulfan suma I i II 10. Heksachlorobenzen (HCB) 11. Pentachlorofenol (PCP) II. Fenoksykwasy <ul style="list-style-type: none"> 1. Kwas 2,4-dichlorofenoksyoctowy (2,4-D) 2. Kwas 4-chloro-2-metylofenoksyoctowy (MCPA) III. Pestycydy – związki nie chlorowe <ul style="list-style-type: none"> 1. Atrazyna

		2. Symazyna
15.	<p>Instalacja do wyrobu substancji przy zastosowaniu procesów chemicznych służąca do wytwarzania polimerów, w tym gumy syntetycznej, klejów lub żywic.</p> <p>Instalacja do wytwarzania lub przetwarzania produktów na bazie elastomerów.</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Bor (B) 2. Chrom (Cr) 3. Cynk (Zn) 4. Kadm (Cd) 5. Ołów (Pb) 6. Rtęć (Hg) 7. Selen (Se) <p>II. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglodorów aromatycznych <p>VI. Węglowodory chlorowane,</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy) 2. Chlorofenole (suma) 3. Polichlorowane bifenyle (PCB) 4. Chlorobenzeny (każdy) 5. Heksachlorobenzen (HCB) <p>VII. Pozostałe substancje</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Fenol 2. Ftalany
16.	Instalacja do wyrobu substancji przy zastosowaniu procesów chemicznych służąca do wytwarzania styropianu.	<p>I. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Etylobenzen 2. Styren 3. Suma jednopierścieniowych węglodorów aromatycznych
W górnictwie		
17.	Wydobywanie ze złoża gazu ziemnego, ropy naftowej oraz jej naturalnych pochodnych, w ilości większej niż 500 t na dobę w przypadku ropy naftowej i jej naturalnych pochodnych lub większej niż 500 000 m ³ na dobę w przypadku gazu ziemnego.	<p>I. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Chrom (Cr) 3. Miedź (Cu) 4. Nikiel (Ni) 5. Ołów (Pb) <p>II. Węglowodory alifatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Oleje mineralne (węglowodory – c₁₂–c₃₅) - suma <p>III. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma)

		<ul style="list-style-type: none"> 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>IV. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>V. Pozostałe substancje</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Fenol 2. Krezole (suma orto, meta, para)
18.	<p>Instalacja do przerobu rud cynku i ołowiu w ilości nie mniejszej niż 100 000 m³ na rok;</p> <p>Wydobywanie rud cynku i ołowiu ze złoża metodą:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) odkrywkową na powierzchni obszaru górniczego nie mniejszej niż 25 ha, b) podziemną o wydobyciu kopaliny nie mniejszym niż 100 000 m³ na rok. <p>Obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych z wydobycia rud cynku i ołowiu kategorii A.</p> <p>Obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych z wydobycia rud cynku i ołowiu, mogący przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t.</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Cynk (Zn) 2. Kadm (Cd) 3. Ołów (Pb)
19.	<p>Instalacja do przerobu rud miedzi w ilości nie mniejszej niż 100 000 m³ na rok;</p> <p>Wydobywanie rud miedzi ze złoża metodą:</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Miedź (Cu) 2. Ołów (Pb)

	<p>a) odkrywkową na powierzchni obszaru górniczego nie mniejszej niż 25 ha, b) podziemną o wydobyciu kopaliny nie mniejszym niż 100 000 m³ na rok.</p> <p>Obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych z wydobycia rud miedzi kategorii A.</p> <p>Obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych z wydobycia rud miedzi, mogący przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t.</p>	
20.	<p>Instalacja do przerobu rud arsenu w ilości nie mniejszej niż 100 000 m³ na rok;</p> <p>Wydobywanie rud arsenu ze złoża metodą: a) odkrywkową na powierzchni obszaru górniczego nie mniejszej niż 25 ha, b) podziemną o wydobyciu kopaliny nie mniejszym niż 100 000 m³ na rok.</p> <p>Obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych z wydobycia rud arsenu kategorii A.</p> <p>Obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych z wydobycia rud arsenu, mogący przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t.</p>	<p>I. Pierwiastki: 1. Arsen (As)</p>
21.	<p>Instalacja do przerobu węgla w ilości nie mniejszej niż 100 000 m³ na rok;</p> <p>Wydobywanie węgla ze złoża metodą: a) odkrywkową na powierzchni obszaru górniczego nie mniejszej niż 25 ha, b) podziemną o wydobyciu kopaliny nie mniejszym niż 100 000 m³ na rok.</p> <p>Obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych z wydobycia węgla kategorii A.</p> <p>Obiekt unieszkodliwiania odpadów wydobywczych z wydobycia węgla, mogący przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t.</p>	<p>I. Pierwiastki: 1. Arsen (As) 2. Chrom (Cr) 3. Cynk (Zn) 4. Kadm (Cd) 5. Miedź (Cu) 6. Nikiel (Ni) 7. Ołów (Pb) 8. Rtęć (Hg)</p>
W przemyśle tekstylnym, skórzanym, drzewnym, papierniczym i poligraficznym		
22.	<p>Instalacja do czyszczenia, odtłuszczenia lub procesów wykończalniczych włókien lub</p>	<p>I. Pierwiastki 1. Arsen (As)</p>

	<p>materiałów włókienniczych.</p> <p>Instalacja do garbowania lub uszlachetniania skór.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 2. Chrom (Cr) 3. Glin (Al) 4. Kadm (Cd) 5. Kobalt (Co) 6. Ołów (Pb) <p>II. Związki nieorganiczne</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Cyjanki wolne 2. Cyjanki związki kompleksowe <p>III. Węglowodory alifatyczne</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzyna (węglowodory C6–C12) suma 2. Oleje mineralne (węglowodory – C12–C35) - suma <p>IV. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>V. Węglowodory chlorowane</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy)3) 2. Chlorofenole (suma)
23.	<p>Instalacja do wytwarzania masy włóknistej z drewna lub innych materiałów włóknistych.</p> <p>Instalacja do wyrobu płyt pilśniowych, płyt wiórowych, sklejek lub mebli.</p> <p>Tartak lub stolarnia posiadająca instalacje do impregnacji drewna.</p> <p>Instalacja do przetwarzania celulozy.</p>	<p>I. Pierwiastki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Chrom (Cr) 3. Cynk (Zn) 4. Miedź (Cu) 5. Rtęć (Hg) <p>II. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>III. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne (WWA)</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen

		<ul style="list-style-type: none"> 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>IV. Węglowodory chlorowane</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy) 2. Chlorofenole (suma) 3. Chlorobenzeny (każdy) 4. Polichlorowane bifenylo (PCB) 5. Suma izomerów p,p' DDT/DDE/DDD4) 6. Aldryna 7. Dieldryna 8. Endryna 9. Heksachlorocykloheksan (HCH) - suma izomerów $\alpha\beta\gamma\delta$ 10. Endosulfan suma I i II 11. Heksachlorobenzen (HCB) 12. Pentachlorofenol (PCP) <p>V. Pozostałe substancje</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Fenol 2. Krezole (suma orto, meta, para)
24.	Instalacja do wytwarzania papieru lub tektury.	<p>I. Pierwiastki</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Chrom (Cr) 2. Rtęć (Hg) <p>I. Węglowodory alifatyczne</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzyna (węglowodory C6-C12) – suma <p>I. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>II. Węglowodory chlorowane</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy) 2. Chlorofenole (suma)
25.	Drukarnia lub zakład poligraficzny.	<p>II. Pierwiastki</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Chrom (Cr)

		<ul style="list-style-type: none"> 3. Cynk (Zn) 4. Miedź (Cu) 5. Ołów (Pb) 6. Rtęć (Hg) III. Węglowodory alifatyczne <ul style="list-style-type: none"> 2. Benzyna (węglowodory C6-C12) – suma IV. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne: <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglodorów aromatycznych V. Węglowodory chlorowane <ul style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy) 2. Chlorofenole (suma)
Przemysł maszynowy, samochodowy, kolejowy, stoczniowy i samolotowy		
26.	<p>Instalacja do produkcji lub montowania pojazdów, sprzętu mechanicznego lub produkcji silników, przy czym za sprzęt mechaniczny uznaje się urządzenia inne niż pojazdy wyposażone w silnik.</p> <p>Instalacja do budowy lub naprawy statków powietrznych.</p> <p>Instalacja do produkcji lub naprawy sprzętu kolejowego.</p> <p>Stocznia produkcyjna lub remontowa.</p> <p>Stacja demontażu w rozumieniu ustawy z dnia 20 stycznia 2005 r. o recyklingu pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz. U. z 2013 r. poz. 1162) lub inne miejsce demontażu pojazdów.</p> <p>Miejsce demontażu statków.</p>	<ul style="list-style-type: none"> I. Pierwiastki <ul style="list-style-type: none"> 1. Cynk (Zn) 2. Miedź (Cu) 3. Ołów (Pb) II. Związki nieorganiczne <ul style="list-style-type: none"> 3. Cyjanki wolne 4. Cyjanki związki kompleksowe III. Węglowodory alifatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzyna (węglowodory C6-C12) – suma 2. Oleje mineralne (węglowodory C12–C35) - suma IV. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglodorów aromatycznych V. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten

		<ul style="list-style-type: none"> 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>VI. Węglowodory chlorowane</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy)3) 2. Chlorofenole (suma) 3. Chlorobenzeny (każdy) 4. Polichlorowane bifenyle (PCB) <p>VII. Pozostałe substancje</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Fenol
W infrastrukturze transportowej		
27.	Lotnisko o podstawowej długości drogi startowej nie mniejszej niż 2 100 m.	<p>I. Węglowodory alifatyczne</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzyna (węglowodory C6-C12) suma 2. Oleje mineralne (węglowodory - C12-C35) - suma <p>II. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>III. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren

		<ul style="list-style-type: none"> 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA)
28.	<p>Port morski lub śródlądowy, w tym instalacja portowa do obsługi ropy naftowej lub produktów naftowych lub innych ładunków chemicznych lub rud metali.</p> <p>Port lub przystań morska, w rozumieniu ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o portach i przystaniach morskich (Dz. U. z 2010 r. Nr 33, poz. 179), w tym infrastruktura portowa służąca do załadunku i rozładunku, połączona z lądem lub położona poza linią brzegową, do obsługi statków o nośności większej niż 1 350 t, w rozumieniu ustawy z dnia 18 września 2001 r. - Kodeks morski (Dz. U. z 2009 r. Nr 217, poz. 1689 oraz z 2010 r. Nr 127, poz. 857) oraz ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o żegludze śródlądowej, z wyłączeniem przystani dla promów.</p>	<ul style="list-style-type: none"> I. Pierwiastki <ul style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Bar (Ba) 3. Chrom (Cr) 4. Cynk (Zn) 5. Kadm (Cd) 6. Miedź (Cu) 7. Molibden (Mo)¹⁾ 8. Nikiel (Ni) 9. Ołów (Pb) 10. Rtęć (Hg) 11. Selen (Se)²⁾ 12. Tal (Tl)²⁾ II. Związki nieorganiczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Cyjanki wolne 2. Cyjanki związki kompleksowe III. Węglowodory alifatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzyna (węglowodory C6-C12) suma 2. Oleje mineralne (węglowodory - C12-C35) - suma IV. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych V. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten

		<ul style="list-style-type: none"> 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) VI. Węglowodory chlorowane <ul style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy)³⁾ 2. Chlorofenole (suma) 3. Chlorobenzeny (każdy) 4. Polichlorowane bifenylole (PCB) 5. Suma izomerów p,p' DDT/DDE/DDD₄) 6. Aldryna 7. Dieldryna 8. Endryna 9. Heksachlorocykloheksan (HCH) - suma izomerów $\alpha\beta\gamma\delta$ 10. Endosulfan suma I i II 11. Heksachlorobenzen (HCB) 12. Pentachlorofenol (PCP) VII. Fenoksykwasy <ul style="list-style-type: none"> 1. Kwas 2,4-dichlorofenoksyoctowy (2,4-D) 2. Kwas 4-chloro-2-metylofenoksyoctowy (MCPA) VIII. Pestycydy – związki niechlorowe <ul style="list-style-type: none"> 1. Atrazyna 2. Symazyna IX. Pozostałe substancje <ul style="list-style-type: none"> 1. Fenol 2. Krezole (suma orto, meta, para) 3. Ftalany (suma)
29.	Linia kolejowa wchodząca w skład transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości lub transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej, w rozumieniu ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1594), po których jest prowadzony ruch pociągów międzynarodowych, wraz z terminalami transportu kombinowanego przeznaczonego do obsługi przewozu rzeczy.	<ul style="list-style-type: none"> I. Węglowodory alifatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzyna (węglowodory C₆-C₁₂) – suma 2. Oleje mineralne (węglowodory C₁₂-C₃₅) - suma II. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne <ul style="list-style-type: none"> 2. Naftalen 3. Acenafteń 4. Fluoreń 5. Fenantren 6. Antracen 7. Fluoranten 8. Piren

		<ul style="list-style-type: none"> 9. Benzo(a)antracen 10. Chryzen 11. Benzo(b)fluoranten 12. Benzo(k)fluoranten 13. Benzo(e)piren 14. Benzo(a)piren 15. Dibenzo(a,h)antracen 16. Indeno(1,2,3-c,d)piren 17. Benzo(ghi)perylene 18. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>III. Fenoksykwasy</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Kwas 2,4-dichlorofenoksyoctowy (2,4-D) 2. Kwas 4-chloro-2-metylofenoksyoctowy (MCPA) <p>IV. Pozostałe substancje</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Fenol 2. Krezole (suma orto, meta, para)
30.	<p>Autostrada lub droga ekspresowa.</p> <p>Inna droga o nie mniej niż czterech pasach ruchu.</p>	<p>VIII. Pierwiastki</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Cynk (Zn) 2. Miedź (Cu) 3. Ołów (Pb) <p>IX. Węglowodory alifatyczne</p> <ul style="list-style-type: none"> 3. Benzyna (węglowodory C6-C12) suma 4. Oleje mineralne (węglowodory - C12-C35) - suma <p>X. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych <p>XI. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten

		<ul style="list-style-type: none"> 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>XII. Pozostałe substancje</p> <ul style="list-style-type: none"> 1. Fenol
31.	<p>Stacja paliw płynnych.</p> <p>Baza transportowa</p> <p>Stacja obsługi pojazdów</p> <p>Parking samochodowy o liczbie miejsc postojowych większej niż 50 lub powierzchni większej niż 0,5 ha</p>	<ul style="list-style-type: none"> I. Pierwiastki <ul style="list-style-type: none"> 1. Cynk (Zn) 2. Miedź (Cu) 3. Ołów (Pb) II. Węglowodory alifatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzyna (węglowodory C6-C12) – suma 2. Oleje mineralne (węglowodory C12-C35) - suma III. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych IV. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne <ul style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA)

		<p>II. Pozostałe substancje</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Butanon (keton metyloetylowy) 2. Eter tert-butylo-metylowy (MTBE)
32.	<p>Instalacja do przesyłu ropy naftowej, produktów naftowych, substancji chemicznych lub gazu, o średnicy zewnętrznej nie mniejszej niż 800 mm i długości nie mniejszej niż 40 km, wraz z towarzyszącymi im tłoczniami lub stacjami redukcyjnymi.</p> <p>Instalacja do magazynowania ropy naftowej, produktów naftowych lub substancji chemicznych, o łącznej pojemności nie mniejszej niż 10 000 m³, wraz z urządzeniami do przeładunku.</p>	<p>Wszystkie transportowane lub magazynowane substancje powodujące ryzyko.</p>
<p>W gospodarce odpadami</p>		
33.	<p>Instalacja do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych, w tym składowisko odpadów niebezpiecznych lub miejsce retencji powierzchniowej odpadów niebezpiecznych.</p> <p>Składowisko odpadów innych niż niebezpieczne, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t.</p> <p>Instalacja do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne przy zastosowaniu procesów termicznych lub chemicznych, w tym instalacja do krakingu odpadów, z wyłączeniem instalacji spalającej odpady będące biomasą w rozumieniu przepisów o standardach emisyjnych z instalacji.</p> <p>Zakład przetwarzania:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1195), w których przetwarzany jest zużyty sprzęt zawierający substancje i preparaty niebezpieczne, b) zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, o których mowa w art. 63 ust. 1 pkt 2 lub ust. 2 ustawy z dnia 24 	<p>I. Pierwiastki</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Arsen (As) 2. Bar (Ba) 3. Chrom (Cr) 4. Cynk (Zn) 5. Kadm (Cd) 6. Miedź (Cu) 7. Molibden (Mo)¹⁾ 8. Nikiel (Ni) 9. Ołów (Pb) 10. Rtęć (Hg) 11. Selen (Se)²⁾ 12. Tal (Tl)²⁾ <p>II. Związki nieorganiczne</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Cyjanki wolne 2. Cyjanki związki kompleksowe <p>III. Węglowodory alifatyczne</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzyna (węglowodory C6-C12) suma 2. Oleje mineralne (węglowodory – C12–C35) - suma <p>IV. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglodorów aromatycznych <p>V. Wielopierścieniowe węglowodory</p>

	<p>kwietnia 2009 r. o bateriach i akumulatorach (Dz. U. Nr 79, poz. 666, z późn. zm.), prowadzące przetwarzanie i recykling zużytych baterii i akumulatorów stanowiących odpad niebezpieczny.</p> <p>Nielegalne składowanie lub magazynowanie odpadów w miejscu na ten cel nie przeznaczonym.</p>	<p>aromatyczne</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylene 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA) <p>VI. Węglowodory chlorowane</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Chlorofenole (każdy)³⁾ 2. Chlorofenole (suma) 3. Chlorobenzeny (każdy) 4. Polichlorowane bifenyle (PCB) 5. Suma izomerów p,p' DDT/DDE/DDD₄) 6. Aldryna 7. Dieldryna 8. Endryna 9. Heksachlorocykloheksan (HCH) - suma izomerów $\alpha\beta\gamma\delta$ 10. Endosulfan suma I i II 11. Heksachlorobenzen (HCB) 12. Pentachlorofenol (PCP) <p>VII. Fenoksykwasy</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Kwas 2,4-dichlorofenoksyoctowy (2,4-D) 2. Kwas 4-chloro-2-metylofenoksyoctowy (MCPA) <p>VIII. Pestycydy – związki nie chlorowe</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Atrazyna 2. Symazyna <p>IX. Pozostałe substancje</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Fenol 2. Krezole (suma orto, meta, para) 3. Ftalany (suma)
--	---	--

Inne		
34.	Zakład produkcji lamp lub urządzeń pomiarowych.	I. Pierwiastki 1. Rtęć (Hg)
35.	Pralnia chemiczna, w tym czyszczenie na sucho	I. Węglowodory alifatyczne 1. Benzyna (węglowodory C6-C12) suma 2. Oleje mineralne (węglowodory - C12-C35) - suma II. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych
36.	Teren powojkowy	I. Pierwiastki 1. Cynk (Zn) 2. Kadm (Cd) 3. Miedź (Cu) 4. Ołów (Pb) II. Węglowodory alifatyczne 1. Benzyna (węglowodory C6-C12) – suma 2. Oleje mineralne (węglowodory C12-C35) - suma III. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne 1. Benzen 2. Etylobenzen 3. Toluen 4. Ksyleny (suma) 5. Styren 6. Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych IV. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne 1. Naftalen 2. Acenaften 3. Fluoren 4. Fenantren 5. Antracen 6. Fluoranten 7. Piren 8. Benzo(a)antracen 9. Chryzen 10. Benzo(b)fluoranten 11. Benzo(k)fluoranten

		<ul style="list-style-type: none"> 12. Benzo(e)piren 13. Benzo(a)piren 14. Dibenzo(a,h)antracen 15. Indeno(1,2,3-c,d)piren 16. Benzo(ghi)perylen 17. Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA)
37.	<p>Instalacja do oczyszczania ścieków przewidziana do obsługi nie mniej niż 100 000 równoważnych mieszkańców w rozumieniu art. 43 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz. 145).</p>	<ul style="list-style-type: none"> I. Pierwiastki <ul style="list-style-type: none"> 1. Chrom (Cr) 2. Cynk (Zn) 3. Kadm (Cd) 4. Miedź (Cu) 5. Nikiel (Ni) 6. Ołów (Pb) 7. Rtęć (Hg)

Dopuszczalne zawartości w glebie oraz dopuszczalne zawartości w ziemi niektórych substancji powodujących ryzyko

Tabela 1. Właściwości gleby - podział na grupy

		Odczyn (pH ¹⁾)			
		<4.5	4.6 – 5.5	5.6 – 6.5	>6.5
gleb mineralnych [wg składu granulometrycznego - zawartość frakcji spławialnej (%)]	<10	AG	AG	AG	AG
	10 – 20	AG	AG	AG	BG
	20 – 35	BG	BG	CG	CG
	35 - 55	BG	BG	CG	CG
gleb organicznych [wg zawartości substancji organicznej (%)]	6 – 10 > 10	BG CG			

¹⁾ w 1n KCl, w glebach organicznych nie uwzględnia się pH

Tabela 2. Dopuszczalne zawartości substancji powodujących ryzyko, z podziałem uwzględniającym sposób użytkowania gruntów, wyrażone w mg/kg suchej masy gleby

Lp.	Substancja powodująca ryzyko	Sposób użytkowania gruntów							
		Grupa A*			Grupa B*			Grupa C*	Grupa D*
		Właściwości gleby ¹⁾							
		AG	BG	CG	AG	BG	CG	nie dotyczy	nie dotyczy
I. Pierwiastki									
1.	Arsen (As)	5	10	15	5	10	15	10	50
2.	Bar (Ba)	200	500	800	200	500	800	500	1000
3.	Chrom (Cr)	50	80	100	40	60	80	100	200
4.	Cynk (Zn)	100	200	300	100	200	300	150	500
5.	Kadm (Cd)	0,75	1	1,50	1	1,5	3	2	20
6.	Miedź (Cu)	30	50	70	30	50	70	50	250
7.	Molibden (Mo) ²⁾	5	10	15	5	10	15	10	40
8.	Nikiel (Ni)	30	50	75	30	50	75	50	100
9.	Ołów (Pb)	50	70	100	70	100	150	100	500
10.	Rtęć (Hg)	0,5	1	2	0,5	1	2	0,5	10
11.	Selen (Se) ³⁾	2	3	5	2	3	5	3	10
12.	Tal (Tl) ³⁾	1	1,5	2	1	1,5	2	1	1
II. Związki nieorganiczne									
1.	Cyjanki wolne	1			5			5	40
2.	Cyjanki związki kompleksowe	5			5			5	40
III. Węglowodory alifatyczne									
1.	Benzyna (węglowodory C6-C12) suma	1			1			5	50
2.	Oleje mineralne	50			200			200	1 500

	(węglowodory C12-C35) - suma				
IV. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne					
1.	Benzen	0,05	0,05	0,5	5
2.	Etylobenzen	0,1	0,1	1	20
3.	Toluen	0,1	0,1	1	1
4.	Ksylene (suma)	0,1	0,1	1	20
5.	Styren	0,1	0,1	5	50
6.	Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych	0,3	0,3	5	50
V. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne					
1.	Naftalen	0,1	0,1	1	10
2.	Acenaften	0,1	0,1	0,1	10
3.	Fluoren	0,1	0,1	0,1	10
4.	Fenantren	0,1	0,1	1	10
5.	Antracen	0,1	0,1	1	10
6.	Fluoranten	0,1	0,1	0,1	10
7.	Piren	0,1	0,1	1	10
8.	Benzo(a)antracen	0,1	0,1	1	10
9.	Chryzen	0,1	0,1	1	10
10.	Benzo(b)fluoranten	0,1	0,1	1	10
11.	Benzo(k)fluoranten	0,1	0,1	1	10
12.	Benzo(e)piren	0,1	0,1	1	10
13.	Benzo(a)piren	0,1	0,1	1	10
14.	Dibenzo(a,h)antracen	0,1	0,1	1	10
15.	Indeno(1,2,3-c,d)piren	0,1	0,1	1	10
16.	Benzo(ghi)perylen	0,1	0,1	1	10
17.	Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA)	0,8	0,8	8	80
VI. Węglowodory chlorowane					
1.	Chlorofenole (każdy) ⁴⁾	0,01	0,05	0,25	1
2.	Chlorofenole (suma)	0,1	1,0	3,0	15
3.	Chlorobenzeny (każdy)	0,05	0,05	2	10
4.	Polichlorowane bifenyly (PCB)	0,5	0,5	1,5	25
5.	Suma izomerów p,p' DDT/DDE/DDD ⁵⁾	0,200	0,200	0,300	1,000
6.	Aldryna	0,025	0,025	0,050	0,100
7.	Dieldryna	0,025	0,025	0,050	0,100
8.	Endryna	0,050	0,050	0,100	0,200
9.	heksachlorocykloheksan (HCH) - suma izomerów $\alpha\beta\gamma\delta$	0,200	0,200	0,300	1,000
10.	Endosulfan suma I i II	0,120	0,120	0,200	0,500
11.	Heksachlorobenzen	0,010	0,010	0,025	0,100

	(HCB)				
12.	Pentachlorofenol (PCP)	0,010	0,010	0,025	0,100
I. Fenoksykwasy					
1.	Kwas 2,4-dichlorofenoksyoctowy (2,4-D)	0,010	0,010	0,025	0,100
2.	Kwas 4-chloro-2-metylofenoksyoctowy (MCPA)	0,010	0,010	0,025	0,100
II. Pestycydy – związki nie chlorowe					
1.	Atrazyna	0,010	0,010	0,025	0,100
2.	Symazyna	0,010	0,010	0,025	0,100
III. Pozostałe substancje					
1.	Fenol	0,05	0,5	0,5	50
2.	Krezole (suma orto, meta, para)	0,05	0,5	0,5	50
3.	Ftalany (suma)	0,1	5	5	60

¹⁾ zgodnie z tabelą 1;

²⁾ dotyczy obszaru Karpat (powiaty ziemskie: bieszczadzki, przemyski, sanocki, krośnieński, jasielski oraz powiat grodzki Krosno, powiaty ziemskie: gorlicki, nowosądecki, limanowski, nowotarski, tatrzański, suski oraz powiat grodzki Nowy Sącz, powiaty ziemskie: żywiecki, cieszyński, bielski, oraz powiat grodzki Bielsko Biała) oraz Górnego Śląska (województwo opolskie i województwo śląskie);

³⁾ dotyczy obszaru Górnego Śląska (województwo opolskie i województwo śląskie) oraz Legnicko-Głogowskiego Okręgu Miedziowego (powiaty ziemskie: głogowski, polkowicki, lubiński, legnicki oraz powiat grodzki Legnica);

⁴⁾ 2-chlorofenol; 2,4-dichlorofenol; 4-chloro-2-metylofenol; 4-chloro-3-metylofenol; 2,4,6-trichlorofenol; pentachlorofenol;

⁵⁾ p,p' DDT - 1,1,1-trichloro-2,2-bis(4-chlorofenylo)etan, p,p' DDE – 1,1-dichloro-2,2-bis(4-chlorofenylo)eten, p,p' DDD – 1,1-dichloro-2,2-bis(4-chlorofenylo)etan.

REFERENCYJNE METODYKI WYKONYWANIA BADAŃ WŁAŚCIWOŚCI I ZANIECZYSZCZENIA GLEBY I ZIEMI

Tabela 1. Metodyki referencyjne określania schematu lokalizacji punktów poboru próbek oraz rodzajów, głębokości i sposobu pobierania próbek do badań, a także ich transportu i przechowywania.

L.p.	Zakres metodyki	Metodyki referencyjne
1.	Pobór próbek w terenie, ich utrwalanie, przechowywanie, transport oraz przygotowanie do analizy laboratoryjnej	<p>W oparciu o:</p> <p>PN-ISO 10381-1:2008 Jakość gleby -- Pobieranie próbek -- Część 1: Zasady opracowywania programów pobierania próbek</p> <p>PN-ISO 10381-2:2007 Jakość gleby -- Pobieranie próbek -- Część 2: Zasady dotyczące technik pobierania</p> <p>PN-ISO 10381-3:2007 Jakość gleby -- Pobieranie próbek -- Część 3: Zasady dotyczące bezpieczeństwa</p> <p>PN-ISO 10381-4:2007 Jakość gleby -- Pobieranie próbek -- Część 4: Zasady dotyczące postępowania podczas badań terenów naturalnych, zbliżonych do naturalnych oraz uprawnych</p> <p>PN-ISO 10381-5:2009 Jakość gleby -- Pobieranie próbek -- Część 5: Zasady postępowania podczas badań terenów miejskich oraz przemysłowych pod kątem zanieczyszczenia gleby</p> <p>PN-ISO 23909:2010 Jakość gleby -- Przygotowanie próbek laboratoryjnych z dużych próbek</p> <p>PN-R-04031:1997 Analiza chemiczno-rolnicza gleby -- Pobieranie próbek</p>
2.	Szczegółowe zasady dla niektórych substancji	W normach dotyczących oznaczania poszczególnych zanieczyszczeń wymienionych w tabeli 3.

Tabela 2. Metodyki referencyjne badania właściwości gleby lub ziemi.

L.p.	Właściwości	Metodyki referencyjne
1.	pH	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 10390:1997 Jakość gleby - Oznaczenie pH
2.	Kwasowość hydrolityczna	Procedura badawcza w oparciu o: PN-R-04027:1997 Analiza chemiczno-rolnicza gleby -- Oznaczenie kwasowości hydrolitycznej w glebach mineralnych
3.	Skład granulometryczny	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11277:2005 Jakość gleby -- Oznaczenie składu granulometrycznego w mineralnym materiale glebowym -- Metoda sitowa i sedymentacyjna
4.	Zawartość substancji organicznej	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 10694:2002 Jakość gleby -- Oznaczenie zawartości węgla organicznego i całkowitej zawartości węgla po suchym spalaniu (analiza elementarna) PN-ISO 14235:2003 Jakość gleby -- Oznaczenie zawartości węgla organicznego przez utlenianie dwuchromianem(VI) w środowisku kwasu siarkowego(VI)

Tabela 3. Metodyki referencyjne pomiarów zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi

Lp.	Substancja powodująca ryzyko	Metodyka referencyjna
I. Pierwiastki		
1.	Arsen (As)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 20280:2010 Jakość gleby -- Oznaczenie zawartości arsenu, antymonu oraz selenu metodą atomowej spektrometrii absorpcyjnej z atomizacją elektrotermiczną lub z generowaniem wodorków, w ekstraktach uzyskanych z gleby z zastosowaniem wody królewskiej
2.	Bar (Ba)	Procedura badawcza z wykorzystaniem: Ekstrakcji w wodzie królewskiej. Atomowej spektrometrii emisyjnej z plazmą wzbudzaną indukcyjnie

		(ICP-OES) lub spektrometrii masowej z plazmą wzbudzoną indukcyjnie (ICP-MS) lub atomowej spektrometrii absorpcyjnej (ASA) lub fluorescencji rentgenowskiej (XRF).
3.	Chrom (Cr)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 11047:2001 Jakość gleby -- Oznaczanie kadmu, chromu, kobaltu, miedzi, ołowiu, manganu, niklu i cynku w ekstraktach gleby wodą królewską -- Metody płomieniowej i elektrotermicznej absorpcyjnej spektrometrii atomowej
4.	Cynk (Zn)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 11047:2001 Jakość gleby -- Oznaczanie kadmu, chromu, kobaltu, miedzi, ołowiu, manganu, niklu i cynku w ekstraktach gleby wodą królewską -- Metody płomieniowej i elektrotermicznej absorpcyjnej spektrometrii atomowej
5.	Kadm (Cd)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 11047:2001 Jakość gleby -- Oznaczanie kadmu, chromu, kobaltu, miedzi, ołowiu, manganu, niklu i cynku w ekstraktach gleby wodą królewską -- Metody płomieniowej i elektrotermicznej absorpcyjnej spektrometrii atomowej
6.	Miedź (Cu)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 11047:2001 Jakość gleby -- Oznaczanie kadmu, chromu, kobaltu, miedzi, ołowiu, manganu, niklu i cynku w ekstraktach gleby wodą królewską -- Metody płomieniowej i elektrotermicznej absorpcyjnej spektrometrii atomowej
7.	Molibden (Mo)1)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-R-04025:1997 Analiza chemiczno-rolnicza gleby -- Oznaczanie zawartości przyswajalnego molibdenu w glebach mineralnych
8.	Nikiel (Ni)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 11047:2001 Jakość gleby -- Oznaczanie kadmu, chromu, kobaltu, miedzi, ołowiu, manganu, niklu i cynku w ekstraktach gleby wodą królewską --

		Metody płomieniowej i elektrotermicznej absorpcyjnej spektrometrii atomowej
9.	Ołów (Pb)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 11047:2001 Jakość gleby -- Oznaczanie kadmu, chromu, kobaltu, miedzi, ołowiu, manganu, niklu i cynku w ekstraktach gleby wodą królewską -- Metody płomieniowej i elektrotermicznej absorpcyjnej spektrometrii atomowej
10.	Rtęć (Hg)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 16772:2009 Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości rtęci metodą spektrometrii atomowej techniką zimnych par lub metodą fluorescencyjnej spektrometrii atomowej techniką zimnych par w ekstraktach uzyskanych z gleby z zastosowaniem wody królewskiej
11.	Selen (Se) ²	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 20280:2010 Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości arsenu, antymonu oraz selenu metodą atomowej spektrometrii absorpcyjnej z atomizacją elektrotermiczną lub z generowaniem wodorków, w ekstraktach uzyskanych z gleby z zastosowaniem wody królewskiej
12.	Tal (Tl) ²	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 11466:2002 Jakość gleby -- Ekstrakcja pierwiastków śladowych rozpuszczalnych w wodzie królewskiej PN-ISO 20279:2010 Jakość gleby -- Ekstrakcja talu oraz oznaczanie jego zawartości metodą atomowej spektrometrii absorpcyjnej z atomizacją elektrotermiczną
II. Związki nieorganiczne		
1.	Cyjanki wolne	Procedura badawcza w oparciu o:
2.	Cyjanki związki kompleksowe	PN-ISO 11262:2008 Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości cyjanków PN-ISO 17380:2010 Jakość gleby -- Oznaczanie cyjanków ogólnych oraz cyjanków łatwo rozkładalnych -- Metoda z zastosowaniem analizy przepływowej ciągłej
III. Węglowodory alifatyczne		
1.	Benzyna (węglowodory C6-C12) suma	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 16703:2011 Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości węglowodorów w zakresie od C10 do C40 metodą chromatografii gazowej
2.	Oleje	

	mineralne (węglowodory C12-C35) - suma	
IV. Jednopierścieniowe węglowodory aromatyczne		
1.	Benzen	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 15009:2007 Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości lotnych węglowodorów aromatycznych, naftalenu oraz lotnych węglowodorów halogenowanych metodą chromatografii gazowej -- Metoda usuwania i wychwyty z desorpcją termiczną
2.	Etylobenzen	
3.	Toluen	
4.	Ksylene (suma)	
5.	Styren	
6.	Suma jednopierścieniowych węglowodorów aromatycznych	
V. Wielopierścieniowe węglowodory aromatyczne		
1.	Naftalen	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 13877:2004 Jakość gleby -- Oznaczanie wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych -- Metoda z zastosowaniem wysokosprawnej chromatografii cieczowej PN-ISO 15009:2007 Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości lotnych węglowodorów aromatycznych, naftalenu oraz lotnych węglowodorów halogenowanych metodą chromatografii gazowej -- Metoda usuwania i wychwyty z desorpcją termiczną PN-ISO 18287:2008 Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (PAH) -- Metoda chromatografii gazowej z detekcją za pomocą spektrometrii mas (GC-MS)
2.	Acenaften	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 13877:2004 Jakość gleby -- Oznaczanie wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych -- Metoda z zastosowaniem wysokosprawnej chromatografii cieczowej PN-ISO 18287:2008 Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (PAH) -- Metoda chromatografii gazowej z detekcją za pomocą spektrometrii mas (GC-MS)
3.	Fluoren	
4.	Fenantren	
5.	Antracen	
6.	Fluoranten	
7.	Piren	
8.	Benzo(a)antracen	
9.	Chryzen	
10.	Benzo(b)fluoranten	
11.	Benzo(k)fluoranten	
12.	Benzo(e)piren	
13.	Benzo(a)piren	

14.	Dibenzo(a,h)antracen	
15.	Indeno(1,2,3-c,d)piren	
16.	Benzo(ghi)perylene	
17.	Suma wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA)	
VI. Węglowodory chlorowane		
1.	Chlorofenole (każdy) ³⁾	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 14154:2008
2.	Chlorofenole (suma)	Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości niektórych wybranych chlorofenoli -- Metoda chromatografii gazowej z detekcją wychwytu elektronów PN-ISO 22155:2009 Jakość gleby -- Oznaczanie ilościowe lotnych węglowodorów aromatycznych, lotnych węglowodorów halogenowanych oraz wybranych eterów z zastosowaniem chromatografii gazowej -- Metoda statycznej analizy fazy nadpowierzchniowej
3.	Chlorobenzeny (każdy)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 22155:2009 Jakość gleby -- Oznaczanie ilościowe lotnych węglowodorów aromatycznych, lotnych węglowodorów halogenowanych oraz wybranych eterów z zastosowaniem chromatografii gazowej -- Metoda statycznej analizy fazy nadpowierzchniowej
4.	Polichlorowane bifenyle (PCB)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-ISO 10382:2007
5.	Suma izomerów p,p' DDT/DDE/DDD4)	Jakość gleby -- Oznaczanie zawartości pestycydów chloroorganicznych i polichlorowanych bifenyli -- Metoda chromatografii gazowej z detekcją wychwytu elektronów
6.	Aldryna	
7.	Dieldryna	
8.	Endryna	
9.	Heksachlorocykloheksan (HCH) - suma izomerów $\alpha\beta\gamma\delta$	
10.	Endosulfan suma I i II	
11.	Heksachlorobenzen (HCB)	

12.	Pentachlorofenol (PCP)	
VII. Fenoksykwasy		
1.	Kwas 2,4-dichlorofenoksyoctowy (2,4-D)	Procedura badawcza w oparciu o: PN-R-04111:1997 Gleba i materiał roślinny -- Oznaczanie pozostałości herbicydów -- Substancja aktywna - pochodne kwasów fenoksyalkanokarboksylowych
2.	Kwas 4-chloro-2-metylofenoksyoctowy (MCPA)	
VIII. Pestycydy – związki nie chlorowe		
1.	Atrazyna	Procedura badawcza z wykorzystaniem: Chromatografii cieczowej (HPLC) w odwróconym układzie faz z detektorem spektrofotometrycznym z matrycą fotodiodów (UV-VIS typu DAD) lub ze spektrometrem mas (MS) lub chromatografii gazowej (GC) lub chromatografii gazowej ze spektrometrią mas (GC-MS) lub chromatografii gazowej z detekcją termojonową i spektrometrią mas (GC-NPD)
2.	Symazyna	
IX. Pozostałe substancje		
1.	Fenol	Procedura badawcza z wykorzystaniem: Chromatografii cieczowej (HPLC) w odwróconym układzie faz z detektorem spektrofotometrycznym z matrycą fotodiodów (UV-VIS typu DAD) lub ze spektrometrem mas (MS) lub chromatografii gazowej ze spektrometrią mas (GC-MS)
2.	Krezole (suma orto, meta, para)	Procedura badawcza z wykorzystaniem: Chromatografii cieczowej (HPLC) w odwróconym układzie faz z detektorem spektrofotometrycznym z matrycą fotodiodów (UV-VIS typu DAD) lub ze spektrometrem mas (MS) lub chromatografii gazowej ze spektrometrią mas (GC-MS)
3.	Ftalany (suma)	Procedura badawcza z wykorzystaniem: Chromatografii gazowej ze spektrometrią mas (GC-MS)

Objaśnienie:

Dopuszcza się możliwość stosowania innych metod pod warunkiem udokumentowania, że specyfikacja metody jest zgodna z wymaganiami określonymi w metodach i specyfikacji zawartymi w powyższej tabeli.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi jest materiałem informacyjnym do projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, stanowiącego transpozycję Dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. U. UE L 334 z 17.12.2010, str.17), zwanej dalej „Dyrektywą IED”.

Przedmiotowe rozporządzenie ma stanowić realizację upoważnienia zawartego w projektowanym art. 101a ust. 5 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Poś”, i zastąpić dotychczas obowiązujące rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi (Dz. U. Nr 165, poz. 1359), zwane dalej rozporządzeniem w sprawie standardów jakości, wydane na podstawie art. 105 tej ustawy, który ma zostać uchylony.

Rozporządzenie w sprawie standardów jakości spełniło bardzo ważną rolę w kształtowaniu świadomości w zakresie ochrony gleby i ziemi, zarówno wśród organów administracji państwowej i samorządowej, jak i wśród władających powierzchnią ziemi. Administracji dało ono narzędzie do badania i oceny stanu jakości środowiska glebowego, a władającym powierzchnią ziemi (zwłaszcza obszarów przemysłowych) uzmysłowiło odpowiedzialność za stan środowiska. Ustalenie konkretnych wartości dla poszczególnych pierwiastków i związków chemicznych, zróżnicowanych w zależności od sposobu użytkowania terenu, stanowiło poziom odniesienia przy dokonywaniu oceny zanieczyszczeń. Jest to bardzo istotne zwłaszcza dla inwestorów, którzy chcą mieć gwarancję, że teren ich inwestycji spełnia wymagania w aspekcie zagrożenia wynikającego z obecności substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi. Jeżeli obowiązujące kryteria są przekroczone, inwestor może oszacować koszty prac rekultywacyjnych. Ocena stanu środowiska glebowego (gruntowego) stała się obecnie powszechną praktyką przy transakcjach kupna – sprzedaży nieruchomości, zwłaszcza w przypadkach, kiedy transakcja dotyczyła terenów przemysłowych czy poprzemysłowych. Na konieczność przeprowadzania takich badań kładą nacisk zwłaszcza inwestorzy z krajów zachodnich, pragnący zabezpieczyć się przed przejęciem odpowiedzialności za prowadzenie kosztownych prac rekultywacyjnych wyłącznie na własny koszt.

Projektowany art. 101a ustawy Poś doprecyzowuje dotychczasowe przepisy dotyczące oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi, a dodatkowo jest również kluczowy dla prawidłowej transpozycji Dyrektywy IED. Ocena zanieczyszczenia powierzchni ziemi dokonywana będzie zasadniczo w następujących przypadkach:

- w przypadku oceny historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi [zgodnie z projektowanymi przepisami ustawy Poś dokonywanej odpowiednio przez władającego powierzchnią ziemi lub sprawcę zanieczyszczenia, starostę (badania wstępne), a także regionalnego dyrektora ochrony środowiska];

- w przypadku oceny szkody w środowisku w powierzchni ziemi¹⁾ [zgodnie z projektowanymi przepisami nowelizującymi ustawę z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493 z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą szkodową”, dokonywanej odpowiednio przez sprawcę zanieczyszczenia, podmiot lub osobę zgłaszającą szkodę w środowisku lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska];
- w przypadku wykonywania raportu wynikającego z przepisów o pozwoleniach zintegrowanych²⁾ [zgodnie z projektowanymi przepisami ustawy Poś dokonywanej przez prowadzącego instalację wymagającą uzyskania pozwolenia zintegrowanego];
- w przypadku dokonywania oceny oraz badań i obserwacji stanu gleby i ziemi prowadzonej w ramach państwowego monitoringu środowiska [dokonywanej przez organy Inspekcji Ochrony Środowiska].

Dotychczas kryterium oceny czy dana gleba lub ziemia jest zanieczyszczona było przekroczenie standardów jakości gleby i ziemi. W projektowanych przepisach art. 101a ust. 1–4 ustawy Poś w zasadzie kryterium oceny nie zmienia się. Będzie nim przekroczenie dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko, z uwzględnieniem funkcji pełnionej przez powierzchnię ziemi oraz tzw. tła geochemicznego czyli naturalnej zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie, ziemi lub wodach gruntowych (dotyczy to tylko pewnych substancji, np. niektórych metali; duża część substancji powodujących ryzyko jest pochodzenia antropogenicznego i nie występuje w środowisku w sposób naturalny).

Projekt ustawy zakłada ponadto włączenie do definicji powierzchni ziemi (projektowana zmiana art. 3 pkt 25 ustawy Poś) – wód gruntowych, czyli wód podziemnych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r., poz. 145, z późn. zm.), które znajdują się w strefie nasycenia i pozostają w bezpośredniej styczności z gruntem lub podglebiem. Zgodnie z nową, dodaną definicją (projektowany art. 3 pkt 31b ustawy Poś) remediacja obejmie łącznie glebę, ziemię i wody gruntowe. Zakłada się, że remediacja wód gruntowych będzie towarzyszyła remediacji gleby lub ziemi, a efekt remediacji będzie oceniany w oparciu o zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie i w ziemi, a nie w oparciu o określone odrębnie dopuszczalne zawartości dla wód gruntowych.

Przedmiotowy projekt rozporządzenia jest szerszy niż dotychczas obowiązujące rozporządzenie w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi. W rozporządzeniu zostaną określone etapy identyfikacji terenów zanieczyszczonych, rodzaje działalności mogących z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, dopuszczalne zawartości substancji powodujących ryzyko oraz referencyjne metodyki wykonywania badań.

Celem określenia etapów prowadzenia identyfikacji terenów zanieczyszczonych (§ 2 projektu rozporządzenia) jest ograniczenie kosztów badań do niezbędnego minimum przy

¹⁾ Należy zwrócić uwagę, że przedmiotowe rozporządzenie wpłynie na stosowanie ustawy szkodowej, z uwagi na planowane odesłanie do dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie i w ziemi jako kryterium wystąpienia szkody w środowisku w powierzchni ziemi.

²⁾ Dokonanie oceny zanieczyszczenia jest niezbędnym elementem raportu początkowego, monitorowania zanieczyszczenia gleby i wód gruntowych na terenie zakładu w trakcie prowadzonej działalności oraz raportu końcowego. Zasadne jest, aby wykonanie przez prowadzącego instalację takiej oceny odbywało się na takich samych zasadach jak dokonywanie oceny stanu zanieczyszczenia gleby i ziemi w każdym innym przypadku.

jednoczesnym zapewnieniu wykrycia jak największej liczby ognisk zanieczyszczeń. Istotnym założeniem projektu rozporządzenia jest zaniechanie prowadzenia dalszych badań w przypadku wykluczenia występowania zanieczyszczenia na którymkolwiek z etapów.

Z uwagi na wysokie koszty pobierania próbek gruntu uzasadnione jest aby badania zostały ograniczone do obszarów, które z powodu prowadzonych na nich działalności są obecnie lub były w przeszłości najbardziej narażone na zanieczyszczenia (§ 2 pkt 1 projektu oraz § 3 projektu). Byłoby niezasadne prowadzenie badań wszystkich substancji powodujących ryzyko na każdym terenie, na którym podejrzewa się wystąpienia zanieczyszczenia. Znaczna część substancji powodujących ryzyko może występować jedynie na niewielkich obszarach o specyficznej charakterystyce zanieczyszczenia związanej z określonym rodzajem działalności przemysłowej lub innej. Szczególnie trudne jest identyfikowanie historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi. Określenie specyfiki działalności prowadzonej w przeszłości na danym terenie jest szczególnie istotne z uwagi na trudności z pozyskaniem danych na temat konkretnej emisji zanieczyszczeń. Rodzaje działalności mogących z dużym prawdopodobieństwem powodować historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi określono w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

Z kolei, aby ograniczyć koszty analizy laboratoryjnej pobranych próbek należy ustalić listę substancji powodujących ryzyko, które muszą zostać zbadane podczas badań wstępnych i szczegółowych (§ 2 pkt 2 oraz § 4 projektu). Mamy tu do czynienia z trzema możliwymi przypadkami:

– Ustalenie listy substancji uwalnianych w przeszłości, które obecnie stanowią historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi. Identyfikacja tego rodzaju zanieczyszczeń stanowi największy problem z uwagi na niepełne informacje na temat stosowanych w przeszłości technologii. Dotychczas ustalenie listy substancji do badania było dokonywane na podstawie istniejącej dokumentacji oraz wiedzy zawodowej osoby prowadzącej badania. Zaproponowane rozwiązanie, polegające na wskazaniu typowych dla wybranych rodzajów działalności zanieczyszczeń, które muszą zostać poddane analizie, jest bardziej obiektywne, jednakże określenie zanieczyszczeń typowych dla historycznych technologii, może mieć jedynie charakter orientacyjny. Poszczególne rodzaje działalności przemysłowej cechuje bardzo zróżnicowany poziom zagrożeń z punktu widzenia procesów zanieczyszczenia. Większość rodzajów działalności nie stanowi potencjalnych źródeł zanieczyszczeń substancjami powodującymi ryzyko, w stopniu powodującym przekroczenie ich dopuszczalnych zawartości w glebie lub w ziemi. Ostateczne decyzje odnośnie wyznaczenia listy substancji do zbadania powinny uwzględniać także wszelkie dostępne informacje na temat terenu, na którym podejrzewa się występowanie zanieczyszczenia.

– Ustalenie listy substancji uwalnianych obecnie lub w nieodległej przeszłości (po 30 kwietnia 2007 r.), które spowodowały szkodę w środowisku w powierzchni ziemi. W większości przypadków będzie to analiza informacji dostępnych w zgłoszeniu szkody w środowisku. Informacje te należy rozpatrywać w powiązaniu z informacjami na temat działalności, która może być przyczyną szkody.

– Bardziej skomplikowana sytuacja pojawia się w przypadku wykonywania raportów wynikających z przepisów o pozwoleniach zintegrowanych: raportu początkowego, pomiarów w trakcie eksploatacji instalacji oraz raportu końcowego. Sensem przepisu jest objęcie inwentaryzacją wszystkich substancji wykorzystywanych przez instalację zarówno obecnie jak i tych, które dopiero mają być pojawić się w instalacji w przyszłości. Raport początkowy ma stanowić informację na temat stanu początkowego terenu zakładu i stanowić punkt

odniesienia przy określaniu odpowiedzialności za przeprowadzenie remediacji konkretnych zanieczyszczeń. Sporządzenie możliwie szczegółowego raportu początkowego jest istotne zwłaszcza w przypadku gdy prowadzący instalację nie jest w myśl obowiązujących przepisów o ochronie powierzchni ziemi odpowiedzialny za dokonanie remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi [np. nie jest władającym powierzchnią ziemi lub dokonał zgłoszenia na podstawie art. 12 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o wprowadzeniu ustawy – Prawo ochrony środowiska, ustawy o odpadach oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 100, poz. 1085)] – wykazanie historycznego zanieczyszczenia w raporcie początkowym w takim przypadku pozwoli na jasne rozdzielenie zakresu odpowiedzialności za przeszłe i obecne zanieczyszczenia. Należy przy tym zauważyć, że każda istotna zmiana instalacji, polegająca na zmianie substancji powodujących ryzyko, które są wykorzystywane, produkowane lub uwalniane, będzie skutkowałą koniecznością sporządzenia nowego raportu początkowego obejmującego te substancje. Z kolei zakres pomiarów w trakcie eksploatacji instalacji oraz raportu końcowego zależy wprost od zakresu raportu początkowego – zostało to określone w przepisach ustawy – Prawo ochrony środowiska.

W rozporządzeniu przewidziano również możliwość wykorzystania do oceny stanu zanieczyszczenia gleby i ziemi aktualnych, dostępnych dokumentów w tym zakresie (§ 2 ust. 1 pkt 3 projektu). Należy zwrócić uwagę, że taka możliwość jest przewidziana w dyrektywie IED w odniesieniu do zawartości raportu początkowego (art. 22 ust. 2 lit. b dyrektywy). Dyrektywa nie przewiduje co należy rozumieć przez „aktualne informacje”, jednakże zdecydowano się na określenie minimalnych wymogów w tym zakresie (§ 5 projektu). Wydaje się to niezbędne, aby ograniczyć uznaniowość przepisu, zapewnić wiarygodność wykorzystywanych informacji oraz równe traktowanie podmiotów wykonujących badania jakości gleby i ziemi, w tym także przygotowujących raporty wynikające z przepisów o pozwoleniach zintegrowanych.

Najważniejszą częścią oceny zanieczyszczenia jest przeprowadzenie pomiarów zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi oraz porównanie otrzymanych wyników z dopuszczalnymi zawartości określonymi w załączniku nr 2 do rozporządzenia (wszystkie wcześniejsze etapy prowadzą do określenia zakresu niezbędnych badań). Wartości dopuszczalne wyznaczone zostały w oparciu o aktualny stan wiedzy o ryzyku dla zdrowia ludzi i stanu środowiska stwarzanym przez zanieczyszczenia gleby i ziemi.

Zawartości dopuszczalne lub wskaźnikowe są popularnym narzędziem stosowanym w krajach Unii Europejskiej, pozostałych krajach Europy, a także np. w Kanadzie do charakteryzowania stopnia zanieczyszczenia gleb i gruntów, z uwagi na wygodę i porównywalność zarówno ze względów prawnych jak i analitycznych. W Unii Europejskiej z uwagi na brak ramowych instrumentów legislacyjnych w zakresie ochrony gleb, a także zróżnicowanie właściwości gleb, odmienne warunki geologiczne i klimatyczne w Europie przyjęte w różnych krajach listy substancji uznawanych za powodujące ryzyko, a także określone dla nich poziomy zawartości dopuszczalne, znacznie się od siebie różnią. Zawartości te są często nieporównywalne z uwagi na inny sposób opracowania, wymaganą metodykę badań, a także przeznaczenie aktów prawnych, w których się znajdują (różne są skutki prawne przekroczenia dopuszczalnych zawartości – np. obowiązek monitoringu, przeprowadzenia analizy ryzyka lub remediacji).

W projekcie rozporządzenia zastosowano inny niż dotychczas podział na grupy gruntów ze względu na ich sposób użytkowania. Przynajmniej w pierwszym rozdziale dopuszczalne

zawartości dla gruntów rolnych i gruntów przeznaczonych pod zabudowę. Podejście takie wynika z zupełnie innej drogi narażenia ludzi i elementów środowiska na zanieczyszczenia w przypadku tych dwóch sposobów użytkowania terenu.

Istotną różnicą jest także uwzględnienie przy określaniu dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi właściwości gleby. Właściwości gleby mają zasadnicze znaczenie w kształtowaniu „odporności” gleb na zanieczyszczenia oraz ryzyko migracji tych zanieczyszczeń do wód gruntowych. W obecnie prezentowanej wersji rozporządzenia zróżnicowanie zawartości dla poszczególnych właściwości gleb dotyczy metali ciężkich. O przyswajalności i mobilności metali w glebie decydują różne właściwości gleby, a głównie odczyn, zawartość frakcji spławianej oraz zawartość substancji organicznej. Czynniki te mają także istotne znaczenie dla sorpcji zanieczyszczeń organicznych, nie ma jednak dotychczas dostępnych kompleksowych danych naukowych określających bezpieczne dla środowiska i zdrowia ludzi poziomy zanieczyszczeń organicznych z uwzględnieniem zróżnicowania właściwości gleb, które mogły być wykorzystane przy opracowaniu rozporządzenia. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że przyjmując opisane wyżej rozwiązanie zrezygnowano z wykorzystania dotychczasowego parametru wodoprzepuszczalności przy określaniu zawartości dopuszczalnych.

W projekcie rozporządzenia przy określaniu dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko zrezygnowano również z kryterium głębokości, gdyż nie ma ono żadnego uzasadnienia merytorycznego, a nakazywało prowadzenie kosztownych prac wiertniczych i analitycznych dla przedziałów głębokości, dla których najczęściej nie ma to uzasadnienia. Analiza unormowań prawnych stosowanych w państwach, zarówno Europy oraz USA i Kanady, wskazuje, że nigdzie nie ma określonych głębokości, do których należy badać obecność zanieczyszczeń.

Niezależnie od powyższych zmian merytorycznych dotyczących określania dopuszczalnych zawartości, wyeliminowano nieścisłości zawarte w obowiązującym rozporządzeniu w sprawie standardów jakości, które ujawniły się w trakcie jego stosowania, dotyczące przyjętych dopuszczalnych zawartości i nazw chemicznych związków.

Wymagania odnośnie sposobu prowadzenia badań określono w § 7 i § 8 projektu rozporządzenia. Identyfikacja zanieczyszczeń odbywa się dwuetapowo:

- Początkowo przeprowadza się badania wstępne o ograniczonym zakresie, których celem jest potwierdzenie przypuszczeń o występowaniu substancji powodujących ryzyko w glebie lub w ziemi w ilościach przekraczających dopuszczalne zawartości. Zdecydowano się ograniczyć zakres badań wstępnych przede wszystkim rezygnując z konieczności głębokich wierceń, które są bardzo kosztowne. W wielu przypadkach zanieczyszczenie występuje tylko w powierzchniowej warstwie gleby bądź płytkich warstwach podglebia. Pobieranie próbek z większych głębokości nie jest uzasadnione jeżeli nie stwierdzono zanieczyszczenia warstwy powierzchniowej. Ponadto ograniczając zakres badań wstępnych zdecydowano, że w przypadku możliwości zidentyfikowania źródeł zanieczyszczeń, analizy będą prowadzone w sąsiedztwie źródła. Natomiast gdy źródła te nie mogą być zlokalizowane zalecać się będzie zastosowanie jedynie równomiernej siatki pomiarowej. Jest istotne, że badania mogą zostać zakończone już na tym etapie (np. w przypadku wykonywania raportu początkowego), jeżeli nie stwierdzi się zanieczyszczenia.
- Jeżeli w wyniku badań wstępnych wykryto zanieczyszczenie konieczne jest przeprowadzenia badań szczegółowych w celu uściślenia wyników oraz określenia zasięgu

występowania zanieczyszczenia. Uzyskane wyniki powinny pozwolić na opracowanie dla danego terenu planu remediacji.

§ 8 projektu rozporządzenia określa wymagania odnośnie pobierania próbek, które mają zagwarantować rzetelność prowadzenia badań, z w tym przydatność uzyskanego materiału do badań laboratoryjnych, a także ograniczyć manipulowanie punktami pomiarowymi w celu ominięcia zanieczyszczeń. § 8 ust. 3 zawiera bardzo istotne dla prawidłowego stosowania rozporządzenia odniesienie do wymaganych metodyk referencyjnych prowadzenia badań, w tym także metodyk pobierania próbek, które zostaną określone w załączniku nr 3 do rozporządzenia. Metodyki referencyjne wskazano poprzez odesłanie do Polskich Norm, z tym zastrzeżeniem, że dopuszcza się możliwość stosowania innych metod pod warunkiem udokumentowania, że specyfikacja metody jest zgodna z wymaganiami określanymi w metodach i specyfikacji zawartymi w metodykach referencyjnych. W badaniach właściwości i zanieczyszczenia gleb można uzyskiwać bardzo różne wyniki w zależności od sposobu pobierania próbek i zastosowanej metody analitycznej. Brak uregulowania tej kwestii w dotychczasowych przepisach stanowił poważny problem. Dotychczas prowadzący pomiary miał zupełną dowolność w sporządzaniu schematu pobierania próbek, doboru metody analitycznej i metody roztwarzania, co mogło prowadzić do uzyskania zawyżonych lub zaniżonych wyników, a w konsekwencji podważania ich wiarygodności. Autorzy ocen stanu środowiska teoretycznie i praktycznie mogli zatem tak dobierać metody analityczne, by efekt końcowy odpowiadał oczekiwaniom zamawiającego, a niekoniecznie był zgodny z rzeczywistością.

W upoważnieniu do wydania rozporządzenia (projektowany art. 101a ust. 5 ustawy Poś) zawarto również część fakultatywną. Art. 101a ust. 5 pkt 2 pozwala na określenie w razie potrzeby dodatkowych wymagań dotyczących oceny wystąpienia zanieczyszczenia na terenie zakładu gdzie eksploatowana jest instalacja wymagająca uzyskania pozwolenia zintegrowanego. Oprócz wytycznych zawartych w poszczególnych przepisach rozporządzenia odnoszących się do kolejnych etapów identyfikacji zanieczyszczeń w glebie lub w ziemi, z uwagi na zakres wymagań dyrektywy IED konieczne jest również określenie metodyki badania wód gruntowych na terenie zakładu, na którym opracowywany jest jeden z raportów wynikających z przepisów o pozwoleniach zintegrowanych. Metodyki referencyjne w tym zakresie zostały określone w § 9 projektu rozporządzenia poprzez odesłanie do obowiązującego rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie form i sposobu prowadzenia monitoringu jednolitych części wód powierzchniowych i podziemnych (Dz.U. Nr 258, poz.1550).

Fakultatywna część upoważnienia do wydania rozporządzenia zawiera również możliwość określenia referencyjnych metodyk modelowania rozprzestrzeniania substancji w glebie, ziemi i wodach gruntowych. Określenie takich metodyk wymaga jednakże przeprowadzenia prac eksperckich i może zostać uzupełnione w późniejszym czasie.

Z uwagi na możliwość zaklasyfikowania do substancji powodujących ryzyko także substancji innych niż wymienione w załączniku nr 2 do rozporządzenia w części fakultatywnej rozporządzenia zawarto również możliwość określenia sposobu określania dopuszczalnej zawartości w glebie oraz dopuszczalnej zawartości w ziemi dla niewymienionych wprost substancji powodujących ryzyko. Określenie takich metodyk wymaga jednakże przeprowadzenia prac eksperckich i może zostać dokonane w późniejszym czasie.

Z uwagi na konieczność zmiany dopuszczalnych poziomów w glebie lub w ziemi dla niektórych substancji, konieczne było wprowadzenie do projektu rozporządzenia przepisu przejściowego, który utrzymywałby dotychczasowe standardy jakości gleby lub ziemi dla terenów poddanych rekultywacji na podstawie dotychczasowych przepisów. Rozwiązanie takie jest niezbędne, aby nie było konieczne poddawanie tych terenów ponownej remediacji, jeżeli nie stwarzają one zagrożenia dla zdrowia ludzi. Należy pamiętać, iż samo prowadzenie remediacji nie jest obojętne dla środowiska.

Projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 i Dz. U. z 2009 r. Nr 42, poz. 337).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z przepisami Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia zawiera przepisy techniczne w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) i w związku z tym podlega notyfikacji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Wejście w życie rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi będzie miało wpływ na:

- 1) Władających powierzchnią ziemi na terenach, na których występuje zanieczyszczenie.
- 2) Podmioty gospodarcze prowadzące:
 - a) działalność, która może powodować zanieczyszczenie gleby, ziemi lub wód podziemnych lub jest przyczyną bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku w powierzchni ziemi,
 - b) instalacje wymagające uzyskania pozwolenia zintegrowanego;
 - objęte już obecnie obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego ok. 3400 instalacji z następujących branż: energetyka, metalurgia, ceramika, przemysł chemiczny, gospodarka odpadami oraz innych rodzajów działalności, m. in. takich jak chów i hodowla zwierząt czy produkcja papieru,
 - z nowych sektorów, dla których pozwolenia te będą wymagane w myśl zapisów dyrektywy IED – szacunkowo ok. 200 instalacji m.in. do produkcji płyt i paneli drewnopochodnych, oczyszczalnie ścieków przemysłowych.
- 3) Organy administracji:
 - a) właściwe do wydawania pozwoleń zintegrowanych:
 - starostów (prezydentów miast na prawach powiatu),
 - marszałków województw (dla instalacji, która jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko),
 - regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (dla terenów zamkniętych),
 - b) właściwe w sprawach monitoringu jakości gleby i ziemi:
 - Główny Inspektorat Ochrony Środowiska oraz Wojewódzkie Inspektoraty Ochrony Środowiska (państwowy monitoring środowiska),
 - starostów (wstępna identyfikacja historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi),
 - c) właściwe w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku na obszarach lądowych oraz ochrony powierzchni ziemi przed zanieczyszczeniami, w tym prowadzenie pomiarów szczegółowych i prowadzenie rejestrów w tym zakresie:
 - Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i regionalnych dyrektorów ochrony środowiska.

2. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia zostanie poddany procedurze konsultacji z następującymi instytucjami, organizacjami i przedsiębiorstwami:

- 1) reprezentatywne organizacje związkowe oraz reprezentatywne organizacje pracodawców w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.), tj.:
 - a) Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”,

- b) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
- c) Forum Związków Zawodowych,
- d) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
- e) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
- f) Business Centre Club — Związek Pracodawców,
- g) Związek Rzemiosła Polskiego;
- 2) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 3) Rzecznik Praw Obywatelskich;
- 4) Marszałkowie Województw;
- 5) Związek Powiatów Polskich;
- 6) Stowarzyszenie Gmin Górniczych w Polsce;
- 7) Związek Gmin Zagłębia Miedziowego;
- 8) Regionalni Dyrektorzy Ochrony Środowiska;
- 9) Regionalne Zarządy Gospodarki Wodnej;
- 10) Wojewódzkie Inspektoraty Ochrony Środowiska;
- 11) Państwowa Rada Ochrony Przyrody;
- 12) Państwowa Rada Ochrony Środowiska;
- 13) Krajowa Rada Gospodarki Wodnej;
- 14) Instytut Badawczy Leśnictwa;
- 15) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych;
- 16) Instytut Ochrony Środowiska – PIB;
- 17) Państwowy Instytut Geologiczny – PIB;
- 18) Instytut Uprawy; Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach – PIB;
- 19) Główny Instytut Górnictwa;
- 20) Instytut Ochrony Roślin – PIB;
- 21) Polska Akademia Nauk – Instytut Podstaw Inżynierii Środowiska;
- 22) Akademia Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie;
- 23) Politechnika Warszawska – Wydział Inżynierii Środowiska;
- 24) Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu – Instytut Nauk o Glebie i Ochrony Środowiska;
- 25) Uniwersytet Śląski – Wydział Nauk o Ziemi;
- 26) Instytut Metali Nieżelaznych;
- 27) Instytut Metalurgii Żelaza;
- 28) Instytut Biopolimerów i Włókien Chemicznych;
- 29) Instytut Nafty i Gazu;
- 30) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 31) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
- 32) Górnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
- 33) Związek Pracodawców Polska Miedź;
- 34) Stowarzyszenie Producentów Cementu;
- 35) Stowarzyszenie Przemysłu Wapienniczego;
- 36) Polska Izba Gospodarki Odpadami;
- 37) Krajowa Izba Gospodarki Odpadami;
- 38) Stowarzyszenie Polskich Przedsiębiorców Gospodarki Odpadami;
- 39) Towarzystwo Gospodarcze – Polskie Elektrownie;

- 40) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych;
- 41) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie;
- 42) Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii;
- 43) Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego;
- 44) Krajowa Izba Gospodarcza "Przemysł Spożywczy";
- 45) Krajowa Rada Drobiarska – Izba Gospodarcza;
- 46) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
- 47) Odlewnicza Izba Gospodarcza;
- 48) Izba Gospodarcza Metali Nieżelaznych i Recyklingu;
- 49) Związek Pracodawców "Polskie Szkło";
- 50) Stowarzyszenie Producentów Płyt Drewnopochodnych w Polsce;
- 51) Stowarzyszenie Papierników Polskich;
- 52) Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej „POL SUS”;
- 53) Krajowy Związek Pracodawców - Producentów Trzody Chlewnej;
- 54) Polska Izba Mleka;
- 55) Krajowa Izba Producentów Drobiu i Pasz w Poznaniu;
- 56) Polska Federacja Producentów Żywności Związek Pracodawców;
- 57) Związek Polskie Mięso;
- 58) Polska Izba Druku;
- 59) Polska Izba Przemysłu Skórzanego;
- 60) Polska Izba Przemysłu Chemicznego;
- 61) Sekretariat Prezydium Konferencji Inwestorów;
- 62) Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa;
- 63) Stowarzyszenie Naukowo-Techniczne Inżynierów i Techników Przemysłu Naftowego i Gazowniczego;
- 64) Stowarzyszenie Geodetów Polskich;
- 65) Polskie Towarzystwo Geologiczne;
- 66) Polskie Towarzystwo Gleboznawcze;
- 67) Naczelna Organizacja Techniczna;
- 68) Instytut na Rzecz Ekorozwoju;
- 69) Biuro Wspierania Lobbying Ekologicznego;
- 70) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 71) Polska Zielona Sieć;
- 72) Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Ekologii Miast;
- 73) Green Cross Polska;
- 74) Polski Klub Ekologiczny;
- 75) Polska Izba Ekologii;
- 76) Polskie Stowarzyszenie Ochrony Roślin;
- 77) AGRIS Zakład Ekoinżynierii Ochrony Gleby i Ziemi;
- 78) Polskie Towarzystwo Inżynierii Ekologicznej.

Zestawienie zgłoszonych propozycji wraz ze stanowiskiem Ministerstwa Środowiska do nich zostaną umieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projekt nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projekt nie wpłynie bezpośrednio na rynek pracy. Niniejsza regulacja może się jednak pośrednio przyczynić się do powstania nowych miejsc pracy w wyniku zwiększonego popytu na inwestycje, usługi doradczo-konsultingowe i badawcze w dziedzinie ochrony powierzchni ziemi.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projekt bezpośrednio nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw. Obowiązki w zakresie ochrony powierzchni ziemi wynikają z przepisów ustawowych. Przedmiotowy projekt rozporządzenia jedynie doprecyzowuje zagadnienia techniczne związane z oceną zanieczyszczenia powierzchni ziemi.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projekt nie wpłynie bezpośrednio na sytuację i rozwój regionalny. Jednakże doprecyzowanie sposobu oceny zanieczyszczenia powierzchni ziemi będzie miało wpływ na wykrywanie i ocenę historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, których usunięcie będzie miało pozytywny wpływ na rozwój miast, w których barierą rozwojową jest obecność terenów poprzemysłowych lub powojkowych.

7. Wpływ na ochronę środowiska

Sensem i głównym celem projektu rozporządzenia jest poprawa stanu powierzchni ziemi. Poprawa wykrywania zanieczyszczeń oraz wiarygodność uzyskiwanych wyników pomiarów ma kluczowe znaczenie dla prawidłowego stosowania przepisów o ochronie powierzchni ziemi, zwłaszcza w zakresie zbierania informacji o istniejących zanieczyszczeniach i co za tym idzie egzekwowania obowiązku ich remediacji.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA ¹⁾

z dnia

w sprawie rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi

Na podstawie art. 101c ust. 12 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, 1238 oraz z 2014 r. poz. ...) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenia określa szczegółowy zakres informacji, które powinny być zawarte w rejestrze historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi, zwanym dalej "rejestrem".

§ 2. Rejestr zawiera następujące informacje na temat każdego historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, które zostało zgłoszone:

- 1) informacje na temat rodzaju, charakterystyki, miejscu i czasie wystąpienia historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w tym:
 - a) wskazanie adresu, numerów działek ewidencyjnych i powierzchni terenu, na którym występuje zanieczyszczenie,
 - b) aktualnego i planowanego sposobu użytkowania gruntów na danym terenie,
 - c) właściwości gleby na danym terenie,
 - d) rodzaju zanieczyszczenia, w tym stwierdzonej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko;
- 2) oznaczenie aktualnego statusu danego historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, jako:
 - a) potencjalne historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi,
 - b) historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi w trakcie remediacji,

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

- c) teren, na którym zakończono remediację historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi;
- 3) działalności prowadzonej na terenie, na którym wystąpiło historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi, obecnie, a także, o ile takie informacje są dostępne - w przeszłości;
- 4) imię, nazwisko albo nazwę i określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), władającego powierzchnią ziemi na terenie, na którym występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi oraz adres jego zamieszkania albo adres siedziby;
- 5) imię, nazwisko albo nazwę i określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), obowiązującego do przeprowadzenia remediacji na terenie, na którym występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi oraz adres jego zamieszkania albo adres siedziby;
- 6) prowadzonych przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska postępowaniach w sprawie historycznego zanieczyszczeń powierzchni ziemi, w tym:
 - a) datę wszczęcia postępowania w danej sprawie,
 - b) zeskanowane decyzje wydane w danej sprawie,
 - c) informacje o odwołaniach od decyzji, o których mowa w lit b, w tym wskazanie podmiotu odwołującego się od decyzji, organu, do którego wniesiono odwołanie, przyczyn odwołania, treści i daty rozstrzygnięcia,
 - d) datę zakończenia postępowania w danej sprawie;
- 7) postępowaniach sądowych w sprawie historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi, w tym:
 - a) datę wszczęcia postępowania w danej sprawie,
 - b) zeskanowane orzeczenia wydane w danej sprawie,
 - c) datę zakończenia postępowania w danej sprawie;
- 8) opis remediacji podejmowanych w związku z wystąpieniem historycznego zanieczyszczenia powierzchni ziemi oraz osiągniętych w ich wyniku efektach ekologicznych, w tym:
 - a) wskazanie sposobu przeprowadzenia remediacji, przyjętego w planie remediacji,
 - b) wynikach badań zanieczyszczenia gleby i ziemi wykonanych w celu potwierdzenia prawidłowego przeprowadzenia remediacji,

- c) wynikach przeprowadzonej przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska oceny przeprowadzenia remediacji, która polega na stwierdzeniu jej zgodności z ustalonym planem remediacji.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER ŚRODOWISKA

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi jest materiałem informacyjnym do projektu ustawy o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, stanowiącego transpozycję Dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. U. UE L 334 z 17.12.2010, str.17), zwanej dalej „Dyrektywą IED”.

Przedmiotowe rozporządzenie ma stanowić realizację upoważnienia zawartego w projektowanym art. 101c ust. 12 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, zwanej dalej „ustawą Poś”.

Proponowane art. 101c i art. 101d ustawy Poś dotyczą gromadzenia informacji na temat terenów, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi. Obowiązek prowadzenia okresowych badań jakości gleby i ziemi jest realizowany przez starostę i wynika z dotychczasowego art. 109 ustawy Poś. Należy zwrócić uwagę, że ustawa szkodowa uchyliła art. 110 ustawy Poś, zobowiązujący starostę do prowadzenia rejestru informacji o terenach zanieczyszczonych. Jednakże, art. 110 został zachowany czasowo w mocy przez art. 35 ustawy szkodowej dla szkód, które wystąpiły przed dniem 30 kwietnia 2007 r., z tym że organem prowadzącym rejestr jest regionalny dyrektor ochrony środowiska, zwany dalej „rdoś”. Konsekwencją tego rozwiązania jest brak spójności i brak przepływu informacji między starostą a rdoś.

Dodatkowo istotne jest, że prowadzony obecnie, na podstawie art. 28a ust. 1 ustawy o Inspekcji Ochrony Środowiska, rejestr szkód w środowisku (w tym w powierzchni ziemi) ograniczony jest do terenów spełniających kryteria wystąpienia szkody w środowisku, ponadto obejmuje tylko szkody, które wystąpiły po 30 kwietnia 2007 r.

Wobec powyższego, mimo przepisów prawnych zobowiązujących do gromadzenia informacji na temat stanu gleb i ziemi, nie ma spójnych informacji w tym zakresie w jednolitym systemie zarówno na poziomie regionalnym, jak i dla obszaru całego kraju.

Obecnie projektowane nowe przepisy ustawy Prawo ochrony środowiska porządkują i uszczegóławiają ten system. Pojawiła się w tej sytuacji potrzeba określenia bardziej szczegółowo niż dotychczas zakresu danych, które powinny być gromadzone w rejestrze, aby możliwe było prowadzenie racjonalnej polityki w zakresie ochrony powierzchni ziemi zarówno na poziomie krajowym, jak i Unii Europejskiej (przy uzgadnianiu wielu dokumentów, które dotyczą problematyki ochrony powierzchni ziemi pojawiają się pytania o dane na temat zanieczyszczenia gleb i ziemi w Polsce).

Projektowane rozporządzenie określa zakres gromadzonych w rejestrze informacji na temat każdego z terenów, na których występuje historyczne zanieczyszczenie powierzchni ziemi. Informacje takie są konieczne do podejmowania decyzji, kształtowania polityki i planowania finansowania remediacji zanieczyszczonych miejsc, a szczególnie do ustalenia harmonogramu remediacji historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi ustalanego przez rdoś (o którym mowa w projektowanym art. 101i ustawy Poś). Rejestr będzie uzupełniany wszystkimi danymi, które spływają do rdoś w trakcie prowadzonych postępowań oraz przez dane dostarczane do rdoś przez starostę.

Projekt rozporządzenia zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Środowiska, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 i Dz. U. z 2009 r. Nr 42, poz. 337).

Projekt rozporządzenia jest zgodny z przepisami Unii Europejskiej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597) i w związku z tym nie podlega notyfikacji.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Wejście w życie rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie rejestru historycznych zanieczyszczeń powierzchni ziemi będzie miało wpływ na Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, który w myśl projektowanych przepisów ma być odpowiedzialny za prowadzenie rejestru i regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, którzy będą zobowiązani do uzupełniania danych w rejestrze za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

2. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia zostanie poddany procedurze konsultacji z następującymi instytucjami, organizacjami i przedsiębiorstwami:

- 1) reprezentatywne organizacje związkowe oraz reprezentatywne organizacje pracodawców w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.), tj.:
 - a) Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”,
 - b) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
 - c) Forum Związków Zawodowych,
 - d) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
 - e) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
 - f) Business Centre Club — Związek Pracodawców,
 - g) Związek Rzemiosła Polskiego;
- 2) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 3) Marszałkowie Województw;
- 4) Związek Powiatów Polskich;
- 5) Stowarzyszenie Gmin Górniczych w Polsce;
- 6) Związek Gmin Zagłębia Miedziowego;
- 7) Główny Urząd Statystyczny;
- 8) Regionalni Dyrektorzy Ochrony Środowiska;
- 9) Regionalne Zarządy Gospodarki Wodnej;
- 10) Wojewódzkie Inspektoraty Ochrony Środowiska;
- 11) Państwowa Rada Ochrony Przyrody;
- 12) Państwowa Rada Ochrony Środowiska;
- 13) Instytut Badawczy Leśnictwa;
- 14) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych;
- 15) Instytut Ochrony Środowiska – PIB;
- 16) Państwowy Instytut Geologiczny – PIB;
- 17) Instytut Uprawy, Nawożenia i Gleboznawstwa w Puławach – PIB;
- 18) Główny Instytut Górnictwa;
- 19) Instytut Ochrony Roślin – PIB;
- 20) Polska Akademia Nauk – Instytut Podstaw Inżynierii Środowiska;
- 21) Akademia Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie;
- 22) Politechnika Warszawska – Wydział Inżynierii Środowiska;
- 23) Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu – Instytut Nauk o Glebie i Ochrony Środowiska;

- 24) Uniwersytet Śląski – Wydział Nauk o Ziemi;
- 25) Stowarzyszenie Geodetów Polskich;
- 26) Polskie Towarzystwo Geologiczne;
- 27) Polskie Towarzystwo Gleboznawcze.

Zestawienie zgłoszonych propozycji wraz ze stanowiskiem Ministerstwa Środowiska do nich zostaną umieszczone w Biuletynie Informacji Publicznej.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projekt nie wpłynie na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projekt nie wpłynie na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projekt nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projekt nie wpłynie na sytuację i rozwój regionalny.

7. Wpływ na ochronę środowiska

Sensem i głównym celem projektu rozporządzenia jest poprawa stanu powierzchni ziemi. Gromadzenie lepszej niż dotychczas jakości informacji na temat zanieczyszczenia gleb i ziemi przyczyni się do racjonalnego prowadzenia polityki w tej dziedzinie, może także usprawnić opracowywanie programów i instrumentów legislacyjnych wpływających na poprawę stanu powierzchni ziemi.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów²⁾

Na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) rodzaje instalacji, dla których określa się standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza;
- 2) rodzaje źródeł spalania paliw, dla których określa się standardy emisyjne w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza;

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia dokonują w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:

- 1) dyrektywy Rady 87/217/EWG z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu (Dz. Urz. WE L 85 z 28.03.1987, str. 40, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 8, str. 269);
- 2) dyrektywy Rady 92/112/EWG z dnia 15 grudnia 1992 r. w sprawie procedur harmonizacji programów mających na celu ograniczanie i ostateczną eliminację zanieczyszczeń powodowanych przez odpady pochodzące z przemysłu ditlenku tytanu (Dz. Urz. WE L 409 z 31.12.1992, str. 11; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 170);
- 3) dyrektywy Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach (Dz. Urz. WE L 85 z 29.03.1999, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 4, str. 118);
- 4) dyrektywy 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz. Urz. WE L 332 z 28.12.2000, str. 91, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 353);
- 5) dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz. Urz. WE L 309 z 27.11.2001, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 299);
- 6) dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17);

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238 oraz z 2014 r. poz.

- 3) standardy emisyjne dla:
 - a) instalacji oraz źródeł, o których mowa w pkt 1 i 2, zróżnicowane w zależności od rodzaju i skali działalności, procesu technologicznego lub operacji technicznej oraz terminu wydania pozwolenia na budowę lub pozwolenia na użytkowanie, terminu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia na budowę lub pozwolenia na użytkowanie, terminu oddania do użytkowania, terminu zakończenia użytkowania lub dalszego łącznego czasu użytkowania źródła lub instalacji,
 - b) urządzeń spalania lub współspalania odpadów, zróżnicowane w zależności od skali działalności lub roku produkcji;
- 4) warunki uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane;
- 5) sposób sprawdzania dotrzymania standardów emisyjnych;
- 6) stałe lub przejściowe odstępstwa od standardów emisyjnych;
- 7) warunki odstępstw, granice odstępstw lub warunki zastosowania planu obniżenia emisji;
- 8) sposoby postępowania w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję;
- 9) przypadki, w których jest wymagane wstrzymanie podawania odpadów do spalania lub współspalania lub zatrzymanie instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów ;
- 10) wymagania lub ograniczenia w zakresie stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, o określonych właściwościach, cechach lub parametrach;
- 11) przypadki, w których prowadzący instalacje lub użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw środowiska:
 - a) informacje o niedotrzymaniu standardów emisyjnych oraz o odstępstwach od standardów emisyjnych,
 - b) inne informacje lub dane dotyczące warunków lub wielkości emisji, a także działań zmierzających do ograniczenia emisji, w tym realizacji planu obniżenia emisji;
- 13) termin i formę przekazania informacji lub danych, o których mowa w pkt 12.

§ 2. Standardy emisyjne określa się dla:

- 1) źródeł spalania paliw;
- 2) instalacji spalania lub współspalania odpadów;
- 3) instalacji do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest;
- 4) instalacji do produkcji dwutlenku tytanu;
- 5) instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne;
- 6) urządzeń spalania lub współspalania odpadów.

§ 3. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

- 1) biomasie – rozumie się przez to produkty składające się z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa, które mogą być wykorzystywane jako paliwo w celu odzyskania zawartej w nich energii lub następujące rodzaje odpadów:
 - a) odpady roślinne z rolnictwa i leśnictwa,

- b) odpady roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli odzyskuje się wytwarzaną energię cieplną,
 - c) włókniste odpady roślinne z procesu produkcji pierwotnej masy celulozowej i z procesu produkcji papieru z masy, jeżeli odpady te są spalane w miejscu produkcji, a wytwarzana energia cieplna jest odzyskiwana,
 - d) odpady korka,
 - e) odpady drewna, z wyjątkiem odpadów drewna zanieczyszczonego impregnatami lub powłokami ochronnymi, które mogą zawierać związki chlorowcoorganiczne lub metale ciężkie, w skład których wchodzi w szczególności odpady drewna pochodzącego z budowy, remontów i rozbiórki obiektów budowlanych oraz infrastruktury drogowej;
- 2) gazach odlotowych – rozumie się przez to gazy wprowadzane do powietrza z komina lub z urządzeń ograniczających emisję do powietrza;
 - 3) kominie – rozumie się przez to strukturę zawierającą jeden lub więcej przewodów kominowych służących do odprowadzania gazów odlotowych do powietrza;
 - 4) lokalnym paliwie stałym – rozumie się przez to naturalnie występujące paliwo stałe wydobywane lokalnie i spalane w źródle specjalnie zaprojektowanym dla tego rodzaju paliwa;
 - 5) mocy cieplnej źródła – rozumie się przez to ilość energii wprowadzanej w paliwie do źródła w jednostce czasu;
 - 6) nominalnej mocy cieplnej źródła – rozumie się także całkowitą nominalną moc cieplną źródła, do którego stosuje się pierwszą lub drugą zasadę łączenia;
 - 7) odpadach – rozumie się przez to odpady w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, z późn. zm.⁴⁾);
 - 8) organie właściwym do wydania pozwolenia na emisję – rozumie się przez to organ właściwy do wydania pozwolenia zintegrowanego albo pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza;
 - 9) paliwie – rozumie się przez to dowolną palną substancję stałą, ciekłą lub gazową;
 - 10) pozwoleniu – rozumie się przez to:
 - pozwolenie na budowę – w przypadku źródeł spalania paliw,
 - pozwolenie na użytkowanie, albo, gdy takie pozwolenie nie było wymagane, pozwolenie na budowę – w przypadku pozostałych instalacji;
 - 11) pozwoleniu na emisję – rozumie się przez to pozwolenie zintegrowane lub pozwolenie na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza, wydawane na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
 - 12) rozruchu instalacji i wyłączaniu instalacji – rozumie się przez to działania prowadzone w trybie przewidzianym w tej części instrukcji obsługi instalacji, która określa w szczególności warunki oraz odpowiednio czas rozruchu i wyłączania instalacji;
 - 13) tlenkach azotu – rozumie się przez to tlenek azotu i dwutlenek azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu;

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 888 oraz z 2014 r., poz.

- 14) ustawie – rozumie się przez to ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 15) źródle – rozumie się przez to źródło spalania paliw, o którym mowa w art. 157a ust. 1 pkt 8 i ust. 2 ustawy;
- 16) źródle wielopaliwowym – rozumie się przez to źródło, w którym można spalać jednocześnie lub na przemian co najmniej dwa rodzaje paliw.

§ 4. 1 Strumień objętości gazów odlotowych wyraża się w metrach sześciennych gazów odlotowych na godzinę, odniesionych do warunków umownych temperatury 273 K, ciśnienia 101,3 kPa, a w przypadku procesu spalania paliw oraz spalania lub współspalania odpadów, także do gazu suchego (zawartość pary wodnej nie większa niż 5 g/kg gazów odlotowych), oznaczanych jako m^3_u/h .

2. Stężenie substancji w gazach odlotowych wyraża się w miligramach substancji na metr sześcienny gazów odlotowych odniesiony do warunków umownych, oznaczanych jako mg/m^3_u . Stężenie substancji w gazach odlotowych z procesu spalania paliw oraz spalania lub współspalania odpadów sprowadza się do standardowej zawartości tlenu w gazach odlotowych, obliczając je według wzoru:

$$E_1 = \frac{21 - O_1}{21 - O_2} \times E_2$$

gdzie:

E1 – oznacza stężenie substancji w gazach odlotowych przy standardowej zawartości tlenu

w gazach odlotowych,

E2 – oznacza stężenie substancji w gazach odlotowych (zmierzone albo obliczone),

O₁ – oznacza standardową zawartość tlenu w gazach odlotowych, wyrażoną w procentach,

O₂ – oznacza zawartość tlenu w gazach odlotowych, wyrażoną w procentach (zmierzoną albo obliczoną).

3. Zawartość tlenu w gazach odlotowych, do której odnosi się wielkość emisji substancji w przypadku jednoczesnego spalania różnych paliw, ustala się jako średnią ważoną obliczoną ze standardowych zawartości tlenu odpowiadających poszczególnym paliwom, przy czym wagami są te wielkości, które stanowią wagi przy obliczaniu średnich ważonych wielkości emisji substancji.

Rozdział 2

Źródła spalania paliw

§ 5. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) paliwie dominującym - rozumie się przez to paliwo spalane w źródle wielopaliwowym, w którym spalane są pozostałości po destylacji i przetwarzaniu w procesie rafinacji ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym prowadzony jest ten proces i które posiada

- najwyższy standard emisyjny lub, w przypadku kilku paliw mających ten sam standard, paliwo, w którym dostarczana jest największa część mocy do źródła wielopaliwowego;
- 2) silniku Diesla – rozumie się przez to silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Diesla i wykorzystujący zapłon samoczynny do spalania paliwa;
 - 3) silniku gazowym – rozumie się przez to silnik spalinowy o spalaniu wewnętrznym pracujący w cyklu Otto i wykorzystujący zapłon iskrowy lub, w przypadku silników dwupaliwowych, zapłon samoczynny do spalania paliwa;
 - 4) turbinie gazowej – rozumie się przez to wirujące urządzenie przetwarzające ciepło w energię mechaniczną (pracę), w skład którego wchodzi w szczególności:
 - a) komora spalania, w której następuje utlenianie paliwa w celu podgrzania sprężonego czynnika roboczego,
 - b) turbina, w której rozpręża się podgrzany czynnik, oddając energię wirnikowi,
 - c) sprężarka.

§ 6. 1. Standardy emisyjne określa się dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 0,5 MW, innych niż :

- 1) źródła, w których produkty spalania wykorzystywane są bezpośrednio do ogrzewania, suszenia lub każdej innej obróbki przedmiotów lub materiałów w procesach wytwórczych;
- 2) źródła przeznaczone do oczyszczania gazów odlotowych przez spalanie, które nie są eksploatowane jako niezależne źródła spalania paliw;
- 3) źródła do regeneracji katalizatorów w krakowaniu katalitycznym;
- 4) źródła do konwersji siarkowodoru w siarkę;
- 5) reaktory używane w przemyśle chemicznym;
- 6) źródła do opalania baterii koksowniczych;
- 7) nagrzewnice Cowpera;
- 8) źródła stosowane do napędu pojazdu, statku lub statku powietrznego;
- 9) turbiny gazowe i silniki gazowe usytuowane na platformach morskich;
- 10) silniki Diesla;
- 11) kotły odzysknicowe w instalacjach do produkcji masy celulozowej;
- 12) źródła, w których spalane lub współspalane są odpady stałe inne niż biomasa lub odpady płynne.

§ 7. 1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki, tlenków azotu, tlenku węgla lub pyłu, zwane dalej w niniejszym rozdziale „standardami emisyjnymi”, dla źródeł, dla których pozwolenie wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r., zwanych dalej „źródłami istniejącymi”, o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 8–10.

2. Standardy emisyjne dla źródeł istniejących, dla których pierwsze pozwolenie lub odpowiednik pozwolenia wydano przed dniem 1 lipca 1987 r., o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, a do dnia 31 grudnia 2015 r. lub do innego terminu określonego

w pkt IV załącznika nr 2 do rozporządzenia także dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 9 .

3. Standardy emisyjne dla źródeł istniejących, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., jeżeli wniosek o wydanie pozwolenia złożono przed dniem 27 listopada 2002 r., a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, a do dnia 31 grudnia 2015 r. także dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, określa załącznik nr 3 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 9 i 10.

4. Standardy emisyjne dla źródeł istniejących:

- 1) dla których wniosek o wydanie pozwolenia złożono po dniu 26 listopada 2002 r., lub które zostały oddane do użytkowania po dniu 27 listopada 2003 r.,
- 2) będących turbinami gazowymi, dla których pozwolenie wydano po dniu 30 czerwca 2002 r., lub które zostały oddane do użytkowania po dniu 27 listopada 2003 r.,
- 3) istotnie zmienionych po dniu 27 listopada 2003 r. w sposób, o którym mowa w art. 3 pkt 7 ustawy

– o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, a do dnia 31 grudnia 2015 r. także dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, określa załącznik nr 4 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 9.

5. Standardy emisyjne dla źródeł istniejących, które oddano do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r., dla których prowadzący takie źródła zobowiązał się w pisemnej deklaracji, złożonej organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję do dnia 30 czerwca 2004 r., że źródło będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2015 r., a czas jego użytkowania w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. nie przekroczy 20 000 godzin, określa dla tego okresu załącznik nr 5 do rozporządzenia.

6. Standardy emisyjne dla źródeł:

- 1) dla których pozwolenie wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub źródeł, które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.,
- 2) o których mowa w ust. 5, eksploatowanych po dniu 31 grudnia 2015,
- 3) o których mowa w art. 146a ust. 1 i 2 ustawy, eksploatowanych po dniu 31 grudnia 2023 r. lub po wykorzystaniu limitu czasu użytkowania odpowiednio 17500 lub 32000 godzin, pomimo złożenia przez prowadzącego instalację pisemnej deklaracji, w terminie do dnia 1 stycznia 2014 r., że źródło będzie użytkowane nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2023 r., a czas użytkowania źródła, w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2023 r., nie przekroczy 17 500 godzin albo 32 000 godzin

– zwanych dalej „źródłami nowymi”, określa załącznik nr 6 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 8.

§ 8. 1. Standardy emisyjne dla źródła, do którego stosuje się pierwszą lub drugą zasadę łączenia, stanowi średnia obliczona ze standardów emisyjnych dla każdej części źródła, ważona względem ich nominalnej mocy cieplnej.

2. Standardy emisyjne dla każdej części źródła, o którym mowa w ust. 1, stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7 lub 10 , odpowiadające całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła.

3. Przy ustalaniu całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła, o której mowa w ust. 2, nie uwzględnia się tych części źródła, których nominalna moc cieplna jest mniejsza niż 15 MW.

§ 9. 1. Standardy emisyjne dla źródła wielopaliwowego, w którym są spalane w tym samym czasie dwa lub więcej rodzajów paliwa, stanowi średnia obliczona ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7, odpowiadających poszczególnym paliwom i nominalnej mocy cieplnej źródła, ważona względem mocy cieplnej ze spalania tych paliw; w przypadku źródła, do którego stosuje się pierwszą lub drugą zasadę łączenia; przepis § 8 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Standardy emisyjne dla źródła wielopaliwowego, w którym są spalane na przemian dwa lub więcej rodzajów paliwa, stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7, odpowiadające nominalnej mocy cieplnej źródła i spalanemu rodzajowi paliwa; w przypadku źródła, do którego stosuje się pierwszą lub drugą zasadę łączenia; przepis § 8 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Standardy emisyjne dla źródła istniejącego wielopaliwowego, w którym są spalane lub współspalane razem z innymi paliwami pozostałości z procesu przerobu ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym jest prowadzony ten proces:

- 1) jeżeli moc cieplna ze spalania paliwa dominującego wynosi co najmniej 50% mocy cieplnej ze spalania wszystkich paliw – stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7 ust. 1–5, odpowiadające temu paliwu i nominalnej mocy cieplnej źródła; przepis § 8 ust. 2 stosuje się odpowiednio;
- 2) jeżeli moc cieplna ze spalania paliwa dominującego wynosi mniej niż 50% mocy cieplnej ze spalania wszystkich paliw, ustala się, stosując odpowiednio przepis § 8 ust. 2, w następujący sposób:
 - a) od dwukrotnej najwyższej wartości standardu emisyjnego, o którym mowa w § 7 ust. 1–5, ze spalania jednego z tych paliw, odejmuje się wartość najniższą, następnie różnicę tę mnoży się przez moc cieplną ze spalania paliwa z najwyższym standardem emisyjnym, a jeżeli są spalane dwa paliwa z najwyższym standardem emisyjnym, różnicę tę mnoży się przez wyższą moc cieplną ze spalania tych dwóch paliw,
 - b) standard emisyjny, o którym mowa w § 7 ust. 1 – 5, ze spalania paliw, poza paliwem z najwyższym standardem emisyjnym dla źródła, mnoży się przez moc cieplną z ich spalania,
 - c) sumę wartości ustalonych w sposób, o którym mowa w lit. a i b, dzieli się przez moc cieplną ze spalania wszystkich paliw.

4. W przypadku źródeł istniejących wielopaliwowych, z wyjątkiem turbin gazowych i silników gazowych, zamiast standardów emisyjnych określonych zgodnie z ust. 1 lub ust. 3 mogą być stosowane następujące standardy emisyjne dwutlenku siarki:

- 1) 1000 mg/m^3_u , uśrednione dla wszystkich źródeł wielopaliwowych, w których razem z innymi paliwami są spalane pozostałości z procesu przerobu ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym jest prowadzony ten proces – w odniesieniu do źródeł, dla których pozwolenie zostało wydane przed dniem 27 listopada 2002 r. lub dla których

wniosek o wydanie pozwolenia złożono przed dniem 27 listopada 2002 r., a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż do dnia 27 listopada 2003 r.;

- 2) 600 mg/m³_u, uśrednione dla wszystkich źródeł wielopaliwowych, w których razem z innymi paliwami są spalane pozostałości z procesu przerobu ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym jest prowadzony ten proces – w odniesieniu do źródeł innych niż określone w pkt 1.

§ 10. 1. W przypadku rozbudowy źródła o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW oraz w przypadku źródła, które po rozbudowie osiąga całkowitą nominalną moc cieplną nie mniejszą niż 50 MW, jeżeli rozbudowa źródła istniejącego nastąpiła po dniu 31 grudnia 2015 r. lub rozbudowa dotyczy źródła nowego, standardy emisyjne dla dobudowanej części źródła stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7 ust. 6, odpowiadające całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła po rozbudowie.

2. W przypadku wprowadzenia po dniu 31 grudnia 2015 r. zmiany mogącej mieć negatywny wpływ na środowisko w źródle istniejącym o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW lub w części takiego źródła, standardy emisyjne ze zmienionego źródła lub ze zmienionej części źródła stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7 ust. 6, odpowiadające całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła po zmianie.

§ 11. 1. W przypadku wystąpienia ograniczeń w dostawach paliwa o małej zawartości siarki dopuszcza się odstępstwo od standardu emisyjnego dwutlenku siarki dla źródła polegające na zwiększeniu tego standardu o 50%, nie dłużej niż 30 dni w roku kalendarzowym.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się:

- 1) do źródeł, o których mowa w § 7 ust. 5;
- 2) do źródeł, w których jest spalane paliwo stałe, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., w przypadku których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) wynosi nie więcej niż:
 - a) 2000 godzin – do roku 2015,
 - b) 1500 godzin – od roku 2016 r.;
- 3) od dnia 1 stycznia 2016 r. – do źródeł, w których jest spalane paliwo ciekłe, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., w przypadku których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) wynosi nie więcej niż 1500 godzin.

3. Od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisu ust. 1 nie stosuje się także do części źródła, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 lit. b i pkt 3, odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej osobnym przewodem wspólnego komina, której czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) wynosi nie więcej niż 1500 godzin, w przypadku gdy emisja z każdego przewodu jest monitorowana osobno.

4. W przypadku wystąpienia nagłej przerwy w dostawie paliwa gazowego do źródła, w którym spalane jest wyłącznie paliwo gazowe, w razie nadrzędnej konieczności utrzymania dostaw energii, z wyłączeniem źródeł, o których mowa w § 7 ust. 5; dopuszcza się spalanie innych paliw i odstępstwo od standardów emisyjnych określonych dla tych paliw i źródła polegające na zwiększeniu tych standardów o 100%, nie dłużej niż 10 dni w roku kalendarzowym.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 i 4, prowadzący źródło przekazuje informację organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję, w ciągu 24 godzin od chwili wystąpienia ograniczeń w dostawach paliwa o małej zawartości siarki lub nagłej przerwy w dostawie paliwa gazowego.

§ 12. 1. Standardy emisyjne uznaje się za dotrzymane, jeżeli:

- 1) do dnia 31 grudnia 2015 r. – średnie stężenie substancji w gazach odlotowych odprowadzanych do powietrza wspólnym kominem z różnych źródeł lub z różnych części źródła, ważone względem strumienia objętości gazów odlotowych, nie przekroczy średniej obliczonej ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 lub 8, dla źródeł lub dla części źródła pracujących w tym samym czasie, ważonej względem nominalnego strumienia objętości gazów odlotowych z tych źródeł lub części źródła;
- 2) od dnia 1 stycznia 2016 r.:
 - a) średnie stężenie substancji w gazach odlotowych odprowadzanych do powietrza wspólnym kominem z różnych części źródła, do którego stosuje się pierwszą zasadę łączenia, ważone względem mocy cieplnej, nie przekroczy średniej obliczonej ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 i 6 lub w § 8, dla źródeł lub dla części źródła pracujących w tym samym czasie, ważonej względem ich nominalnej mocy cieplnej,
 - b) średnie stężenie substancji w gazach odlotowych odprowadzanych do powietrza wspólnym kominem z różnych źródeł, do których nie stosuje się zasad łączenia, ważone względem mocy cieplnej, nie przekroczy średniej obliczonej ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 2–5, dla źródeł pracujących w tym samym czasie, ważonej względem ich nominalnej mocy cieplnej.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 lit. a stosuje się odpowiednio do źródeł, z których gazy odlotowe odprowadzane są do powietrza różnymi kominami i do których stosuje się drugą zasadę łączenia.

3. Do dnia 31 grudnia 2015 r. standardy emisyjne uznaje się za dotrzymane, jeżeli średnie stężenie dwutlenku siarki w gazach odlotowych, odprowadzanych do powietrza ze źródeł wymienionych ze względu na dwutlenek siarki w pkt IV.1. załącznika nr 2 do rozporządzenia, oddanych do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r. i zlokalizowanych na terenie jednego zakładu, ważone względem strumienia objętości gazów odlotowych, nie przekroczy średniej obliczonej ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 2, dla źródeł pracujących w tym samym czasie, ważonej względem nominalnego strumienia objętości gazów odlotowych z tych źródeł.

4. W przypadku pomiarów ciągłych uznaje się standard emisyjny za dotrzymany, jeżeli – w odniesieniu do czasu użytkowania źródła w roku kalendarzowym – są spełnione jednocześnie następujące warunki:

- 1) żadna z zatwierdzonych średnich miesięcznych wartości stężeń substancji nie przekracza standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 i 6;
- 2) żadna z zatwierdzonych średnich dobowych wartości stężeń substancji nie przekracza 110% standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 i 6;
- 3) w przypadku źródeł składających się wyłącznie z kotłów, w których spalany jest węgiel, o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, żadna z zatwierdzonych średnich dobowych wartości stężeń substancji nie przekracza 150 % standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 i 6;
- 4) 95% wszystkich zatwierdzonych średnich jednogodzinnych wartości stężeń substancji w ciągu roku nie przekracza 200 % standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 i 6.

5. Do dnia 31 grudnia 2015 r. dla źródeł, dla których standardy emisyjne określa się zgodnie z § 7 ust. 2 i 3, w których gazach odlotowych są prowadzone ciągłe pomiary wielkości emisji substancji, uznaje się standard emisyjny za dotrzymany, jeżeli są spełnione jednocześnie następujące warunki:

- 1) średnie stężenie substancji dla faktycznych godzin użytkowania źródła, odniesione do miesiąca kalendarzowego, nie przekroczy standardu emisyjnego, o którym mowa w § 7 ust. 2 i 3;
- 2) 97% średnich wartości stężeń dwutlenku siarki, 97 % średnich wartości stężeń pyłu oraz 95% średnich wartości stężeń tlenków azotu obliczonych dla faktycznych godzin użytkowania źródła każdego dnia kalendarzowego dla poprzednich dwóch dni kalendarzowych, licząc od początku roku, w roku kalendarzowym nie przekroczy 110% standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 2 i 3.

6. Do dnia 31 grudnia 2015 r. dla źródeł, dla których standardy emisyjne określa się zgodnie z § 7 ust. 4, w których gazach odlotowych są prowadzone ciągłe pomiary wielkości emisji substancji uznaje się standard emisyjny za dotrzymany, jeżeli są spełnione jednocześnie następujące warunki:

- 1) żadna z zatwierdzonych średnich dobowych wartości stężeń substancji dla faktycznych godzin użytkowania źródła nie przekroczy standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 4;
- 2) 95% zatwierdzonych średnich jednogodzinnych wartości stężeń substancji w roku kalendarzowym, licząc od początku roku, nie przekroczy 200% standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 4.

7. Zatwierdzone wartości średnie stężeń substancji, o których mowa w ust. 4 i 6, określa się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 148 ust. 1 ustawy.

8. W przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji w kominie, wspólnym przewodzie kominowym lub w innym miejscu, w którym pomiar wykonywany jest dla wszystkich źródeł włączonych do komina lub do wspólnego przewodu kominowego, przy pracy źródeł lub części źródła, o których mowa w ust. 1 pkt 2, uznaje się standard emisyjny

za dotrzymany, jeżeli są spełnione warunki określone w ust. 4, z tym że wielkościami, które nie mogą być przekroczone, są odpowiednio:

- a) średnia obliczona ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 lub 6, ważona względem nominalnej mocy cieplnej tych źródeł,
- b) 110%, 150% lub 200% średniej, o której mowa w lit. a.

9. Do dnia 31 grudnia 2015 r., w przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji w kominie, wspólnym przewodzie kominowym lub w innym miejscu, w którym pomiar wykonywany jest dla wszystkich źródeł włączonych do komina lub wspólnego przewodu kominowego, przy pracy źródeł lub części źródła, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 lub 3, uznaje się standard emisyjny za dotrzymany, jeżeli są spełnione warunki określone w:

- 1) ust. 5, z tym że wielkościami, które nie mogą być przekroczone, są odpowiednio:
 - a) średnia obliczona ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 2 i 3, ważona względem nominalnego strumienia objętości gazów odlotowych z tych źródeł,
 - b) 110% średniej, o której mowa w lit. a;
- 2) ust. 6, z tym że wielkościami, które nie mogą być przekroczone, są odpowiednio:
 - a) średnia obliczona ze standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 4, ważona względem nominalnego strumienia objętości gazów odlotowych z tych źródeł,
 - b) 200% średniej, o której mowa w lit. a;
- 3) przepis pkt 2 stosuje się odpowiednio w przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji przy jednoczesnej pracy źródeł, dla których warunki uznawania określa ust. 5 i 6.

10. W przypadku wystąpienia przerw w wykonywaniu ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji, warunki uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane, określone w ust. 4–6, 8 i 9, sprawdza się, przyjmując za wymienione w tych przepisach średnie wielkości emisji substancji w okresach tych przerw średnie wielkości emisji substancji w okresie poprzedzającym przerwę równym okresowi przerwy lub wielkości emisji substancji wyznaczone innymi metodami określonymi w pozwoleniu na emisję.

11. Średnie wartości stężeń substancji, o których mowa w ust. 4 pkt 1–3, ust. 5 pkt 1 i 2 oraz ust. 6 pkt 1, oblicza się z jednogodzinnych średnich wartości stężeń substancji, z tym że w obliczeniach nie uwzględnia się okresów rozruchu i wyłączania źródła oraz okresów pracy źródła bez sprawnych urządzeń ochronnych i przerw w dostawach odpowiedniej jakości i rodzaju paliwa, o których mowa w § 11 ust. 1 i 3 i w § 14 ust. 2 i 3.

12. Przepisy ust. 4–11 stosuje się do źródeł, o których mowa w § 6 ust. 1 pkt 10 i 11 oraz do turbin gazowych innych niż określone w § 7 ust. 4 pkt 2, jeżeli dopuszczalne wielkości emisji w warunkach ich normalnego funkcjonowania zostały wyrażone w pozwoleniu na emisję w mg/m^3_u , z tym że jako standardy emisyjne przyjmuje się określone w pozwoleniu dopuszczalne wielkości emisji w warunkach normalnego funkcjonowania tych źródeł i turbin gazowych.

13. Dla źródeł, w których spalane jest lokalne paliwo stałe, w przypadku gdy zawartość siarki w tym paliwie nie pozwala na dotrzymanie standardu emisyjnego dwutlenku siarki, o którym mowa w § 7 ust. 1 i 6, a prowadzący źródło wykazał przed organem właściwym do

wydania pozwolenia na emisję brak możliwości dotrzymania tego standardu, uznaje się standard emisyjny tej substancji za dotrzymany, jeżeli stopień odsiarczania, z zastrzeżeniem ust. 14 – 16, wynosi co najmniej:

- 1) dla źródeł, dla których pozwolenie wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wniosek o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r. z zastrzeżeniem pkt 2:
 - a) 92% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 300 MW,
 - b) 96% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW;
- 2) dla źródeł, dla których pierwsze pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r. lub wniosek o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła te zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.:
 - a) 80% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 100 MW,
 - b) 90% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 100 MW i nie większej niż 300 MW,
 - c) 96% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW (dla źródeł opalanych łupkiem bitumicznym minimalny stopień odsiarczania wynosi 95%);
- 3) dla źródeł, dla których pozwolenie wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub źródeł, które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.:
 - a) 93% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 300 MW,
 - b) 97% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW.

14. Do dnia 31 grudnia 2015 r., w przypadku gdy zawartość siarki w paliwie stałym nie pozwala na dotrzymanie standardu emisyjnego dwutlenku siarki, o którym mowa w § 7 ust. 2 i 3, uznaje się standard emisyjny tej substancji za dotrzymany, jeżeli stopień odsiarczania, wynosi co najmniej:

- 1) 60% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 100 MW;
- 2) 70% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 100 MW i nie większej niż 300 MW;
- 3) 90% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW i nie większej niż 500 MW;
- 4) 92% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, jeżeli montaż urządzeń ochronnych odsiarczających rozpoczęto przed dniem 1 stycznia 2001 r.;
- 5) 94% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, innych niż wymienione w pkt 4.

15. Do dnia 31 grudnia 2015 r., w przypadku gdy zawartość siarki w paliwie stałym nie pozwala na dotrzymanie standardu emisyjnego dwutlenku siarki, o którym mowa w § 7 ust. 4, uznaje się standard emisyjny tej substancji za dotrzymany, jeżeli:

- 1) stężenie dwutlenku siarki nie przekracza 300 mg/m^3_u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych, lub stopień odsiarczania wynosi co najmniej 92% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW i nie większej niż 300 MW;

2) stężenie dwutlenku siarki nie przekracza 400 mg/m^3_u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych, i stopień odsiarczania wynosi co najmniej 95% – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej większej niż 300 MW.

16. W przypadku ustalania wymaganego stopnia odsiarczania dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW pierwszą i drugą zasadę łączenia stosuje się do źródeł nowych, a od dnia 1 stycznia 2016 r. - także do źródeł istniejących.

17. W przypadku prowadzenia okresowych pomiarów wielkości emisji substancji, standardy emisyjne uznaje się za dotrzymane, jeżeli wartości średnie uzyskane w wyniku pomiaru nie przekraczają tych standardów. W takim przypadku stosuje się przepis ust. 11.

18. Wymagany stopień odsiarczania dla źródeł uznaje się za dotrzymany, jeżeli średni stopień odsiarczania odniesiony do miesiąca kalendarzowego nie przekracza wartości określonej w ust. 13–15. W takim przypadku stosuje się przepis ust. 11.

19. Prowadzący źródło, o którym mowa w ust. 13, o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia i ministrowi właściwemu do spraw środowiska, w terminie do końca lutego 2015 r., techniczne uzasadnienie niewykonalności dotrzymania standardów emisyjnych, o których mowa w § 7 ust. 1 lub 6.

§ 13. 1. W przypadku wystąpienia zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających wprowadzanie substancji do powietrza, powodujących, że średnia dobową wielkość emisji substancji przekracza standard emisyjny o więcej niż 30%, oraz braku możliwości przywrócenia normalnych warunków użytkowania źródła w ciągu 24 godzin, prowadzący instalację ogranicza lub wstrzymuje pracę źródła oraz możliwie jak najszybciej, lecz nie później niż w ciągu 48 godzin od momentu wystąpienia zakłóceń, przekazuje informację o zakłóceniach do wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska.

2. Łączny czas pracy źródła bez sprawnych urządzeń ochronnych ograniczających emisję do powietrza nie może przekroczyć 120 godzin w ciągu każdego okresu dwunastomiesięcznego.

3. Dopuszcza się zwiększenie z 24 i 120 godzin, o których mowa w ust. 1 i 2, ale nie więcej niż odpowiednio do 72 i 300 godzin w przypadkach uzasadnionych nadrzędną koniecznością utrzymania dostaw energii lub koniecznością zastąpienia źródła, w którym nastąpiło zakłócenie w pracy urządzeń ochronnych ograniczających wprowadzanie substancji do powietrza, przez inne źródło, którego użytkowanie spowodowałoby ogólny wzrost wielkości emisji substancji.

§ 14. Informacje, o których mowa w:

- 1) § 11 ust. 5 oraz § 13 ust. 1, z podaniem co najmniej rodzaju i lokalizacji źródła oraz prowadzącego instalację, rodzaju substancji, której standard emisyjny został przekroczony, czasu wystąpienia zdarzenia i przewidywanego okresu jego trwania;
- 2) § 12 ust. 19
– przekazuje się w postaci papierowej oraz w postaci dokumentu elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2013 r. poz. 235), za pośrednictwem

publicznych sieci telekomunikacyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.⁵⁾).

§ 15. 1. Gazy odlotowe ze źródeł wprowadza się do powietrza w sposób kontrolowany za pomocą kominu o co najmniej jednym przewodzie kominowym, którego wysokość jest ustalana w taki sposób, aby chronić zdrowie ludzi oraz środowisko.

2. W przypadku gdy nie są dotrzymane standardy emisyjne, o których mowa w niniejszym rozdziale, stosuje się urządzenia ochronne ograniczające wprowadzanie substancji do powietrza.

Rozdział 3

Instalacje i urządzenia spalania lub współspalania odpadów

§ 16. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) instalacji spalania odpadów – rozumie się przez to instalację wykorzystywaną do termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem lub bez odzysku wytwarzanej energii cieplnej; obejmuje to spalanie przez utlenianie, jak również inne procesy przekształcania termicznego, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające z przekształcania są następnie spalane;
- 2) instalacji współspalania odpadów – rozumie się przez to instalację, której głównym celem jest wytwarzanie energii lub innych produktów, w której wraz z paliwami są spalane odpady w celu odzyskania zawartej w nich energii lub w celu ich unieszkodliwienia; obejmuje to spalanie przez utlenianie odpadów i paliw, jak również inne procesy przekształcania termicznego odpadów, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające podczas przekształcania są następnie współspalane z paliwami;
- 3) urządzeniu spalania odpadów – rozumie się przez urządzenie, w rozumieniu art. 3 pkt 42 ustawy, wykorzystywane do termicznego przekształcania odpadów z odzyskiem lub bez odzysku wytwarzanej energii cieplnej; obejmuje to spalanie przez utlenianie, jak również inne procesy przekształcania termicznego, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające z przekształcania są następnie spalane;
- 4) urządzeniu współspalania odpadów – rozumie się przez urządzenie, w rozumieniu art. 3 pkt 42 ustawy, którego głównym celem jest wytwarzanie energii lub innych produktów, w którym wraz z paliwami są spalane odpady w celu odzyskania zawartej w nich energii lub w celu ich unieszkodliwienia; obejmuje to spalanie przez utlenianie odpadów

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258, z 2006 r. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700 i Nr 249, poz. 1834, z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 50, poz. 331 i Nr 82, poz. 556, z 2008 r. Nr 17, poz. 101, Nr 277, poz. 1505, z 2009 r. Nr 11, poz. 59, Nr 18, poz. 97 i Nr 85, poz. 716, z 2010 r. Nr 81, poz. 530, Nr 86, poz. 554, Nr 106, poz. 675, Nr 182, poz. 1228, Nr 219, poz. 1443, Nr 229, poz. 1499 i Nr 238, poz. 1578, z 2011 r. Nr 102, poz. 586 i 587, Nr 134, poz. 779, Nr 153, poz. 903, Nr 171, poz. 1016, Nr 233, poz. 1381 i Nr 234, poz. 1390, z 2012 r. poz. 908, 1256, 1445 i 1529 oraz z 2013 r. poz. 1635.

i paliw, jak również inne procesy przekształcania termicznego odpadów, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające podczas przekształcania są następnie współspalane z paliwami.

§ 17. 1. Przepisy niniejszego rozdziału dotyczące instalacji spalania lub współspalania odpadów stosuje się odpowiednio do urządzeń spalania lub współspalania odpadów, traktując jako istniejące urządzenie spalania lub współspalania odpadów takie urządzenie, które zostało wyprodukowane przed dniem 28 grudnia 2002 r.

2. Informacje, o których mowa w § 22 ust. 8, które dotyczą urządzenia spalania lub współspalania odpadów, są przekazywane wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

§ 18. Standardy emisyjne ustala się dla instalacji spalania lub współspalania odpadów innych niż:

- 1) instalacje, w których spalane lub współspalane są wyłącznie następujące odpady:
 - a) stanowiące biomasę,
 - b) promieniotwórcze,
 - c) zwłoki zwierzęce, które są unieszkodliwiane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1069/2009 (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009 r., str. 1, z późn. zm.) z dnia 21 października 2009 r. określającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1774/2002,
 - d) pochodzące z poszukiwań i eksploatacji zasobów ropy naftowej i gazu ziemnego na platformach wydobywczych oraz spalane na tych platformach;
- 2) instalacje doświadczalne wykorzystywane do prac badawczo-rozwojowych, prac naukowych i prób mających na celu usprawnienie procesu spalania, przerabiających mniej niż 50 Mg odpadów rocznie;
- 3) instalacje do spalania gazów uzyskanych w wyniku zgazowania lub pirolizy odpadów, które są oczyszczone w stopniu gwarantującym, że ich spalanie nie może spowodować emisji większych niż w wyniku spalania gazu ziemnego.

§ 19. Standardy emisyjne dla instalacji spalania odpadów określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.

§ 20. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów określa załącznik nr 8 do rozporządzenia, z zastrzeżeniem § 21.

§ 21. 1. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów, w przypadku gdy moc cieplna ze spalania odpadów niebezpiecznych przekracza 40% nominalnej mocy cieplnej instalacji, określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.

2. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów, w przypadku gdy współspalanie odpadów odbywa się w taki sposób, że głównym celem instalacji nie jest wytwarzanie energii lub innych produktów, lecz termiczne przekształcanie odpadów, określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.

3. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów, w przypadku współspalania niepoddanych przeróbce zmieszanych odpadów komunalnych, z wyjątkiem odpadów innych niż niebezpieczne określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach jako odpady o kodach 20 01 i 20 02, określa załącznik nr 7 do rozporządzenia.

§ 22. 1. Standardy emisyjne dla instalacji spalania odpadów uznaje się za dotrzymane, jeżeli w przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji są spełnione jednocześnie następujące warunki:

- 1) średnie dobowe wartości stężeń pyłu, substancji organicznych w postaci gazów i par w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, chlorowodoru, fluorowodoru, dwutlenku siarki oraz tlenków azotu, a w przypadku tlenku węgla 97% średnich dobowych wartości stężeń w ciągu roku kalendarzowego, licząc od początku roku, nie przekraczają standardów emisyjnych tych substancji określonych, jako średnie dobowe, w załączniku nr 7 do rozporządzenia;
- 2) średnie trzydziestominutowe wartości stężeń pyłu, substancji organicznych w postaci gazów i par w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, chlorowodoru, fluorowodoru, dwutlenku siarki oraz tlenków azotu nie przekraczają wartości A standardów emisyjnych tych substancji, określonych w załączniku nr 7 do rozporządzenia, lub 97 % średnich trzydziestominutowych wartości stężeń tych substancji w ciągu roku kalendarzowego, licząc od początku roku, nie przekracza wartości B standardów emisyjnych tych substancji, określonych w załączniku nr 7 do rozporządzenia;
- 3) średnie trzydziestominutowe wartości stężeń tlenku węgla nie przekraczają wartości A standardu emisyjnego tej substancji, określonego w załączniku nr 7 do rozporządzenia, lub 95% średnich dziesięciominutowych wartości stężeń tej substancji w ciągu 24 godzin nie przekracza wartości B standardu emisyjnego tej substancji, określonego w załączniku nr 7 do rozporządzenia. W przypadku instalacji spalania odpadów, w których temperatura gazu powstałego w procesie spalania wynosi co najmniej 1100°C przez co najmniej dwie sekundy, dla dokonania oceny średnich wartości 10-minutowych można zastosować okres siedmiodniowy.

2. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów uznaje się za dotrzymane, jeżeli w przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji średnie dobowe wartości stężeń pyłu, substancji organicznych w postaci gazów i par w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, chlorowodoru, fluorowodoru, dwutlenku siarki, tlenków azotu oraz tlenku węgla nie przekraczają standardów emisyjnych ustalonych w sposób określony w załączniku nr 8 do rozporządzenia.

3. W przypadku instalacji współspalania odpadów, dla której standardy emisyjne określa załącznik nr 7 do rozporządzenia, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1–3, średnie wartości stężeń w okresie pomiarowym ustalonym dla metali ciężkich oraz dioksyn i furanów nie powinny także przekraczać standardów emisyjnych określonych odpowiednio w załącznikach nr 7 lub 8 do rozporządzenia.

5. Dokonując oceny dotrzymania warunków, o których mowa w ust. 1 i 2, nie uwzględnia się okresów rozruchu i wyłączania instalacji, o ile w trakcie ich trwania nie są spalane odpady, a także wpływających na zwiększenie emisji substancji, zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję do powietrza do 60 godzin w roku kalendarzowym, licząc od początku roku.

6. W przypadku wystąpienia przerw w wykonywaniu ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji, przy sprawdzaniu spełniania warunków uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane określonych w ust. 1 i 2, stosuje się przepis § 12 ust. 10.

7. W przypadku prowadzenia okresowych pomiarów wielkości emisji substancji, standardy emisyjne uznaje się za dotrzymane, jeżeli wartości średnie uzyskane w wyniku pomiaru nie przekraczają tych standardów.

8. Prowadzący instalację spalania lub współspalania odpadów przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję informacje o każdym przypadku niedotrzymania warunków, o których mowa w ust. 1-4, w ciągu 24 godzin od momentu stwierdzenia ich niedotrzymania.

§ 23. Do przekazania informacji, o których mowa w § 22 ust. 8, stosuje się odpowiednio przepis § 14.

§ 24. 1. Proces spalania lub współspalania odpadów nie może być kontynuowany przez okres przekraczający cztery godziny, w następujących warunkach:

- 1) dla instalacji spalania odpadów – gdy średnie trzydziestominutowe stężenie substancji przy zawartości 11% tlenu w gazach odlotowych przekracza:
 - a) dla pyłu – 150 mg/m^3_u , lub
 - b) dla tlenku węgla – 100 mg/m^3_u , lub
 - c) dla substancji organicznych wyrażonych jako całkowity węgiel organiczny – 20 mg/m^3_u ;
- 2) dla instalacji współspalania opadów – gdy przekraczane są standardy emisyjne.

2. Łączny czas eksploatacji instalacji spalania lub współspalania odpadów w warunkach, o których mowa w ust. 1, nie może przekraczać, dla każdej linii technologicznej instalacji spalania lub współspalania odpadów wyposażonej w odrębne urządzenia ochronne ograniczające emisję do powietrza, 60 godzin w okresie jednego roku kalendarzowego.

3. W przypadku wystąpienia zakłóceń w procesach technologicznych i operacjach technicznych lub w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję do powietrza, powodujących przekraczanie stężeń lub standardów, o których mowa w ust. 1, wstrzymuje się podawanie odpadów do instalacji, a jeżeli przekraczanie stężeń lub standardów utrzymuje się, nie później niż w czwartej godzinie trwania zakłóceń, rozpoczyna się procedurę zatrzymywania instalacji w trybie przewidzianym w instrukcji obsługi instalacji.

4. W przypadku przekroczenia określonego w ust. 2 dopuszczalnego łącznego czasu eksploatacji instalacji spalania lub współspalania odpadów w warunkach, o których mowa w ust. 1, podawanie odpadów do instalacji spalania lub współspalania odpadów wstrzymuje się natychmiast, z jednoczesnym natychmiastowym rozpoczęciem procedury zatrzymywania instalacji w trybie przewidzianym w instrukcji obsługi instalacji.

5. Podawanie odpadów do instalacji wstrzymuje się natychmiast także w przypadku spadku temperatury w komorze spalania poniżej 850°C, a przy spalaniu odpadów niebezpiecznych zawierających ponad 1 % związków fluorowcoorganicznych, w przeliczeniu na chlor – poniżej 1100°C.

§ 25. 1. Gazy odlotowe z instalacji spalania lub współspalania odpadów odprowadza się do powietrza w sposób kontrolowany przez komin, którego wysokość jest ustalana w taki sposób, aby chronić zdrowie ludzi i środowisko.

2. Do palnika pomocniczego, który powinien znajdować się w każdej komorze spalania w instalacji spalania odpadów i który powinien włączać się automatycznie w przypadku:

- 1) spadku temperatury gazów spalinowych po ostatnim doprowadzeniu powietrza spalania poniżej temperatury określonej w § 24 ust. 5,
- 2) w czasie rozruchu i wyłączenia instalacji, w celu zapewnienia utrzymania w tych okresach temperatury określonej w § 24 ust. 5 oraz do czasu spalania odpadów znajdujących się w komorze spalania

– nie podaje się paliw, które mogą spowodować wyższe emisje niż powstające w wyniku spalania gazu płynnego, gazu ziemnego lub oleju napędowego.

Rozdział 4

Instalacje do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest

§ 26. Standardy emisyjne ustala się dla instalacji do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest, jeżeli ilość surowego azbestu zużywana w tych procesach przekracza 100 kg na rok.

§ 27. 1. Standard emisyjny azbestu wprowadzanego do powietrza kominem wynosi 0,1 mg/m³_u.

2. Standard emisyjny pyłu wprowadzanego do powietrza kominem wynosi 0,1 mg/m³_u, jeżeli nie jest oznaczana ilość azbestu w pyłe.

§ 28. W przypadku gdy do pomiaru wielkości emisji azbestu nie stosuje się metody wagowej, lecz metodę mikroskopii optycznej fazowo-kontrastowej, uznaje się standard emisyjny azbestu wprowadzanego do powietrza kominem za dotrzymany, jeżeli w jednym mililitrze gazów odlotowych w warunkach umownych znajdują się nie więcej niż dwa włókna azbestu długości większej niż 5 µm i szerokości mniejszej niż 3 µm, przy czym stosunek długości do szerokości włókna jest większy niż 3:1.

Rozdział 5

Instalacje do produkcji dwutlenku tytanu

§ 29. Standardy emisyjne ustala się dla instalacji do produkcji dwutlenku tytanu w przypadku stosowania reakcji sulfatyzacji lub chlorowania.

§ 30. Standard emisyjny pyłu wynosi:

- 1) 50 mg/m³_u – z procesów mielenia surowców, mielenia suchego pigmentu, suszenia pigmentu i mikronizacji parowej;
- 2) 150 mg/m³_u – z procesów innych niż określone w pkt 1.

§ 31. 1. W przypadku stosowania reakcji sulfatyzacji do produkcji dwutlenku tytanu standard emisyjny związków siarki, obejmujących dwutlenek siarki, trójtlenek siarki i kwas siarkowy, w przeliczeniu na dwutlenek siarki, wynosi:

- 1) 6 kg/Mg wyprodukowanego dwutlenku tytanu, jako wartość średnia roczna – z procesów rozkładu surowców i kalcynacji;
- 2) 500 mg/m³_u, jako wartość średnia godzinna - z procesu koncentracji odpadowych roztworów kwaśnych.

2. W przypadku stosowania reakcji chlorowania do produkcji dwutlenku tytanu standard emisyjny chloru gazowego wynosi 40 mg/m³_u, z tym że średnie dobowe stężenia chloru nie mogą przekroczyć 5 mg/m³_u.

§ 32. Instalacje do termicznego rozkładu soli powstałych w wyniku unieszkodliwiania odpadów z procesów produkcji dwutlenku tytanu przy zastosowaniu reakcji sulfatyzacji wyposaża się w urządzenia ochronne odsiarczające.

Rozdział 6

Instalacje, w których są używane rozpuszczalniki organiczne

§ 33. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) LZO – rozumie się przez to lotne związki organiczne, w tym frakcję kreozotu, mające w temperaturze 293,15 K prężność par nie mniejszą niż 0,01 kPa, względnie posiadające analogiczną lotność w szczególnych warunkach użytkowania;
- 2) emisji całkowitej – rozumie się przez to sumę LZO wprowadzanych do powietrza w sposób zorganizowany i niezorganizowany;
- 3) emisji niezorganizowanej – rozumie się przez to LZO wprowadzane do powietrza w sposób inny niż z gazami odlotowymi, w tym LZO uwalniane z produktów, chyba że z przepisów niniejszego rozdziału wynika inaczej;
- 4) emisji zorganizowanej LZO – rozumie się przez to LZO wprowadzane do powietrza w sposób kontrolowany przez komin lub przez urządzenia ograniczające emisję;
- 5) farbie drukarskiej – rozumie się przez to każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne, niezbędnymi do jej właściwego zastosowania, którą stosuje się w działalności drukarskiej do nadruku tekstu lub obrazów na powierzchni;
- 6) fluorowcowanych LZO – rozumie się przez to LZO zawierające w cząsteczce co najmniej jeden atom bromu, chloru, fluoru lub jodu;
- 7) instalacji istniejącej – rozumie się przez to instalację użytkowaną w dniu 29 marca 1999 r. lub instalację, dla której wydano pozwolenie przed dniem 1 kwietnia 2001 r. lub dla której przed tym dniem złożono wniosek o wydanie pozwolenia, a gdy pozwolenie

- nie było wymagane, zawiadomienie o zamiarze przystąpienia do użytkowania, jeżeli instalacja została oddana do użytkowania nie później niż do dnia 1 kwietnia 2002 r.;
- 8) instalacji nowej – rozumie się przez to instalację, dla której wnioski o wydanie pozwolenia, lub gdy taka decyzja nie była wymagana, zawiadomienie o zamiarze przystąpienia do użytkowania złożono po dniu 30 marca 2001 r., lub instalacje, które oddano do użytkowania po dniu 30 marca 2002 r.;
 - 9) lakiery – rozumie się przez to powłokę przezroczystą;
 - 10) mieszanina – rozumie się przez to mieszaninę określoną w art. 3 pkt 2 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów;
 - 11) powłoka – rozumie się przez to każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne niezbędne do jej właściwego zastosowania, którą nakłada się na powierzchnię w celu nadania jej efektu dekoracyjnego, ochronnego lub innego efektu funkcjonalnego;
 - 12) roku – rozumie się przez to rok kalendarzowy lub inny okres obejmujący kolejno po sobie następujących 12 miesięcy;
 - 13) rozpuszczalnikach organicznych – rozumie się przez to LZO, które są stosowane oddzielnie lub w połączeniu z innymi substancjami i które nie podlegają przemianie chemicznej, w celu rozpuszczania surowców, produktów, materiałów odpadowych lub zanieczyszczeń, lub LZO, które są stosowane jako czynnik rozpuszczający, czynnik dyspergujący, regulator lepkości, regulator napięcia powierzchniowego, plastyfikator lub konserwant;
 - 14) wkładzie LZO – rozumie się przez to masę LZO wprowadzonych po raz pierwszy do instalacji w okresie roku, oznaczoną jako I1, powiększoną o masę LZO odzyskanych, ponownie wprowadzonych do instalacji w okresie roku, oznaczoną jako I2;
 - 15) wtórnym wykorzystaniu LZO – rozumie się przez to wykorzystanie odzyskanych z instalacji LZO do celów technicznych lub handlowych, łącznie z wykorzystaniem w celach energetycznych, lecz z wyłączeniem końcowego unieszkodliwiania odzyskanych LZO jako odpadu;
 - 16) zużyciu LZO – rozumie się przez to wkład LZO do instalacji w okresie roku, pomniejszony o masę LZO, które zostały w tym okresie odzyskane w celu ich wtórnego wykorzystania;
 - 17) związku organicznym – rozumie się przez to każdy związek zawierający co najmniej atom węgla i jeden lub większą ilość atomów wodoru, halogenów, tlenu, siarki, fosforu, krzemu lub azotu, z wyjątkiem tlenków węgla i węglanów lub dwuwęglanów nieorganicznych.

§ 34. 1. Standardy emisyjne określa się dla instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne, w których są prowadzone procesy wymienione w załączniku nr 9, w przypadku których łączna zdolność produkcyjna wymaga dla danego procesu zużycia LZO określonego w załączniku nr 10.

2. W przypadku zmiany instalacji, którą jest:

- 1) istotna zmiana, w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy, dla instalacji wymagających pozwolenia zintegrowanego,
- 2) zmiana powodująca wzrost emisji LZO o więcej niż 25% dla instalacji, których zdolność produkcyjna wymaga zużycia LZO mieszczącego się w dolnym przedziale progowym określonym w załączniku nr 10 do rozporządzenia w tabeli 1 lp. 1, 4, 6, 7, 11, 13, 16 i 19 oraz w tabeli 2 lp. 1, lub innych instalacji wymienionych w tym załączniku o zużyciu LZO mniejszym niż 10 Mg w ciągu roku,
- 3) zmiana powodująca wzrost emisji LZO o więcej niż 10% dla pozostałych instalacji – część instalacji, która podlega zmianie, jest traktowana jako istniejąca instalacja pod warunkiem, że emisja z całej instalacji nie przekroczy emisji, która następowalaby, gdyby część zmieniona była traktowana jak instalacja nowa.

§ 35. 1. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji określa tabela 1 załącznika nr 10 do rozporządzenia, dla LZO wprowadzanych do powietrza w sposób:

- 1) zorganizowany, wyrażone jako stężenie LZO w gazach odlotowych, w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, i oznaczone jako S1;
- 2) niezorganizowany, wyrażone jako procent wkładu LZO i oznaczone jako S2;
- 3) zorganizowany i niezorganizowany, wyrażone jako stosunek masy LZO do jednostki produktu lub surowca i oznaczone jako S4.

2. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji określa tabela 2 załącznika nr 10 do rozporządzenia, dla LZO wprowadzanych do powietrza w sposób:

- 1) zorganizowany, wyrażone jako stężenie LZO w gazach odlotowych, w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, i oznaczone jako S1;
- 2) niezorganizowany, wyrażone jako procent wkładu LZO i oznaczone jako S3;
- 3) zorganizowany i niezorganizowany, wyrażone jako procent wkładu LZO i oznaczone jako S5.

3. Standardy emisyjne LZO dla instalacji powlekania nowych pojazdów, których łączna zdolność produkcyjna wymaga zużycia więcej niż 15 Mg LZO w ciągu roku, określa tabela 3 załącznika nr 10 do rozporządzenia, dla LZO wprowadzanych do powietrza w sposób zorganizowany i niezorganizowany, wyrażone jako stosunek masy LZO wprowadzonej do powietrza do:

- 1) jednostki powierzchni produktu;
- 2) jednostki produktu.

4. LZO wprowadzane do powietrza przez systemy wentylacji grawitacyjnej, z wyjątkiem ich wprowadzania do powietrza przez urządzenia ochronne ograniczające emisję LZO, traktuje się jako LZO wprowadzane do powietrza w sposób niezorganizowany.

5. Jako LZO wprowadzane do powietrza w sposób niezorganizowany traktuje się także LZO wprowadzane do powietrza przez:

- 1) systemy mechanicznej wentylacji ogólnej;
- 2) zawory bezpieczeństwa i zawory odpowietrzające w instalacjach do magazynowania LZO

- z wyjątkiem ich wprowadzania do powietrza przez urządzenia ochronne ograniczające emisję LZO.

§ 36. 1. Dotrzymanie standardów emisyjnych, o których mowa w § 35 ust. 1 i 2, sprawdza się na podstawie pomiarów wielkości emisji LZO i rocznego bilansu masy LZO, stosując odpowiednio następujące wzory:

$$1) \quad 100 \times \frac{I1 - (I3 + H + O + W + R + G)}{I1 + I2} \leq S_2,$$

$$2) \quad 100 \times \frac{I1 - (I3 + H + O + W + R + G)}{I1 + I2} \leq S_3,$$

$$3) \quad \frac{I1 - (I3 + H + O + W + R)}{P} \leq S_4,$$

$$4) \quad 100 \times \frac{I1 - (I3 + H + O + W + R)}{I1 + I2} \leq S_5,$$

- gdzie:

I1 – oznacza masę LZO wprowadzonych po raz pierwszy do instalacji w okresie roku,

I2 – oznacza masę LZO odzyskanych, ponownie wprowadzonych do instalacji w okresie roku,

I3 – oznacza masę LZO odzyskanych z instalacji w celu ich wtórnego użycia, lecz nie jako wkład do instalacji, w okresie roku,

H – oznacza masę LZO zawartych w produktach o wartości handlowej,

O – oznacza masę LZO zawartych w odpadach,

W – oznacza masę LZO zawartych w ściekach,

R – oznacza masę LZO utraconych lub zatrzymanych w urządzeniach ograniczających wielkość emisji LZO, nieuwzględnionych w O i W,

G – oznacza masę LZO zawartych w gazach odlotowych wprowadzanych do powietrza w sposób zorganizowany,

P – oznacza wielkość produkcji wyrażoną odpowiednio jako ilość, masę, powierzchnię lub objętość produktów, a w przypadku instalacji do wyłaczania tłuszczu zwierzęcego i instalacji do wyłaczania lub rafinowania oleju roślinnego – ilość przerabianego surowca.

2. Przepis ust. 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio do sprawdzania dotrzymywania standardów emisyjnych, o których mowa w § 35 ust. 3, z tym że zamiast S4 przyjmuje się te standardy.

3. Prowadzący instalację sprawdza dotrzymywanie standardów emisyjnych, w sposób, o którym mowa w ust. 1 i 2, w terminie 2 miesięcy od zakończenia roku objętego bilansem. W każdym przypadku niedotrzymania standardów emisyjnych prowadzący instalację

przekazuje niezwłocznie informację o tym fakcie organowi ochrony środowiska właściwemu do wydania pozwolenia na emisję, przedkładając roczny bilans masy LZO.

§ 37. 1. Emisja LZO z instalacji, w których prowadzi się procesy wymienione w tabeli 1 lp. 14 załącznika nr 10 do rozporządzenia, nie może przekraczać łącznie standardów emisyjnych S1 i S2 lub standardu emisyjnego S4.

2. Emisja LZO z instalacji, w których prowadzi się procesy wymienione w tabeli 2 załącznika nr 10 do rozporządzenia, nie może przekraczać łącznie standardów emisyjnych S1 i S3 lub standardu emisyjnego S5.

§ 38. 1. Dla LZO, które zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywę 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006, są klasyfikowane jako substancje rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość i którym zostały przypisane zwroty lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia:

- 1) H340, H350, H350i, H360D lub H360F, a do dnia 31 maja 2015 r. także zwrotami R45, R46, R49, R60 lub R61,
 - 2) H341 lub H351, a do dnia 31 maja 2015 r. także zwrotami R40 lub R68
- stosuje się standard emisyjny S1; standard emisji niezorganizowanej tych LZO wynosi 0, z zastrzeżeniem ust.4.

2. Standard emisyjny S1 dla LZO, o których mowa w ust. 1 pkt 1, jeżeli suma mas takich LZO wprowadzanych do powietrza w ciągu jednej godziny jest nie mniejsza niż 10 g, wynosi $2 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$; standard ten dotyczy sumarycznego stężenia takich LZO bez przeliczenia na całkowity węgiel organiczny.

3. Standard emisyjny S1 dla fluorowcowanych LZO, o których mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli suma mas takich LZO wprowadzanych do powietrza w ciągu jednej godziny jest nie mniejsza niż 100 g, wynosi $20 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$; standard ten dotyczy sumarycznego stężenia takich LZO bez przeliczenia na całkowity węgiel organiczny.

4. Przepisów ust. 2 i 3 nie stosuje się do instalacji, w których prowadzi się proces wymieniony w tabeli 1 lp. 6 w załączniku nr 10 do rozporządzenia oraz do LZO, o których mowa w § 35 ust. 5 pkt 2, a przepisu ust. 3 nie stosuje się także do instalacji, w których prowadzi się proces wymieniony w tabeli 1 lp. 5 w załączniku nr 10 do rozporządzenia; w takich przypadkach emisja LZO może następować w sposób zorganizowany lub niezorganizowany i stosuje się odpowiednie standardy określone w załączniku nr 10 do rozporządzenia.

§ 39. 1. Przepisu § 35 nie stosuje się do instalacji, w których nie są dotrzymane standardy emisyjne, ale dla których:

- 1) spełniony jest warunek planu obniżenia emisji określony w załączniku nr 11 do rozporządzenia albo
- 2) prowadzący instalację opracuje inny plan obniżenia emisji, którego realizacja zapewni spełnienie warunku obniżenia emisji równoważnego temu, które zostałyby osiągnięte przy zastosowaniu standardów emisyjnych.

2. W przypadku planu obniżenia emisji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2:

- 1) punkt odniesienia do równoważnego obniżenia emisji powinien w możliwie najwyższym stopniu odpowiadać emisji LZO, która nastąpiłyby wówczas, gdyby nie podjęto żadnych działań zmierzających do obniżenia emisji;
- 2) równoważne obniżenie emisji z instalacji nowych, które zostaną oddane do użytkowania, powinno nastąpić z dniem oddania instalacji do użytkowania;
- 3) warunki realizacji planu uwzględniają czas niezbędny do zastąpienia mieszanin zawierających LZO stosowanych w instalacjach substytutami niezawierającymi LZO lub zawierającymi mniejsze ilości LZO, także tymi, które są w fazie opracowania.

3. W terminie 2 miesięcy od zakończenia każdego roku objętego planem obniżenia emisji prowadzący instalację przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję sprawozdanie dotyczące poprzedniego roku, zawierające odpowiednio:

- 1) sprawdzenie spełnienia warunku planu obniżenia emisji określonego w załączniku nr 11 do rozporządzenia albo
- 2) rozliczenie planu obniżenia emisji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, w tym roczny bilans masy LZO.

4. Przepisów ust. 1 nie stosuje się do LZO, o których mowa w § 38.

§ 40. Do przekazania, o którym mowa w § 39 ust. 3 stosuje się odpowiednio § 14.

§ 41. 1. Przepisu § 35 ust. 1 nie stosuje się do instalacji, w których prowadzi się proces wymieniony w tabeli 1 lp. 11 załącznika nr 10 do rozporządzenia, jeżeli wprowadzanie do powietrza LZO z tych instalacji nie może odbywać się w sposób zorganizowany, w szczególności do powlekania samolotów, statków i pociągów. W takim przypadku stosuje się warunek planu obniżenia emisji albo plan obniżenia emisji, o których mowa w § 39.

2. Przepisu § 35 ust. 1 nie stosuje się do instalacji, w których prowadzi się proces wymieniony w tabeli 1 lp. 7 załącznika nr 10 do rozporządzenia, jeżeli masa LZO zawartych w materiale czyszczącym, używanym w tych instalacjach, jest nie większa niż 30% masy tego materiału.

§ 42. 1. Standardy emisyjne LZO, o których mowa w § 35, z instalacji, w której prowadzi się dwa lub więcej procesów wymienionych w załączniku nr 9 do rozporządzenia, uznaje się za dotrzymane, jeżeli wielkość emisji LZO wprowadzanych do powietrza łącznie z tych procesów jest nie większa niż łączna wielkość emisji LZO, jaka następowalaby w przypadku dotrzymania standardów emisyjnych.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do LZO, o których mowa w § 38.

§ 43. 1. W przypadku prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji LZO z instalacji, standard emisyjny S1 uznaje się za dotrzymany, jeżeli średnia 24-godzinna wielkość emisji LZO w gazach odlotowych dla faktycznych godzin pracy instalacji nie przekracza tego standardu oraz są spełnione następujące warunki:

- 1) średnia piętnastominutowa wielkość emisji LZO nie przekracza 150 % tego standardu – w przypadku instalacji, w których prowadzi się procesy wymienione w tabeli 1 lp. 8 i 9 załącznika nr 10 do rozporządzenia;

2) średnia jednogodzinna wielkość emisji LZO nie przekracza 150 % tego standardu – w przypadku instalacji innych niż określone w pkt 1.

2. Średnie 24-godzinne wielkości emisji LZO, o których mowa w ust. 1, oblicza się jako średnią arytmetyczną ze wszystkich odczytów, z tym że w obliczeniach nie uwzględnia się okresów rozruchu i wyłączania instalacji oraz konserwacji wyposażenia. Regularnie przebiegających faz danego procesu w instalacji nie traktuje się jako rozruchu i wyłączania instalacji.

3. W przypadku wystąpienia przerw w wykonywaniu ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji, przy sprawdzaniu spełniania warunków uznawania standardu emisyjnego S1 za dotrzymany, określonych w ust. 1, stosuje się przepis § 12 ust. 10.

4. W przypadku prowadzenia okresowych pomiarów wielkości emisji LZO z instalacji, standard emisyjny S1 uznaje się za dotrzymany, jeżeli spełnione są łącznie następujące warunki:

- 1) średnia jednogodzinna wielkość emisji LZO nie przekracza 150 % tego standardu;
- 2) średnia ze wszystkich odczytów nie przekracza tego standardu.

5. W przypadku LZO, o których mowa w § 38, dotrzymanie standardu emisyjnego S1 sprawdza się na podstawie sumy stężeń danych, indywidualnych LZO, a w pozostałych przypadkach na podstawie stężenia całkowitego węgla organicznego.

6. W przypadku dokonywania pomiarów wielkości emisji LZO nie uwzględnia się objętości gazów dodanych do gazów odlotowych w celu ich chłodzenia lub rozcieńczenia.

§ 44. W przypadku gdy po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia substancje lub mieszaniny zostaną z uwagi na zawartość LZO zaklasyfikowane jako rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, i zostaną im przypisane zwroty lub powinny być one oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia: H340, H350, H350i, H360D lub H360F, a do dnia 31 maja 2015 r. także zwrotami: R45, R46, R49, R60 lub R61, instalacje, w których są one używane, powinny być dostosowane do wymagań wynikających z niniejszego rozdziału, nie później niż w terminie 1 roku od daty dokonania tej klasyfikacji.

Rozdział 7

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 45. Do źródła o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 0,5 MW i mniejszej niż 1 MW przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

§ 46. Dla źródła, dla którego limit 20 000 godzin czasu użytkowania, o którym mowa w § 7 ust. 5, zostanie wykorzystany przed dniem 31 grudnia 2015 r., standardy emisyjne w okresie od dnia następującego po dniu, w którym ten limit zostanie wykorzystany do dnia 31 grudnia 2015 r., określa załącznik nr 4.

§ 47. Do dnia 31 grudnia 2015 r. standardy emisyjne dla źródła powstałego w wyniku rozbudowy o nominalną moc cieplną nie mniejszą niż 50 MW, dla którego pozwolenie na

rozbudowę wydano po dniu 30 czerwca 1987 r., stanowią standardy emisyjne, o których mowa w § 7 ust. 3 i 4, odpowiadające nominalnej mocy cieplnej tego źródła po rozbudowie, z wyłączeniem źródeł wielopaliwowych, o których mowa w § 9 ust. 3 i 4.

§ 48. Do źródła lub do części źródła, dla których pierwsze pozwolenie na budowę wydano przed dniem 1 lipca 1987 r. przepis § 8 ust. 2 stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

§ 49. Do źródła istniejącego przepis § 10 stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

§ 50. Do dnia 31 grudnia 2015 r. do źródła, w którym w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia są współspalane odpady inne niż niebezpieczne w ilości nie większej niż 1 % masy innych paliw, stosuje się przepis rozdziału 2.

§ 51. Substancje lub mieszaniny, które z uwagi na zawartość LZO są klasyfikowane jako rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, i którym zostały przypisane zwroty lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia: H340, H350, H350i, H360D lub H360F, a do dnia 31 maja 2015 r. także zwrotami: R45, R46, R49, R60 lub R61, zastępuje się w jak najkrótszym czasie i w jak najszerszym zakresie mniej szkodliwymi substancjami lub mieszaninami.

§ 52. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.⁶⁾

MINISTER ŚRODOWISKA

W porozumieniu

MINISTER GOSPODARKI

⁶⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U. Nr 95, poz. 558), które na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik nr 1

**STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH O NOMINALNEJ MOCY
CIEPLNEJ NIE MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW**

- I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych
1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 1.

TABELA 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki ($\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$)			
	Przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych			Przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
	Biomasa ^{1,3)}	Torf ^{1,3)}	Pozostałe paliwa stałe ^{1,3)}	Paliwa ciekłe ^{2,3)}
1	2	3	4	5
≥ 50 i ≤ 100	200	300	400	350
> 100 i ≤ 300	200	300	250	250
> 300	200	200	200	200

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 2.

TABELA 2.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych ⁴⁾
1	2
gaz ciekły	5
niskokaloryczny gaz koksowniczy	400
niskokaloryczny gaz wielkopieczowy	200
pozostałe gazy	35

Uwaga:

Standard emisyjny dwutlenku siarki ze źródeł istniejących opalanych niskokalorycznymi gazami pochodzącymi ze zgazowania pozostałości po destylacji, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., wynosi $800 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$.

3. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych w turbinach gazowych określa tabela 3.

TABELA 3.

Rodzaj paliwa	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 15% tlenu w gazach odlotowych
1	2
paliwa gazowe ogółem	12
skroplony gaz	2
niskokaloryczny gaz koksowniczy	133
niskokaloryczny gaz wielkopiecowy	67

- II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 4.

TABELA 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu ($\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$) ⁶⁾		
	Przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych		Przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
	Biomasa i torf ^{4),6)}	Pozostałe paliwa stałe ^{4),6)7)}	Paliwa ciekłe ^{5),6)}
1	2	3	4
≥ 50 i ≤ 100	300	300 450 – w przypadku spalania pyłu węgla brunatnego	450
> 100 i ≤ 300	250	200	200
> 300	200	200	150

Uwaga:

Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł w instalacjach chemicznych, w których spalane są pozostałości poprodukcyjne, jako paliwo niehandlowe, o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., wynosi $450 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$.

2. Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla ze spalania paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 5.

TABELA 5.

Substancja	Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych		
	Gaz ziemny ⁸⁾	Gaz wielkopiecowy, gaz koksowniczy lub niskokaloryczne gazy pochodzące ze zgazowania pozostałości porafinacyjnych	Pozostałe gazy
1	2	3	4
Tlenki azotu	100	200 ⁹⁾	200 ⁹⁾
Tlenek węgla	100	-	-

3. Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla ze spalania paliw ciekłych i gazowych w turbinach gazowych (w tym turbinach gazowych o cyklu złożonym (CCGT)) i silnikach gazowych, określa tabela 6.

TABELA 6.

Substancja	Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla w mg/m ³ _u , przy zawartości 15% tlenu w gazach odlotowych			
	z turbin gazowych (w tym z CCGT) ^{4),10),11)}			z silników gazowych
	Gaz ziemny ⁸⁾	Paliwa gazowe inne niż gaz ziemny	Paliwa ciekłe ¹²⁾	Paliwa gazowe
1	2	3	4	5
Tlenki azotu	50 ¹³⁾	120	90	100
Tlenek węgla	100	-	100	100

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem silników gazowych, określa tabela 7.

TABELA 7.

Nominalna moc cieplna źródła	Standardy emisyjne pyłu ($\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$)		
	Przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych		Przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
w MW	Biomasa i torf	Pozostałe paliwa stałe	Paliwa ciekłe ¹⁴⁾
1	2	4	5
≥ 50 i ≤ 100	30	30	30
> 100 i ≤ 300	20	25	25
> 300	20	20	20

2. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych, z wyłączeniem silników gazowych, określa tabela 8.

TABELA 8.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych – 15%, pozostałych źródeł – 3%
1	2
gaz wielkopiecowy	10
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	30
pozostałe gazy	5

Uwagi:

1. W przypadku turbin gazowych opalanych paliwami gazowymi standardy emisyjne stosuje się wyłącznie przy obciążeniu turbiny większym niż 70 %.
2. Standardów emisyjnych nie stosuje się do turbin gazowych eksploatowanych awaryjnie, dla których czas użytkowania w roku wynosi mniej niż 500 godzin. Prowadzący takie źródła przedkłada co roku organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję dane dotyczące czasu użytkowania turbiny w roku.

Objaśnienia:

- 1) Standard emisyjny dwutlenku siarki dla źródeł istniejących opalanych paliwem stałym, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., których czas użytkowania w roku jest nie dłuższy niż 1500 godzin (średnia krocząca z pięciu lat), wynosi $800 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$.
- 2) Standard emisyjny dwutlenku siarki dla źródeł istniejących opalanych paliwem ciekłym, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie

- pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) jest nie dłuższy niż 1500 godzin, wynosi:
- 850 mg/m³_u – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 300 MW,
 - 400 mg/m³_u – dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 300 MW.
- 3) Standardy emisyjne, o których mowa w objaśnieniach 1 i 2, dotyczą także części źródła odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej osobnym przewodem wspólnego komina, której czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) jest nie dłuższy niż 1500 godzin, w przypadku gdy emisja z każdego przewodu jest monitorowana osobno. Standardy te są ustalane w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła.
 - 4) Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł istniejących opalanych paliwem stałym:
 - 1) o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 500 MW, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r.
 - 2) o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, dla których pozwolenie wydano przed dniem 1 lipca 1987 r., i których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) jest nie dłuższy niż 1500 godzin, wynosi 450 mg/m³_u.
 - 5) Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł istniejących opalanych paliwem ciekłym, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., i których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) jest nie dłuższy niż 1500 godzin:
 - 1) o nominalnej mocy cieplnej nie większej niż 500 MW, wynosi 450 mg/m³_u,
 - 2) o nominalnej mocy cieplnej większej niż 500 MW, wynosi 400 mg/m³_u.
 - 6) Standardy emisyjne, o których mowa w objaśnieniach 4 i 5, dotyczą także części źródła odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej osobnym przewodem wspólnego komina, której czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) jest nie dłuższy niż 1500 godzin, w przypadku gdy emisja z każdego przewodu jest monitorowana osobno. Standardy te są ustalane w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła.
 - 7) Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł istniejących wymienionych w pkt IV.2. załącznika nr 2 do rozporządzenia, wynosi do dnia 31 grudnia 2017 r.:
 - 1) dla źródeł opalanych węglem kamiennym – 500 mg/m³_u,
 - 2) dla źródeł opalanych węglem brunatnym lub koksem – 400 mg/m³_u.
 - 8) Gaz ziemny oznacza występujący w naturalnych warunkach metan, zawierający nie więcej niż 20% (objętościowo) gazów obojętnych i innych składników.
 - 9) Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł istniejących o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW, dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., wynosi 300 mg/m³_u.
 - 10) Standard emisyjny tlenków azotu dla turbin gazowych (w tym z CCGT), dla których pozwolenie wydano przed dniem 27 listopada 2002 r., lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) jest nie dłuższy niż 1500 godzin, wynosi:
 - 150 mg/m³_u – dla turbin opalanych gazem ziemnym,
 - 200 mg/m³_u – dla turbin opalanych innymi gazami lub paliwem ciekłym.
 - 11) Standardy emisyjne, o których mowa w objaśnieniu 10, dotyczą także części źródła odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej osobnym przewodem wspólnego komina, której czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) jest nie dłuższy niż 1500 godzin, w przypadku gdy emisja z każdego przewodu jest monitorowana osobno. Standardy te są ustalane w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła.
 - 12) Standard emisyjny stosuje się wyłącznie do turbin gazowych opalanych paliwami ciekłymi będącymi lekkimi i średnimi produktami destylacji ropy naftowej.
 - 13) Standard emisyjny dla turbin gazowych:

- 1) napędzających urządzenia mechaniczne,
- 2) których sprawność, przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60 %, jest większa niż:
 - a) 75% (całkowita sprawność turbiny gazowej pracującej w układzie skojarzonego wytwarzania energii elektrycznej i cieplnej),
 - b) 55% (średnia roczna całkowita sprawność elektryczna turbiny gazowej pracującej w cyklu kombinowanym),

wynosi 75 mg/m^3_u .

Standardy emisyjne dla turbin gazowych pracujących indywidualnie, które nie mieszczą się w żadnej z powyższych kategorii, ale których sprawność, określona przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60%, jest większa niż 35%, oblicza się według wzoru:

$$50 * \eta / 35$$

gdzie η oznacza wyrażoną w procentach sprawność turbiny gazowej.

- 14) Standard emisyjny dla źródeł opalanych pozostałościami po destylacji i przetwarzaniu w procesie rafinacji ropy naftowej, na potrzeby zakładu, w którym prowadzony jest ten proces, w źródłach, którym udzielono pozwolenia przed dniem 27 listopada 2002 r. lub których prowadzący złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 27 listopada 2003 r., wynosi 50 mg/m^3_u .

STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH, DLA KTÓRYCH PIERWSZE POZWOLENIE LUB ODPOWIEDNIK POZWOLENIA WYDANO PRZED DNIEM 1 LIPCA 1987 R., O NOMINALNEJ MOCY CIEPLNEJ MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW, A DLA ŹRÓDEŁ O NOMINALNEJ MOCY CIEPLNEJ NIE MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW – DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R. LUB DO TERMINU OKREŚLONEGO W PKT IV ZAŁĄCZNIKA

- I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych
1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla kamiennego określa tabela 1.

TABELA 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych					
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.				Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ¹⁾		Źródła pozostałe			
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5	6	7
< 5	1500	1500	1500	1500	1500	1500
≥ 5 i < 50	1500	1500	1500	1500	1300	1300
≥ 50 i ≤ 100	1500	-	1500	-	850	-
> 100 i ≤ 225	1500	-	1500	-	Liniowy spadek od 850 do 400 ²⁾	-
> 225 i ≤ 500	1500	-	Liniowy spadek od 1500 do 400 ²⁾	-		-
> 500	1200	-	400 ²⁾	-	400 ²⁾	-

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla brunatnego określa tabela 2.

TABELA 2.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych					
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.				Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ¹⁾		Źródła pozostałe			
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	3	4	5	6
< 50	2000	2000	1500	1500	1500	1500
≥ 50 i ≤ 100	2000	-	1500	-	850	-
> 100 i ≤ 225	2000	-	1500	-	Liniowy spadek od 850 do 400 ²⁾	-
> 225 i ≤ 500	2000	-	Liniowy spadek od 1500 do 400 ²⁾	-		-
> 500	2000	-	400 ²⁾	-	400 ²⁾	-

3. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania koksu określa tabela 3.

TABELA 3.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych					
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.				Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ¹⁾		Źródła pozostałe			
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5	4	5
< 50	800	800	800	800	800	800
≥ 50 i < 100	800	-	800	-	800	-
≥ 100 i ≤ 500	800	-	Liniowy spadek od 800 do 400 ²⁾	-	Liniowy spadek od 800 do 400 ²⁾	-
> 500	800	-	400 ²⁾	-	400 ²⁾	-

4. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania biomasy oraz paliw stałych innych niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1-3, określa tabela 4.

TABELA 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m^3_{w} , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych			
	Biomasa		Paliwa stałe inne niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1–3	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
< 5	800	800	400	400
≥ 5 i < 50	800	800	400	400
≥ 50 i ≤ 100	800	-	400	-
> 100 i ≤ 300	Liniowy spadek od 800 do 400 ²⁾	-	250	-
> 300 i ≤ 500	400 ²⁾	-	200	-
>500	800	-	200	-

5. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw ciekłych określa tabela 5.

TABELA 5.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m^3_{w} , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych					
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.				Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ¹⁾		Źródła pozostałe			
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5	6	7
< 50	1700	1700	1700	1700	850	850
≥ 50 i < 300	1700	-	1700	-	850	-
≥ 300 i ≤ 500	1700	-	Liniowy spadek od 1700 do 400	-	Liniowy spadek od 850 do 400	-
>500	1700	-	400	-	400	-

6. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych określa tabela 6.

TABELA 6.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ciekły	5
gaz wielkopiecowy, gaz koksowniczy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	800
gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	600
pozostałe gazy	35

II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla kamiennego określa tabela 7.

TABELA 7.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia - do 31 grudnia 2017 r. ³⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.		
1	2	3	4	5	6
<50	400	400	400	400	400
≥ 50 i ≤ 500	600	600	-	500	-
> 500	500	500 ⁴⁾	-	500 ⁴⁾	-

2. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla brunatnego określa tabela 8.

TABELA 8.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.			Źródła istniejące oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia - do 31 grudnia 2017 r. ³⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.		
1	2	3	4	5	6
<50	500	500	500	400	400
≥ 50 i ≤ 500	500	500	-	400	-
> 500	500	500 ⁴⁾	-	400 ⁴⁾	-

3. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania koksu określa tabela 9.

TABELA 9.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia - do 31 grudnia 2017 r. ³⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.		
1	2	3	4	5	6
<50	450	450	450	400	400
≥ 50 i ≤ 500	450	450	-	400	-
> 500	450	450 ⁴⁾	-	400 ⁴⁾	-

4. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania biomasy oraz paliw stałych innych niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1–3, określa tabela 10.

TABELA 10.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych				
	Biomasa			Paliwa stałe inne niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1–3	
	Źródła wymienione w pkt IV. 2. niniejszego załącznika do rozporządzenia – do 31 grudnia 2017 r. ³⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.		
1	2	3	4	5	6
<50	400	400	400	400	400
≥ 50 i ≤ 100	400	400	-	300	-
> 100 i ≤ 500	400	400	-	200	-
> 500	400 ⁵⁾	400 ⁴⁾	-	200	-

5. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw ciekłych określa tabela 11.

TABELA 11.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych			
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
<50	450	450	400	400
≥ 50 i ≤ 500	450	-	450	-
> 500	400	-	400	-

6. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw gazowych określa tabela 12.

TABELA 12.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 5	150	150
≥5 i < 50	300	300
≥50 i ≤ 500	300	-
> 500	200	-

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych, paliw gazowych i paliw ciekłych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania węgla kamiennego określa tabela 13.

TABELA 13.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ⁶⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.		
1	2	3	4	5	6
< 5	700	700	200	630	200
≥ 5 i < 50	400	400	100	400	100 ⁷⁾
≥ 50 i ≤ 500	350	100	-	100	-
> 500	350	50 ⁸⁾	-	50 ⁸⁾	-

2. Standardy emisyjne pyłu ze spalania węgla brunatnego określa tabela 14.

TABELA 14.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ⁶⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
do 31 grudnia 2015 r.		od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.		
1	2	3	4	5	6
< 5	700	700	200	630	200
≥ 5 i < 50	400	400	100	400	100 ⁷⁾
≥ 50 i ≤ 500	225	100	-	100	-
> 500	225	50 ⁸⁾	-	50 ⁸⁾	-

3. Standardy emisyjne pyłu ze spalania koksu określa tabela 15.

TABELA 15.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych				
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.			Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	Źródła wymienione w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia, do terminów tam określonych ⁶⁾	Źródła pozostałe		do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
do 31 grudnia 2015 r.		od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.		
1	2	3	4	5	6
< 5	635	635	200	630	200
≥ 5 i < 50	635	400	100	400	100 ⁷⁾
≥ 50 i ≤ 500	635	100	-	100	-
> 500	635	50	-	50	-

4. Standardy emisyjne pyłu ze spalania biomasy oraz paliw stałych innych niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1–3, określa tabela 16.

TABELA 16.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych			
	Biomasa		Paliwa stałe inne niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1–3	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
< 5	700	200	100	100
≥ 5 i < 50	400	100	100	100
≥ 50 i ≤ 100	100	-	30	-
> 100 i ≤ 300	100	-	25	-
> 300 i ≤ 500	100	-	20	-
> 500	50	-	20	-

5. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych określa tabela 17.

TABELA 17.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne pyłu w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ziemny, gaz ciekły, gaz koksowniczy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	5
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	50
gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	25
gaz wielkopiecowy	10
pozostałe gazy	5

6. Standard emisyjny pyłu dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW, w których spalane są paliwa ciekłe o zawartości popiołu większej niż 0,06%, wynosi $100 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$ przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych, a w pozostałych przypadkach – $50 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$ przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych.

IV. Źródła spalania paliw, wskazane w tabelach 1–3, 5, 7–10, oraz 13–15 w kolumnie nr 2.

1. W zakresie dwutlenku siarki – w okresie do dnia 31 grudnia 2015 lub krócej, jeżeli zostało to indywidualnie określone:
 - 1) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrownia Bełchatów⁹⁾ – 2 kotły x BB-1150;
 - 2) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrownia Turów¹⁰⁾ – 1 kocioł OP 650 b do dnia 31 grudnia 2012 r., 1 kocioł OP 650 b do dnia 31 grudnia 2013 r.;
 - 3) ENEA Wytwarzanie S.A., Elektrownia Kozienice¹¹⁾ – 5 kotłów OP-650;
 - 4) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrownia Dolna Odra¹²⁾ – 1 kocioł OP-650;
 - 5) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrownia Pomorzany¹³⁾ – 2 kotły Benson OP-206, 1 kocioł WP – 120;
 - 6) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrownia Szczecin¹⁴⁾ – 2 kotły OP-130;
 - 7) Elektrownia Połaniec S.A. Grupa GDF SUEZ Energia Polska¹⁵⁾ – 2 kotły EP-650;
 - 8) EDF Rybnik S.A.¹⁶⁾ – 3 kotły OP-650;
 - 9) ENERGA Elektrownie Ostrołęka S.A., Elektrownia Ostrołęka B¹⁷⁾ – 2 kotły OP-650;
 - 10) TAURON Wytwarzanie S.A., Elektrownia Łagisza¹⁸⁾ – 3 kotły OP-380k;
 - 11) Elektrownia Skawina S.A.¹⁹⁾ – 4 kotły OP-230, 4 kotły OP-210;
 - 12) TAURON Wytwarzanie S.A., Elektrownia Stalowa Wola²⁰⁾ – 4 kotły OP-150, 2 kotły OP-380k;
 - 13) PGNiG TERMIKA S.A., Elektrociepłownia Siekierki²¹⁾ – 2 kotły OP-230, 1 kocioł OP-380, 3 kotły OP-430, 1 kocioł WP-200, 3 kotły WP-120;
 - 14) PGNiG TERMIKA S.A., Elektrociepłownia Żerań²²⁾ – 5 kotłów OP 230, 4 kotły WP 120;
 - 15) Dalkia Łódź S.A., Elektrociepłownia nr 2²³⁾ – 1 kocioł OP 130, 1 kocioł OP 130 do dnia 31 grudnia 2014 r., 1 kocioł OP 140;
 - 16) Dalkia Łódź S.A., Elektrociepłownia nr 3²⁴⁾ – 1 kocioł OP 230, 1 kocioł OP 230 do dnia 31 grudnia 2014 r.;
 - 17) Dalkia Łódź S.A., Elektrociepłownia nr 4²⁵⁾ – 4 kotły WP 120;
 - 18) Zespół Elektrociepłowni Wrocławskich KOGENERACJA S.A., Elektrociepłownia Czechnica²⁶⁾ – 4 kotły OP 130;
 - 19) Zespół Elektrociepłowni Wrocławskich KOGENERACJA S.A., Elektrociepłownia Wrocław²⁷⁾, 2 kotły OP 430 – 1 kocioł WP 70, 1 kocioł WP 120;
 - 20) EDF Wybrzeże S.A., Elektrociepłownia Gdańska²⁸⁾, 2 kotły OP 70C – 1 kocioł OP 230 do dnia 31 grudnia 2012 r., 1 kocioł OP 230;
 - 21) EDF Wybrzeże S.A., Elektrociepłownia Gdyńska²⁹⁾ – 1 kocioł WP 120;
 - 22) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrociepłownia Bydgoszcz II³⁰⁾ – 2 kotły OP 230;
 - 23) Elektrociepłownia Białystok S.A. – 2 kotły OP 140, 1 kocioł OP 230;

- 24) Fortum Zabrze S.A.³¹⁾ – 2 kotły WP 120;
- 25) Elektrociepłownia "BĘDZIN" S.A.³²⁾ – 2 kotły OP 140;
- 26) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrociepłownia Gorzów³³⁾ – 2 kotły OP 140;
- 27) ENERGA Kogeneracja sp. z o.o., Elektrociepłownia Elbląg³⁴⁾ – 3 kotły OP 130, 1 kocioł WP 120;
- 28) EDF Toruń S.A.³⁵⁾ – 2 kotły WP 120;
- 29) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrociepłownia Lublin Wrotków³⁶⁾ – 2 kotły WP 70;
- 30) Polski Koncern Naftowy ORLEN S.A.³⁷⁾ – 1 kocioł OO-220, 3 kotły OO-320, 4 kotły OO-420;
- 31) Synthos Dwory 7 sp. z o.o. spółka komandytowo-akcyjna³⁸⁾ – 1 kocioł OP-140 do dnia 31 grudnia 2012 r.;
- 32) ANWIL S.A.³⁹⁾ – 1 kocioł OO-230, 2 kotły OO-260;
- 33) Zakłady Azotowe "Puławy" S.A.⁴⁰⁾ – 2 kotły OP-215;
- 34) ArcelorMittal Poland S.A., Oddział Kraków⁴¹⁾ – 4 kotły TP-230, 1 kocioł OP-230;
- 35) Grupa LOTOS S.A.⁴²⁾ – 2 kotły OOP-160;
- 36) „ELANA-ENERGETYKA” sp. z o.o.⁴³⁾ – 4 kotły OO-120.

2. W zakresie tlenków azotu – w okresie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.:

- 1) Zespół Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin S.A., Elektrownia Adamów⁴⁴⁾ – 5 kotłów OP 380 b;
- 2) ENEA Wytwarzanie S.A., Elektrownia Koźienice¹¹⁾ – 3 kotły OP-650, 2 kotły AP-1650;
- 3) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrownia Dolna Odra¹²⁾ – 5 kotłów OP-650;
- 4) Elektrownia Połaniec S.A. Grupa GDF SUEZ Energia Polska¹⁵⁾ – 6 kotłów EP-650;
- 5) EDF Rybnik S.A.¹⁶⁾ – 5 kotłów OP-650;
- 6) ENERGA Elektrownie Ostrołęka S.A., Elektrownia Ostrołęka B¹⁷⁾ – 1 kocioł OP-650;
- 7) TAURON Wytwarzanie S.A., Elektrownia Jaworzno III⁴⁵⁾ – 6 kotłów OP-650;
- 8) TAURON Wytwarzanie S.A., Elektrownia Łaziska⁴⁶⁾ – 2 kotły OP-380, 4 kotły OP-650;
- 9) TAURON Wytwarzanie S.A., Elektrownia Łagisza¹⁸⁾ – 2 kotły OP-380k;
- 10) PGE Elektrownia Opole S.A.⁴⁷⁾ – 4 kotły BP-1150;
- 11) PGNiG TERMIKA S.A., Elektrociepłownia Siekierki²¹⁾ – 2 kotły OP-230;
- 12) PGNiG TERMIKA S.A., Ciepłownia Kawęczyn⁴⁸⁾ – 1 kocioł WP-120, 2 kotły WP-200;
- 13) Dalkia Łódź S.A., Elektrociepłownia nr 3²⁴⁾ – 2 kotły OP 130, 1 kocioł OP 230;
- 14) Dalkia Łódź S.A., Elektrociepłownia nr 4²⁵⁾ – 2 kotły OP 230;
- 15) EDF Kraków S.A.⁴⁹⁾ – 2 kotły BC-90, 2 kotły BC-100, 4 kotły WP 120;
- 16) EDF Wybrzeże S.A., Elektrociepłownia Gdyńska²⁹⁾ – 2 kotły OP 230;

- 17) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., Elektrociepłownia Bydgoszcz II³⁰⁾ – 2 kotły OP 230;
 - 18) Dalkia Poznań Zespół Elektrociepłowni S.A., Elektrociepłownia II Karolin⁵⁰⁾ – 2 kotły OP 140, 2 kotły OP 430;
 - 19) TAURON Ciepło S.A., Zakład Wytwarzania Nowa⁵¹⁾ – 1 kocioł OPG-230, 4 kotły OPG-230, 1 kocioł OPG-430;
 - 20) Zakłady Azotowe "Puławy" S.A.⁴⁰⁾ – 3 kotły OP-215;
 - 21) International Paper – Kwidzyn sp. z o.o.⁵²⁾ – 4 kotły OP-140.
3. W zakresie pyłu – w okresie do dnia 31 grudnia 2017 r. lub krócej, jeżeli zostało to indywidualnie określone:
- 1) Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Łomży sp. z o.o.⁵³⁾ – 3 kotły WR-25;
 - 2) Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Leszno⁵⁴⁾ – 3 kotły WR-25;
 - 3) Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Chełm – 2 kotły WR-25, 1 kocioł WR-10;
 - 4) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Ciepłownia Miejska w Sieradzu⁵⁵⁾ – 2 kotły WR-25;
 - 5) LUBREM sp.j. K. Dębski; J. Klepacki, Centralna Ciepłownia w Dęblinie⁵⁶⁾ – 3 kotły WR-25;
 - 6) Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o. w Białymstoku, Ciepłownia "Zachód"⁵⁷⁾ – 3 kotły WR-25;
 - 7) Komunalne Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Karczew – 3 kotły WR-25;
 - 8) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Elku sp. z o.o.⁵⁸⁾ – 3 kotły WR-25;
 - 9) Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Przemyślu sp. z o.o.⁵⁹⁾ – 3 kotły WR-25;
 - 10) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Biała Podlaska – 2 kotły WR-25;
 - 11) FORTUM POWER AND HEAT POLSKA sp. z o.o., Ciepłownia Rejtana, Częstochowa⁶⁰⁾ – 3 kotły WR-25;
 - 12) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Ciechanowie sp. z o.o.⁶¹⁾ – 3 kotły WR-25, 3 kotły OR-10;
 - 13) Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Legnicy S.A. – 1 kocioł WR-46, 2 kotły OR 32;
 - 14) OPEC-INECO sp. z o.o.⁶²⁾ – 2 kotły WR-25, 3 kotły OR-32;
 - 15) ECO Malbork sp. z o.o.⁶³⁾ – 2 kotły WR-10;
 - 16) „DALKIA Wschód” sp. z o.o., Zamość⁶⁴⁾ – 3 kotły WR-25;
 - 17) Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej w Krośnie sp. z o.o.⁶⁵⁾ – 2 kotły WR-10 do dnia 31 grudnia 2015 r., 2 kotły WR-10;
 - 18) Dalkia Tarnowskie Góry sp. z o.o.⁶⁶⁾ – 2 kotły WR-25;
 - 19) Zakład Energetyki Ciepłej Tczew sp. z o.o. – 2 kotły WR-25;
 - 20) Elektrociepłownia Zduńska Wola sp. z o.o.⁶⁷⁾ – 3 kotły OR-32, 1 kocioł WR-25;

- 21) Miejska Energetyka Ciepła Piła sp. z o.o.⁶⁸⁾ – 2 kotły WR-25;
- 22) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Gnieźnie sp. z o.o.⁶⁹⁾ – 2 kotły WR-25, 1 kocioł WLM-5 do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- 23) Szczecińska Energetyka Ciepła sp. z o.o. – kocioł WR-25;
- 24) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej "Legionowo" sp. z o.o. – 3 kotły WR-25;
- 25) ENERGA Elektrociepłownia Kalisz S.A.⁷⁰⁾ – 3 kotły WR25, 1 kocioł OSR-32;
- 26) Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej w Suwałkach sp. z o.o.⁷¹⁾ – 4 kotły WR-25;
- 27) Radomskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej „RADPEC” S.A. – 3 kotły WR-25;
- 28) Miejski Zakład Gospodarki Komunalnej sp. z o.o., Piotrków Trybunalski⁷²⁾ – 2 kotły WR-25;
- 29) „Zakład Energetyki Ciepłej” sp. z o.o., Ciepłownia „Konstantynowska”, Pabianice⁷³⁾ – 4 kotły WR-25.

Uwaga:

Terminy dla poszczególnych źródeł i obiektów, o których mowa w poz. IV niniejszego załącznika do rozporządzenia, wynikają z Traktatu między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Republiką Portugalską, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (państwami członkowskimi Unii Europejskiej) a Republiką Czeską, Republiką Estońską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką dotyczącego przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej.

Objaśnienia:

- ¹⁾ Po upływie terminów określonych w pkt IV.1. niniejszego załącznika do rozporządzenia obowiązują standardy emisyjne dwutlenku siarki jak dla źródeł pozostałych.
- ²⁾ Do dnia 31 grudnia 2015 r. standard emisyjny dwutlenku siarki ze źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 400 MW wynosi 800 mg/m³_u, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych, jeżeli czas użytkowania źródeł w roku kalendarzowym (średnia krocząca z 5 lat) wynosi nie więcej niż 2000 godzin;
- ³⁾ Przed upływem i po upływie terminów określonych w pkt IV.2. niniejszego załącznika do rozporządzenia obowiązują standardy emisyjne tlenków azotu jak dla źródeł pozostałych.
- ⁴⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł, których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z 5 lat) jest nie dłuższy niż 2000 godzin, wynosi 600 mg/m³_u, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych.
- ⁵⁾ Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł, których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z 5 lat) jest nie dłuższy niż 1500 godzin, wynosi 450 mg/m³_u, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych.
- ⁶⁾ Po upływie terminów określonych w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia obowiązują standardy emisyjne pyłu jak dla źródeł pozostałych.
- ⁷⁾ Standard emisyjny pyłu dla źródeł wymienionych w pkt IV.3. niniejszego załącznika do rozporządzenia wynosi, do czasu określonego w tym punkcie, 400 mg/m³_u, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych.

- 8) Dla źródeł, w których spalane jest paliwo stałe posiadające w stanie roboczym: wartość opałową mniejszą niż 5800 kJ/kg, zawartość wilgoci większą niż 45% wagowych, łączną zawartość wilgoci i popiołu większą niż 60% wagowych i zawartość tlenu wapnia większą niż 10%, standard emisyjny wynosi 100 mg/m^3_u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych.
- 9) Dawniej Elektrownia Bełchatów.
- 10) Dawniej Elektrownia Turów.
- 11) Dawniej Elektrownia Kozienice.
- 12) Dawniej Elektrownia Dolna Odra.
- 13) Dawniej Elektrownia Pomorzany.
- 14) Dawniej Elektrownia Szczecin.
- 15) Dawniej Elektrownia Połaniec Spółka Akcyjna – Grupa Elektrabel.
- 16) Dawniej Elektrownia Rybnik S.A.
- 17) Dawniej Zespół Elektrowni Ostrołęka S.A., El. Ostrołęka „B”.
- 18) Dawniej Południowy Koncern Energetyczny S.A. Elektrownia „Łagisza”.
- 19) Dawniej Elektrownia „Skawina” S.A.
- 20) Dawniej Elektrownia „Stalowa Wola” S.A.
- 21) Dawniej Elektrociepłowni Warszawskie S.A., EC „Siekierki”.
- 22) Dawniej Elektrociepłowni Warszawskie S.A., EC „Żerań”.
- 23) Dawniej Elektrociepłownia nr 2, Łódź.
- 24) Dawniej Elektrociepłownia nr 3, Łódź.
- 25) Dawniej Elektrociepłownia nr 4, Łódź.
- 26) Dawniej Kogeneracja S.A., Wrocław, Elektrociepłownia Czechnica.
- 27) Dawniej Kogeneracja S.A. Wrocław, Elektrociepłownia Wrocław.
- 28) Dawniej Elektrociepłowni Wybrzeże S.A., Elektrociepłownia Gdańska.
- 29) Dawniej Elektrociepłowni Wybrzeże S.A., Elektrociepłownia Gdyńska.
- 30) Dawniej Zespół Elektrociepłowni Bydgoszcz S.A., Elektrociepłownia Bydgoszcz II.
- 31) Dawniej Elektrociepłownia Zabrze S.A.
- 32) Dawniej Elektrociepłownia Będzin S.A.
- 33) Dawniej Elektrociepłownia Gorzów S.A.
- 34) Dawniej Elektrociepłownia Elbląg S.A.
- 35) Dawniej Elektrociepłownia Toruń S.A.
- 36) Dawniej Elektrociepłownia Lublin Wrotków.
- 37) Dawniej Zakład Elektrociepłowni, Polskiego Koncernu Naftowego „Orlen” S.A.
- 38) Dawniej Energetyka Dwory sp. z o.o.
- 39) Dawniej Elektrociepłownia Anwil S.A., Włocławek.
- 40) Dawniej Zakłady Azotowe „Puławy” S.A., Zakład Elektrociepłowni, Puławy.
- 41) Dawniej Huta im. T. Sendzimira S.A.
- 42) Dawniej Elektrociepłownia Rafinerii Gdańskiej.
- 43) Dawniej Elektrociepłownia II Elana S.A., Toruń.
- 44) Dawniej Zespół Elektrowni PAK, Elektrownia Adamów.
- 45) Dawniej Południowy Koncern Energetyczny S.A., Elektrownia Jaworzno III.
- 46) Dawniej Południowy Koncern Energetyczny S.A., Elektrownia Łaziska.
- 47) Dawniej Elektrownia „Opole” S.A.
- 48) Dawniej Elektrociepłowni Warszawskie S.A., Elektrociepłownia „Kawęczyn”.
- 49) Dawniej Elektrociepłownia „Kraków” S.A.
- 50) Dawniej Zespół Elektrociepłowni Poznańskich S.A., Elektrociepłownia II Poznań Karolin.
- 51) Dawniej Elektrociepłownia Nowa sp. z o.o., Dąbrowa Górnicza.
- 52) Dawniej International Paper-Kwidzyn S.A., Wydział Energetyczny.
- 53) Dawniej Ciepłownia Miejska Łomża.
- 54) Dawniej Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Ciepłownia „Zatorze”, Leszno.
- 55) Dawniej Ciepłownia Miejska Sieradz.
- 56) Dawniej Lubrem S.C., Centralna Ciepłownia w Dęblinie.
- 57) Dawniej Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Ciepłownia „Zachód”, Białystok.

- 58) Dawniej Ciepłownia C III Ełk.
- 59) Dawniej Ciepłownia „Zasanie” Przemysł.
- 60) Dawniej Ciepłownia „Rejtan” Częstochowa.
- 61) Dawniej Centralna Ciepłownia w Ciechanowie, PEC sp. z o.o., Ciechanów.
- 62) Dawniej OPEC Grudziądz.
- 63) Dawniej Ciepłownia Miejska Malbork.
- 64) Dawniej Atex sp. z o.o. Przedsiębiorstwo Wielobranżowe Zamość.
- 65) Dawniej Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej sp. z o.o., Krosno.
- 66) Dawniej Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej sp. z o.o., Tarnowskie Góry.
- 67) Dawniej Elektrociepłownia „Zduńska Wola” sp. z o.o.
- 68) Dawniej Miejska Energetyka Ciepła sp. z o.o., Kotłownia Zachód, Piła.
- 69) Dawniej Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej, Gniezno.
- 70) Dawniej Kalisz-Piwonice S.A.
- 71) Dawniej Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej, Ciepłownia Główna, Suwałki.
- 72) Dawniej Miejski Zakład Gospodarki Komunalnej Piotrków Trybunalski.
- 73) Dawniej Zakład Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej, Ciepłownia Miejska, Pabianice.

**STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH, DLA KTÓRYCH WNIOSEK
O WYDANIE POZWOLENIA ZŁOŻONO PRZED DNIEM 27 LISTOPADA 2002 R.,
A ŹRÓDŁA ZOSTAŁY ODDANE DO UŻYTKOWANIA NIE PÓŹNIEJ NIŻ DO DNIA
27 LISTOPADA 2003 R., O NOMINALNEJ MOCY CIEPLNEJ MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW,
A DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R. TAKŻE DLA ŹRÓDEŁ O NOMINALNEJ MOCY
CIEPLNEJ NIE MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW**

I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych

1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla kamiennego określa tabela 1.

TABELA 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 5	1500	1500
≥ 5 i < 50	1300	1300
≥ 50 i ≤ 100	850	-
> 100 i ≤ 500	Liniowy spadek od 850 do 400 ¹⁾	-
> 500	400 ¹⁾	-

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania węgla brunatnego określa tabela 2.

TABELA 2.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	1500	1500
≥ 50 i ≤ 100	850	-
> 100 i ≤ 500	Liniowy spadek od 850 do 400 ¹⁾	-
> 500	400 ¹⁾	-

3. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania koksu określa tabela 3.

TABELA 3.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	800	800
≥ 50 i ≤ 500	Liniowy spadek od 800 do 400 ¹⁾	-
> 500	400 ¹⁾	-

4. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania biomasy oraz paliw stałych innych niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1-3, określa tabela 4.

TABELA 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych			
	Biomasa		Paliwa stałe inne niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1-3	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
< 5	800	800	400	400
≥ 5 i < 50	800	800	400	400
≥ 50 i ≤ 100	800	-	400	-
> 100 i ≤ 300	Liniowy spadek od 800 do 400 ¹⁾	-	250	-
> 300 i ≤ 500			200	
> 500	400 ¹⁾	-	200	-

5. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw ciekłych określa tabela 5.

TABELA 5.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	850	850
≥ 50 i ≤ 300	850	-
> 300 i ≤ 500	Liniowy spadek od 850 do 400	-
> 500	400	-

6. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych określa tabela 6.

TABELA 6.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ciekły	5
gaz ziemny, gaz miejski, gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	35
gaz koksowniczy, gaz wielkopiecowy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	800
pozostałe gazy	35

II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla kamiennego określa tabela 7.

TABELA 7.

Nominalna moc ciepna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych			
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
	1	2	3	4
<50	400	400	400	400
≥50 i ≤ 500	600	-	500	-
> 500	500	-	500	-

2. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania węgla brunatnego określa tabela 8.

TABELA 8.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych			
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
< 50	500	500	400	400
≥ 50 i ≤ 500	500	-	400	-
> 500	500	-	400	-

3. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania koksu określa tabela 9.

TABELA 9.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	450	450
≥ 50 i ≤ 500	450	-
> 500	450	-

4. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania biomasy oraz paliw stałych innych niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1–3, określa tabela 10.

TABELA 10.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych			
	Biomasa		Paliwa stałe inne niż biomasa i paliwa wymienione w pkt 1–3	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
<50	400	400	400	400
≥ 50 i ≤ 100	400	-	300	-
> 100 i ≤ 500	400	-	200	-
> 500	400	-	200	-

5. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw ciekłych określa tabela 11.

TABELA 11.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych			
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
<50	450	450	400	400
≥ 50 i ≤ 500	450	-	450	-
> 500	400	-	400	-

6. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw gazowych określa tabela 12.

TABELA 12.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _w , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 5	150	150
≥ 5 i <50	300	300
≥ 50 i ≤ 500	300	-
> 500	200	-

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych określa tabela 13.

TABELA 13.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych					
	Źródła oddane do użytkowania przed 29 marca 1990 r.		Źródła oddane do użytkowania po 28 marca 1990 r.			
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	dla których decyzję o pozwoleniu na budowę wydano przed 7 października 1998 r.		dla których decyzję o pozwoleniu na budowę wydano po 6 października 1998 r.	
			do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5	6	7
< 5	700 ²⁾ 635 ³⁾ 630 ⁴⁾ 100 ⁵⁾	200 100 ⁵⁾	630 100 ⁵⁾	200 100 ⁵⁾	630 100 ⁵⁾	200 100 ⁵⁾
≥ 5 i < 50	400 100 ⁵⁾	100	400 100 ⁵⁾	100	400 100 ⁵⁾	100
≥ 50 i ≤ 100	100 30 ⁵⁾	-	100 30 ⁵⁾	-	50 30 ⁵⁾	-
≥ 100 i ≤ 300	100 25 ⁵⁾	-	100 25 ⁵⁾	-	50 25 ⁵⁾	-
≥ 300 i ≤ 500	100 20 ⁵⁾	-	100 20 ⁵⁾	-	50 20 ⁵⁾	-
> 500	50 20 ⁵⁾	-	50 20 ⁵⁾	-	50 20 ⁵⁾	-

2. Standard emisyjny pyłu ze spalania paliw ciekłych o zawartości popiołu większej niż 0,06% w źródłach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW wynosi 100 mg/m³_u, przy zawartości tlenu 3% w gazach odlotowych, a w pozostałych przypadkach – 50 mg/m³_u, przy zawartości tlenu 3% w gazach odlotowych.

3. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych określa tabela 14.

TABELA 14.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ziemny, gaz ciekły, gaz miejski, gaz koksowniczy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	5
gaz wielkopieczowy	10
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	50
pozostałe gazy	5

Objaśnienia:

- ¹⁾ Do dnia 31 grudnia 2015 r. standard emisyjny dwutlenku siarki dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 400 MW wynosi 800 mg/m³_u, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych, jeżeli czas ich użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z 5 lat) jest nie dłuższy niż 2000 godzin.
- ²⁾ Węgiel kamienny i biomasa.
- ³⁾ Koks.
- ⁴⁾ Węgiel brunatny.
- ⁵⁾ Pozostałe paliwa stałe (inne niż węgiel kamienny, węgiel brunatny, koks i biomasa).

**STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH, DLA KTÓRYCH
WNIOSEK O WYDANIE POZWOLENIA ZŁOŻONO PO DNIU 26 LISTOPADA
2002 R. LUB KTÓRE ZOSTAŁY ODDANE DO UŻYTKOWANIA PO DNIU
27 LISTOPADA 2003 R., DLA TURBIN GAZOWYCH, DLA KTÓRYCH
POZWOLENIE WYDANO PO DNIU 30 CZERWCA 2002 R. LUB KTÓRE ZOSTAŁY
ODDANE DO UŻYTKOWANIA PO DNIU 27 LISTOPADA 2003 R., ORAZ DLA
ŹRÓDEŁ ISTOTNIE ZMIENIONYCH PO DNIU 27 LISTOPADA 2003 R.
O NOMINALNEJ MOCY CIEPLNEJ MNIEJSZEJ NIŻ 50 MW,
A DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R. TAKŻE DLA ŹRÓDEŁ O NOMINALNEJ MOCY
CIEPLEJ NIE MNIEJSZEJ NIŻ 50MW**

I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych określa tabela 1.

TABELA 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych							
	Biomasa		Koks		Węgiel kamienny, węgiel brunatny		Pozostałe paliwa stałe	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5	6	7	8	9
< 5	400	400	800	800	1500	1500	400	400
≥ 5 i < 50	400	400	800	800	1300	1300	400	400
≥ 50 i ≤ 100	200	-	800	-	850	-	200	-
> 100	200	-	200	-	200	-	200	-

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw ciekłych z wyłączeniem turbin gazowych określa tabela 2.

TABELA 2.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	850	850
≥ 50 i ≤ 100	850	-
> 100 i ≤ 300	Liniowy spadek od 400 do 200	-
> 300	200	-

3. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw ciekłych w turbinach gazowych określa tabela 3.

TABELA 3.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 15% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	850	850
≥ 50	285	-

4. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych określa tabela 4.

TABELA 4.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ciekły	5
niskokaloryczny gaz koksowniczy	400
niskokaloryczny gaz wielkopiecowy	200
gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	600
pozostałe gazy	35

5. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych w turbinach gazowych określa tabela 5.

TABELA 5.

Rodzaj paliwa	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 15% tlenu w gazach odlotowych
1	2
paliwa gazowe ogółem	12
skroplony gaz	2
niskokaloryczny gaz koksowniczy	133
niskokaloryczny gaz wielkopiecowy	67

II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych określa tabela 6.

TABELA 6.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych			
	Biomasa		Pozostałe paliwa stałe	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
< 50	400	400	400	400
≥ 50 i ≤ 100	400	-	400	-
> 100 i ≤ 300	300	-	200	-
> 300	200	-	200	-

2. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw ciekłych z wyłączeniem turbin gazowych określa tabela 7.

TABELA 7.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	400	400
≥ 50 i ≤ 100	400	-
> 100	200	-

3. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw gazowych z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych określa tabela 8.

TABELA 8.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych			
	Gaz ziemny ²⁾		Pozostałe gazy	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5
< 50	150	150	200	200
≥ 50 i ≤ 300	150	-	200	-
> 300	100	-	200	-

4. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw ciekłych i gazowych w turbinach gazowych określa tabela 9.

TABELA 9.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu w mg/m ³ _u , przy zawartości 15% tlenu w gazach odlotowych					
	Gaz ziemny ²⁾		Paliwa ciekłe		Paliwa gazowe (inne niż gaz ziemny)	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3	4	5	6	7
< 50	150	150	400 ¹⁾	400 ¹⁾	200	200
≥ 50	50 ³⁾	-	120 ¹⁾	-	120	-

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych określa tabela 10.

TABELA 10.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	100	100
≥ 50 i ≤ 100	50	-
> 100	30	-

2. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw ciekłych określa tabela 11.

TABELA 11.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _u , przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych – 15%, z pozostałych źródeł – 3%	
	do 31 grudnia 2015 r.	od 1 stycznia 2016 r.
1	2	3
< 50	50	50
≥ 50 i ≤ 100	50	-
> 100	30	-

3. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych z wyłączeniem silników gazowych określa tabela 12.

TABELA 12.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ , przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych – 15%, z pozostałych źródeł – 3%
1	2
gaz wielkopiecowy	10
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	30
gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	25
pozostałe gazy	5

Uwagi:

1. Nominalna moc cieplna źródła określona jest przy ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60 %.
2. W przypadku turbin gazowych standardy emisyjne stosuje się wyłącznie przy obciążeniu turbiny większym niż 70%. Standardów emisyjnych nie stosuje się do turbin gazowych eksploatowanych awaryjnie, dla których czas użytkowania w roku wynosi mniej niż 500 godzin. Prowadzący takie źródła przedkłada co roku organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję dane dotyczące czasu użytkowania turbiny w roku.

Objaśnienia:

- 1) Standard emisyjny stosuje się wyłącznie do turbin gazowych opalanych paliwami ciekłymi będącymi lekkimi i średnimi produktami destylacji ropy naftowej.
- 2) Gaz ziemny oznacza występujący w naturalnych warunkach metan, zawierający nie więcej niż 20% (objętościowo) gazów obojętnych i innych składników.
- 3) Standard emisyjny wynosi 75 mg/m³, przy zawartości 15 % tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych:
 - 1) napędzających urządzenia mechaniczne,
 - 2) których sprawność, przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60 %, jest większa niż:
 - a) 75% (całkowita sprawność turbiny gazowej pracującej w układzie skojarzonego wytwarzania energii elektrycznej i cieplnej),
 - b) 55% (całkowita sprawność elektryczna turbiny gazowej pracującej w cyklu kombinowanym).

Standardy emisyjne dla turbin gazowych pracujących indywidualnie, które nie mieszczą się w żadnej z powyższych kategorii, ale których sprawność, określona przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60%, jest większa niż 35%, oblicza się według wzoru:

$$50 * \eta / 35$$

gdzie η oznacza wyrażoną w procentach sprawność turbiny gazowej.

STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ ISTNIEJĄCYCH, KTÓRE ODDANO DO UŻYTKOWANIA PRZED DNIEM 29 MARCA 1990 R., DLA KTÓRYCH PROWADZĄCY TAKIE ŹRÓDŁA ZOBOWIĄZAŁ SIĘ W PISEMNEJ DEKLARACJI, ZŁOŻONEJ WŁAŚCIWEMU ORGANOWI OCHRONY ŚRODOWISKA DO DNIA 30 CZERWCA 2004 R., ŻE ŹRÓDŁO BĘDZIE UŻYTKOWANE NIE DŁUŻEJ NIŻ DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R., A CZAS JEGO UŻYTKOWANIA W OKRESIE OD DNIA 1 STYCZNIA 2008 R. DO DNIA 31 GRUDNIA 2015 R. NIE PRZEKROCZY 20 000 GODZIN

1. Standardy emisyjne ze spalania węgla kamiennego określa tabela 1.

TABELA 1.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 50	2000	400	700
≥ 50 i ≤ 500	2000	600	350
> 500	2000	540 ¹⁾	350

2. Standardy emisyjne ze spalania węgla brunatnego określa tabela 2.

TABELA 2.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 50	2500	500	700
≥ 50	2500	500 ¹⁾	225

3. Standardy emisyjne ze spalania koksu określa tabela 3.

TABELA 3.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 50	800	450	635
≥ 50	800	450 ¹⁾	400

4. Standardy emisyjne ze spalania biomasy określa tabela 4.

TABELA 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 5	800	600	700
≥ 5 i < 50	800	600	400
≥ 50 i ≤ 500	800	600	100
> 500	800	600	50

5. Standardy emisyjne ze spalania paliw ciekłych określa tabela 5.

TABELA 5.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych		
	Dwutlenek siarki	Tlenki azotu	Pył
1	2	3	4
< 50	1700	450	50 ²⁾
≥ 50	1700	630	50 ²⁾

6. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw gazowych określa tabela 6.

TABELA 6.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
1	2
< 5	150
≥ 5 i < 50	300
≥ 50	350

7. Standardy emisyjne dwutlenku siarki i pyłu ze spalania paliw gazowych określa tabela 7.

TABELA 7.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych	
	Dwutlenek siarki	Pył
1	2	3
gaz ziemny	35	5
gaz ciekły	5	5
gaz koksowniczy, niskokaloryczny gaz uzyskiwany przy gazyfikacji pozostałości po rafinacji ropy naftowej	800	10
gaz wielkopiecowy, gaz gardzielowy z pieca szybowego do topienia koncentratów miedzi	800	50
gaz miejski	100	5
pozostałe gazy	35	5

Objaśnienia:

- 1) Standard emisyjny tlenków azotu dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 500 MW, których czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) jest nie dłuższy niż 2000 godzin, wynosi $600 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych.
- 2) Standard emisyjny pyłu ze spalania paliw ciekłych o zawartości popiołu większej niż 0,06% w źródłach o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 500 MW wynosi $100 \text{ mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych.

STANDARDY EMISYJNE DLA ŹRÓDEŁ, DLA KTÓRYCH PIERWSZE POZWOLENIE WYDANO PO DNIU 6 STYCZNIA 2013 R. LUB ŹRÓDEŁ, KTÓRE ZOSTAŁY ODDANE DO UŻYTKOWANIA PO DNIU 7 STYCZNIA 2014 R.

- I. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych
1. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 1.

TABELA 1

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne dwutlenku siarki (mg/m ³ _u)					
	Przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych					Przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
	Węgiel kamienny i brunatny	Biomasa	Torf	Koks	Pozostałe paliwa stałe	Paliwa ciekłe
1	2	3	4	5	6	7
< 5	1500	400	800	800	400	850
≥ 5 i < 50	1300	400	800	800	400	850
≥ 50 i ≤ 100	400	200	300	400	400	350
> 100 i ≤ 300	200	200	300 250 – w przypadku spalania w złożu fluidalnym	200	200	200
> 300	150 200 – w przypadku spalania w cyrkulacyjnym lub ciśnieniowym złożu fluidalnym	150	150 200 – w przypadku spalania w złożu fluidalnym	150 200 – w przypadku spalania w cyrkulacyjnym lub ciśnieniowym złożu fluidalnym	150 200 – w przypadku spalania w cyrkulacyjnym lub ciśnieniowym złożu fluidalnym	150

2. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 2.

TABELA 2.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
1	2
gaz ciekły	5
niskokaloryczny gaz koksowniczy	400
niskokaloryczny gaz wielkopiecowy	200
pozostałe gazy	35

3. Standardy emisyjne dwutlenku siarki ze spalania paliw gazowych w turbinach gazowych określa tabela 3.

TABELA 3.

Rodzaj paliwa	Standardy emisyjne dwutlenku siarki w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 15% tlenu w gazach odlotowych
1	2
paliwa gazowe ogółem	12
skroplony gaz	2
niskokaloryczny gaz koksowniczy	133
niskokaloryczny gaz wielkopiecowy	67

II. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne tlenków azotu ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych, określa tabela 4.

TABELA 4.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu ($\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$)		
	Przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych		Przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych
	Biomasa i torf	Pozostałe paliwa stałe	Paliwa ciekłe
1	2	3	4
< 50	400	400	400
≥ 50 i ≤ 100	250	300 400 – w przypadku spalania pyłu węgla brunatnego	300
> 100 i ≤ 300	200	200	150
> 300	150	150 200 – w przypadku spalania pyłu węgla brunatnego	100

2. Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla ze spalania paliw gazowych z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych określa tabela 5.

TABELA 5.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla w mg/m ³ _u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych	
	Tlenki azotu	Tlenek węgla
1	2	3
< 50	150 – gaz ziemny 200 – pozostałe gazy	-
≥ 50	100	100

3. Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla ze spalania paliw ciekłych i gazowych w turbinach gazowych (w tym turbinach gazowych o cyklu złożonym (CCGT)) i silnikach gazowych określa tabela 6.

TABELA 6.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne tlenków azotu i tlenku węgla w mg/m ³ _u , przy zawartości 15% tlenu w gazach odlotowych					
	dla turbin gazowych (w tym CCGT) ¹⁾				dla silników gazowych	
	Paliwa gazowe		Paliwa ciekłe		Paliwa gazowe	
	Tlenki azotu	Tlenek węgla	Tlenki azotu	Tlenek węgla	Tlenki azotu	Tlenek węgla
1	2	3	4	5	6	7
< 50	150 ¹⁾	-	400 ²⁾	-	-	-
≥ 50	50 ¹⁾	100	50 ²⁾	100 ²⁾	75	100

III. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych, paliw ciekłych i paliw gazowych

1. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw stałych lub ciekłych, z wyłączeniem silników gazowych, określa tabela 7.

TABELA 7.

Nominalna moc cieplna źródła w MW	Standardy emisyjne pyłu (mg/m ³ _u)	
	Przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych	Przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych ¹⁾ – 15%, z pozostałych źródeł – 3%
	Paliwa stałe	Paliwa ciekłe
1	2	3
< 50	100	50
≥ 50 i ≤ 300	20	20
> 300	10 20 – przy spalaniu biomasy i torfu	10

2. Standardy emisyjne pyłu ze spalania paliw gazowych, z wyłączeniem silników gazowych, określa tabela 8.

TABELA 8.

Rodzaj gazu	Standardy emisyjne pyłu w mg/m ³ _u , przy zawartości tlenu w gazach odlotowych z turbin gazowych ¹⁾ – 15%, z pozostałych źródeł – 3%
1	2
gaz wielkopiecowy	10
gazy wytwarzane przez przemysł stalowy, które mogą być zużytkowane w innym miejscu	30
pozostałe gazy	5

Uwagi:

1. W przypadku turbin gazowych (w tym CCGT) opalanych paliwami gazowymi standardy emisyjne stosuje się wyłącznie przy obciążeniu turbiny większym niż 70%.
2. Standardów emisyjnych nie stosuje się do turbin gazowych eksploatowanych awaryjnie, dla których czas użytkowania w roku wynosi mniej niż 500 godzin. Prowadzący takie źródła przedkłada co roku organowi właściwemu do wydania pozwolenia na emisję dane dotyczące czasu użytkowania turbiny w roku.

Objaśnienia:

- ¹⁾ standardy emisyjne dla turbin gazowych pracujących w pojedynczym cyklu, których sprawność, określona przy obciążeniu nominalnym oraz ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa, temperaturze 288 K i wilgotności względnej powietrza 60%, jest większa niż 35%, oblicza się według wzoru:

$$50 * \eta / 35$$

gdzie η oznacza wyrażoną w procentach sprawność turbiny gazowej.

- ²⁾ Standard emisyjny stosuje się wyłącznie do turbin gazowych opalanych paliwami ciekłymi będącymi lekkimi i średnimi produktami destylacji ropy naftowej.

**STANDARDY EMISYJNE DLA INSTALACJI SPALANIA ODPADÓW ORAZ DLA
NIEKTÓRYCH INSTALACJI WSPÓLSPALANIA ODPADÓW**

1. Standardy emisyjne dla instalacji spalania i współspalania odpadów określa poniższa tabela.

Lp.	Nazwa substancji	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u (dla dioksyn i furanów w ng/ m ³ _u), przy zawartości 11% tlenu w gazach odlotowych ^{1),2), 3)}		
		Średnie dobowe	Średnie trzydziestominutowe	
			A	B
1	2	3	4	5
1	pył	10	30	10
2	substancje organiczne w postaci gazów i par wyrażone jako całkowity węgiel organiczny	10	20	10
3	chlorowodór	10	60	10
4	fluorowodór	1	4	2
5	dwutlenek siarki	50	200	50
6	tlenek węgla ⁴⁾	50	100 ⁴⁾	150 ⁵⁾
7	tlenki azotu dla istniejących instalacji ⁶⁾ o zdolności przetwarzania ⁷⁾ większej niż 6 Mg odpadów spalanych w ciągu godziny lub dla nowych instalacji	200	400	200
	tlenki azotu dla istniejących instalacji ⁶⁾ o zdolności przetwarzania ⁷⁾ do 6 Mg odpadów spalanych w ciągu godziny	400	-	-
8	metale ciężkie i ich związki wyrażone jako metal	Średnie z próby o czasie trwania od 30 minut do 8 godzin		
	kadm + tal	0,05		
	rtęć	0,05		
	antymon + arsen + ołów + chrom + kobalt + miedź + mangan + nikiel + wanad	0,5		
9	dioksyny i furany	Średnia z próby o czasie trwania od 6 do 8 godzin 0,1 ⁸⁾		

2. Wyróżnia się następujące współczynniki równoważności toksycznej dla dioksyn i furanów, określonych w poz. 9:

2,3,7,8 - Czterochlorodwubenzodioksyna (TCDD)	1
1,2,3,7,8 - Pięćchlorodwubenzodioksyna (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8 - Sześćchlorodwubenzodioksyna (HxCDD)	0,1

1,2,3,7,8,9 - Sześciochlorodwubenzodioxyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8 - Sześciochlorodwubenzodioxyna (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8 - Siedmiochlorodwubenzodioxyna (HpCDD)	0,01
- Ośmiochlorodwubenzodioxyna (OCDD)	0,001
2,3,7,8 - Czterochlorodwubenzofuran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8 - Pięćchlorodwubenzofuran (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8 - Pięćchlorodwubenzofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8 - Sześciochlorodwubenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9 - Sześciochlorodwubenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8 - Sześciochlorodwubenzofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8 - Sześciochlorodwubenzofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8 - Siedmiochlorodwubenzofuran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9 - Siedmiochlorodwubenzofuran (HpCDF)	0,01
- Ośmiochlorodwubenzofuran (OCDF)	0,001

Objaśnienia:

- 1) W przypadku gdy odpady są spalane w powietrzu wzbogacającym w tlen, zawartość tlenu w gazach odlotowych może być wyższa; zawartość ta powinna być określona w pozwoleniu na emisję, przy uwzględnieniu szczególnych warunków prowadzenia procesu spalania odpadów.
- 2) W przypadku instalacji spalania odpadów niebezpiecznych, z której gazy odlotowe są wprowadzane do powietrza za pośrednictwem urządzeń do ograniczania emisji, normalizacja w odniesieniu do zawartości tlenu jest wykonywana tylko wtedy, gdy wynik pomiaru zawartości tlenu prowadzonego w czasie pomiaru wielkości emisji przekracza standardową zawartość tlenu.
- 3) Przy spalaniu olejów odpadowych standardy emisyjne są określone przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych.
- 4) Standard emisyjny tlenku węgla z instalacji spalania odpadów, w których zastosowano technologię złoża fluidalnego, wynosi 100 mg/m^3 jako wartość średnia godzinowa.
- 5) Wartość średnia dziesięciominutowa.
- 6) Istniejące instalacje są to:
 - 1) instalacje użytkowane, dla których pozwolenie wydano przed dniem 28 grudnia 2002 r.;
 - 2) instalacje, dla których pozwolenie wydano przed dniem 28 grudnia 2002 r., jeżeli zostały oddane do użytkowania nie później niż do dnia 28 grudnia 2003 r.;
 - 3) instalacje, dla których wniosek o wydanie pozwolenia złożono przed dniem 28 grudnia 2002 r., jeżeli zostały oddane do użytkowania nie później niż do dnia 28 grudnia 2004 r.Wniosek o wydanie pozwolenia, o którym mowa powyżej, oznacza wniosek o wydanie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie albo, gdy taka decyzja nie była wymagana, zawiadomienie o zamiarze przystąpienia do użytkowania.
- 7) Zdolność przetwarzania instalacji spalania odpadów jest to wyrażona w tonach ilość odpadów, która może być spalona w ciągu godziny (podana przez projektanta i potwierdzona przez prowadzącego instalację). Jeżeli w zakładzie eksploatowanych jest kilka instalacji spalania odpadów, uwzględnia się łączną zdolność przerobową tych instalacji (odpowiednio – instalacji nowych, istniejących albo wszystkich).
- 8) Jako suma iloczynów stężeń dioksyn i furanów w gazach odlotowych oraz ich współczynników równoważności toksycznej.

STANDARDY EMISYJNE DLA INSTALACJI WSPÓLSPALANIA ODPADÓW

- I. Standardy emisyjne dla instalacji współspalania odpadów dla substancji zawartych w gazach odlotowych, dla których w tabelach niniejszego załącznika do rozporządzenia standardy emisyjne nie zostały wprost określone, określa się według wzoru:

$$\frac{V_{odp} \times C_{odp} + V_{proc} \times C_{proc}}{V_{odp} + V_{proc}} = C$$

gdzie:

C – oznacza standardy emisyjne z instalacji współspalania odpadów dla substancji zawartych w gazach odlotowych, dla których w tabelach niniejszego załącznika do rozporządzenia standardy emisyjne nie zostały wprost określone,

V_{odp} – oznacza objętość gazów odlotowych powstających ze spalania odpadów o najniższej wartości opałowej, określoną dla umownych warunków gazów odlotowych przy zawartości 11 % tlenu (dla spalania olejów odpadowych – 3% tlenu w gazach odlotowych); jeżeli moc cieplna ze spalania odpadów niebezpiecznych wynosi poniżej 10% nominalnej mocy cieplnej instalacji, V_{odp} należy wyznaczyć z ilości odpadów, której spalanie odpowiadałoby 10 % nominalnej mocy cieplnej instalacji,

C_{odp} – oznacza standardy emisyjne z instalacji spalania odpadów, określone w kolumnie 3 tabeli załącznika nr 8 do rozporządzenia jako średnie dobowe. W przypadku źródeł opalanych lokalnym paliwem stałym, w których współspalane są odpady i dla których z uwagi na jakość paliwa nie mogą być dotrzymywane wielkości C_{proc} dla dwutlenku siarki określone w pkt III, zamiast tych wielkości mogą być stosowane minimalne stopnie odsiarczania określone w § 12 ust. 13–15 rozporządzenia. W takim przypadku wielkość C_{odp} jest równa 0 mg/Nm³.

V_{proc} – oznacza objętość gazów odlotowych powstających w czasie prowadzenia procesu obejmującego spalanie paliw (bez spalania odpadów), wyznaczoną dla zawartości tlenu, dla której, według niniejszego rozporządzenia, należy standaryzować emisje, a w przypadku nieokreślenia w rozporządzeniu takich zawartości tlenu dla instalacji – objętość gazów odlotowych wyznaczoną dla rzeczywistej zawartości tlenu w gazach odlotowych, nierozrzedzonych dodatkiem niepotrzebnego powietrza,

C_{proc} – oznacza standardy emisyjne określone dla niektórych rodzajów instalacji wskazanych w tabelach 2 – 4 niniejszego załącznika do rozporządzenia lub, w przypadku nieokreślenia w tym załączniku takich standardów emisyjnych dla instalacji lub substancji – rzeczywiste wartości stężeń substancji w gazach odlotowych występujące w czasie prowadzenia procesu obejmującego spalanie paliw (bez spalania odpadów), pod warunkiem że taka wielkość emisji substancji nie spowoduje przekraczania dopuszczalnego poziomu substancji w powietrzu lub wartości odniesienia.

Powyższy wzór jest stosowany także do obliczeń standardowej zawartości tlenu w gazach odlotowych powstających w procesie współspalania odpadów.

II. Piece do produkcji klinkieru cementowego, w których są współspalane odpady

Standardy emisyjne C dla pieców do produkcji klinkieru cementowego, w których są współspalane odpady określa tabela 1.

TABELA 1.

Lp.	Nazwa substancji	Standardy emisyjne w mg/m ³ _u (dla dioksyn i furanów w ng/ m ³ _u), przy zawartości 10% tlenu w gazach odlotowych ^{1), 2)}
1	2	3
1	pył	30
2	chlorowodór	10
3	fluorowodór	1
4	tlenki azotu	500 ³⁾
5	dwutlenek siarki	50 ⁴⁾
6	substancje organiczne w postaci gazów i par wyrażone jako całkowity węgiel organiczny	10 ⁵⁾
7	tlenek węgla	2000
8	kadm + tal	0,05
9	rtęć	0,05
10	antymon + arsen + ołów + chrom + kobalt + miedź + mangan + nikiel + wanad	0,5
11	dioksyne i furany	0,1 ⁶⁾

Uwagi:

- 1) W przypadku ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji standardy emisyjne są określone jako średnie dobowe wartości stężeń substancji w gazach odlotowych. Średnie dobowe wartości stężeń są obliczane na podstawie średnich trzydziestominutowych wartości stężeń substancji w gazach odlotowych.
- 2) Wartości standardów emisyjnych substancji wymienionych w tabeli 1 lp. 8–10 dotyczą minimum trzydziestominutowego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek, a w lp. 11 tej tabeli – minimum sześciogodzinnego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek.

III. Źródła, w których są współspalane odpady

A. Standardy emisyjne Cproc obowiązujące do dnia 31 grudnia 2015 r. dla źródeł, w których są współspalane odpady, dla których pierwsze pozwolenie wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r., z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych.

1. W przypadku ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji standardy emisyjne są określone jako średnie dobowe wartości stężeń substancji w gazach odlotowych. Średnie dobowe wartości stężeń są obliczane na podstawie średnich trzydziestominutowych wartości stężeń substancji w gazach odlotowych.
2. Wartości Cproc dla paliw stałych, z wyłączeniem biomasy, wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 6 % tlenu w gazach odlotowych określa tabela 2.

TABELA 2.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW				
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300		> 300
				Źródła istniejące, o których mowa w § 7 ust. 2 i 3	Źródła pozostałe	
1	2	3	4	5	6	7
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	850	Liniowy spadek od 850 do 200 – do 6 stycznia 2014 r. 200 – od 7 stycznia 2014 r.	200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	400	300 – do 6 stycznia 2014 r. 200 – od 7 stycznia 2014 r.	200	200
3	pył	50	50	30	30	30

3. Wartości C_{proc} dla biomasy wyrażone w mg/m³_u, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych określa tabela 3.

TABELA 3.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW						
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300 i ≤ 500		>500	
					Źródła istniejące, o których mowa w § 7 ust. 2 i 3	Źródła pozostałe	Źródła istniejące, o których mowa w § 7 ust. 2 i 3	Źródła pozostałe
1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	200	200	200	200	200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	350	300	300 – do 6 stycznia 2014 r. 200 – od 7 stycznia 2014 r.	200	300 – do 6 stycznia 2014 r. 200 – od 7 stycznia 2014 r.	200
3	pył	50	50	30	30	30	30	30

4. Wartości C_{proc} dla paliw ciekłych wyrażone w mg/m³_u, przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych określa tabela 4.

TABELA 4.

Lp.	Nazwa substancji	Nominalna moc cieplna źródła w MW				
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300		>300
				Źródła istniejące, o których mowa w § 7 ust. 2 i 3	Źródła pozostałe	
1	2	3	4	5	6	7
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	850	Liniowy spadek od 850 do 200 – do 6 stycznia 2014 r. Liniowy spadek od 400 do 200 – od 7 stycznia 2014 r.	Liniowy spadek od 400 do 200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	400	300 – do 6 stycznia 2014 r. 200 – od 7 stycznia 2014 r.	200	200
3	pył	50	50	30	30	30

B. Standardy emisyjne Cproc obowiązujące od dnia 1 stycznia 2016 r. dla źródeł, w których są współspalane odpady, dla których pierwsze pozwolenie wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r., z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych.

1. W przypadku ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji standardy emisyjne są określone jako średnie dobowe wartości stężeń substancji w gazach odlotowych. Średnie dobowe wartości stężeń są obliczane na podstawie średnich trzydziestominutowych wartości stężeń substancji w gazach odlotowych.
2. W celu ustalenia całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła stosuje się pierwszą i drugą zasadę łączenia.
3. Wartości Cproc dla paliw stałych, z wyłączeniem biomasy, wyrażone w $\text{mg}/\text{m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych określa tabela 2.

TABELA 5.

Lp.	Nazwa substancji	Całkowita nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	400 300 – w przypadku spalania torfu	200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	300 400 – w przypadku spalania pyłu węgla brunatnego	200	200
3	pył	50	30	25 20 – w przypadku spalania torfu	20

3. Wartości C_{proc} dla biomasy wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych określa tabela 3.

TABELA 6.

Lp.	Nazwa substancji	Całkowita nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	200	200	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	300	250	200
3	pył	50	30	20	20

4. Wartości C_{proc} dla paliw ciekłych wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych, określa tabela 4.

TABELA 7.

Lp.	Nazwa substancji	Całkowita nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	>300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	350	250	200
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	400	200	150
3	pył	50	30	25	20

C. Standardy emisyjne Cproc dla źródeł, w których są współspalane odpady, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub źródeł, które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r., z wyłączeniem turbin gazowych i silników gazowych.

1. W przypadku ciągłych pomiarów wielkości emisji substancji standardy emisyjne są określone jako średnie dobowe wartości stężeń substancji w gazach odlotowych. Średnie dobowe wartości stężeń są obliczane na podstawie średnich trzydziestominutowych wartości stężeń substancji w gazach odlotowych.
2. W celu ustalenia całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła stosuje się pierwszą i drugą zasadę łączenia.
3. Wartości Cproc dla paliw stałych, z wyłączeniem biomasy, wyrażone w mg/m^3_{u} , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych określa tabela 2.

TABELA 8.

Lp.	Nazwa substancji	Całkowita nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	5	6
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	400 300 – w przypadku spalania torfu	200 300 – w przypadku spalania torfu, z wyjątkiem spalania w złożu fluidalnym 250 – w przypadku spalania torfu w złożu fluidalnym	150 200 – w przypadku spalania w cyrkulacyjnym lub ciśnieniowym złożu fluidalnym, a w przypadku torfu dla każdego spalania w złożu fluidalnym
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	300 250 – w przypadku spalania torfu	200	150 200 – w przypadku spalania pyłu węgla brunatnego
3	pył	50	20	20	10 20 – w przypadku spalania torfu

4. Wartości C_{proc} dla biomasy wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych określa tabela 3.

TABELA 9.

Lp.	Nazwa substancji	Całkowita nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	> 300
1	2	3	4	5	7
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	200	200	150
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	250	200	150
3	pył	50	20	20	20

5. Wartości C_{proc} dla paliw ciekłych wyrażone w mg/m^3_u , przy zawartości 3% tlenu w gazach odlotowych określa tabela 4.

TABELA 10.

Lp.	Nazwa substancji	Całkowita nominalna moc cieplna źródła w MW			
		< 50	≥ 50 i ≤ 100	> 100 i ≤ 300	>300
1	2	3	4	6	7
1	dwutlenek siarki	standardy emisyjne dwutlenku siarki ⁷⁾	350	200	150
2	tlenki azotu	standardy emisyjne tlenków azotu ⁷⁾	300	150	100
3	pył	50	20	20	10

D. Standardy emisyjne C

Standardy emisyjne C metali ciężkich, dioksyn i furanów dla źródeł spalania paliw, w których są współspalane odpady, określa tabela 5.

TABELA 11.

Lp.	Nazwa substancji	Standardy emisyjne C w mg/m ³ _u (dla dioksyn i furanów w ng/m ³ _u), przy zawartości 6% tlenu w gazach odlotowych dla paliw stałych i 3% dla paliw ciekłych
1	2	3
1	kadm + tal	0,05
2	rtęć	0,05
3	antymon + arsen + ołów + chrom + kobalt + miedź + mangan + nikiel + wanad	0,5
4	dioksyne i furany	0,1 ⁶⁾

Uwagi:

- 1) Wartości standardów emisyjnych substancji wymienionych w tabeli 5 lp. 1–3 dotyczą minimum trzydziestominutowego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek, a w lp. 4 tej tabeli – minimum sześciogodzinnego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek.
- 2) Wartości standardów emisyjnych substancji innych niż wymienione w tabeli 5 określa się zgodnie z pkt I niniejszego załącznika do rozporządzenia.

IV. Instalacje inne niż wymienione w poz. II i III, w których są współspalane odpady

Standardy emisyjne C dla instalacji innych niż wymienione w poz. II i III, w których są współspalane odpady, określa tabela 6.

TABELA 12.

Lp.	Nazwa substancji	Standardy emisyjne C w mg/m ³ _u (dla dioksyn i furanów w ng/m ³ _u)
1	2	3
1	kadm + tal	0,05
2	rtęć	0,05
3	dioksyne i furany	0,1 ⁶⁾

Uwagi:

- 1) Wartości standardów emisyjnych substancji wymienionych w tabeli 6 lp. 1 i 2 dotyczą minimum trzydziestominutowego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek, a w lp. 3 tej tabeli – minimum sześciogodzinnego i maksimum ośmiogodzinnego okresu pobierania próbek.
- 2) Wartości standardów emisyjnych substancji innych niż wymienione w tabeli 6 określa się zgodnie z pkt I niniejszego załącznika do rozporządzenia.

Objaśnienia:

- 1) W przypadku gdy odpady są współspalane w powietrzu wzbogacanym w tlen, zawartość tlenu w gazach odlotowych może być wyższa; zawartość ta powinna być określona w pozwoleniu na emisję, przy uwzględnieniu szczególnych warunków prowadzenia procesu spalania odpadów.

- 2) W przypadku instalacji współspalania odpadów niebezpiecznych, z której gazy odlotowe są wprowadzane do powietrza za pośrednictwem urządzeń do ograniczania emisji, standardową zawartość tlenu w gazach odlotowych uwzględnia się tylko wtedy, gdy pomiar zawartości tlenu wykonywany w czasie pomiaru wielkości emisji wykazuje przekroczenie standardowej zawartości tlenu.
- 3) Do dnia 1 stycznia 2016 r. standard emisyjny tlenków azotu z pieców Lepola i długich pieców obrotowych do produkcji klinkieru cementowego, w których są współspalane odpady, wynosi $800 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 10% tlenu w gazach odlotowych.
Do dnia 7 stycznia 2014 r. standard emisyjny tlenków azotu wynosi $800 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, przy zawartości 10% tlenu w gazach odlotowych dla:
 - instalacji istniejących,
 - pieców do produkcji klinkieru cementowego, użytkowanych przed dniem 29 grudnia 2000 r., w których są współspalane odpady.
- 4) Standardu emisyjnego dwutlenku siarki można nie stosować w przypadkach, gdy substancja ta nie powstaje w wyniku spalania odpadów albo gdy ilość tej substancji powstająca w wyniku spalania odpadów jest nie większa od ilości, jaka powstałaby, gdyby zamiast odpadów spalane było paliwo.
- 5) Standardu emisyjnego substancji organicznych w postaci gazów i par wyrażonych jako całkowity węgiel organiczny można nie stosować w przypadkach, gdy substancje te nie powstają w wyniku spalania odpadów.
- 6) Jako suma iloczynów stężeń dioksyn i furanów w gazach odlotowych oraz ich współczynników równoważności toksycznej, wymienionych w załączniku nr 5 do rozporządzenia.
- 7) Standardy emisyjne określone zgodnie z przepisami rozdziału 2 rozporządzenia. Dla źródeł spalania paliw o mocy mniejszej niż 0,5 MW, dla których standardy emisyjne nie zostały określone w niniejszym rozporządzeniu, jako wartość Cproc należy przyjąć odpowiedni standard określony dla źródeł o mocy 0,5 MW.

**PROCESY PROWADZONE W INSTALACJACH, W KTÓRYCH SĄ UŻYWANE
ROZPUSZCZALNIKI ORGANICZNE, DLA KTÓRYCH OKREŚLA SIĘ STANDARDY
EMISYJNE**

Proces prowadzony w instalacji, w której są używane rozpuszczalniki organiczne, zwany dalej w niniejszym załączniku „procesem”, obejmuje czyszczenie wyposażenia, lecz nie obejmuje czyszczenia produktów, chyba że z niniejszego załącznika do rozporządzenia wynika inaczej.

1. Nakładanie spoiwa – proces, w którym spoiwo jest nakładane na powierzchnię, z wyjątkiem pokrywania spoiwem i laminowania związanego z działalnością drukarską oraz produkcją laminatów z drewna i tworzyw sztucznych. Spoiwo oznacza każdą mieszaninę, łącznie ze wszystkimi rozpuszczalnikami organicznymi lub mieszaninami zawierającymi rozpuszczalniki organiczne potrzebnymi do jego właściwego zastosowania, którą nakłada się w celu spojenia odrębnych części produktu.
2. Powlekanie – proces, w którym następuje jednorazowe lub wielokrotne nałożenie powłoki na:
 - 1) następujące nowe pojazdy:
 - a) samochody osobowe kategorii M1¹⁾, przeznaczone do przewozu pasażerów, posiadające nie więcej niż osiem miejsc do siedzenia, poza miejscem dla kierowcy, a także samochody kategorii N1¹⁾ przeznaczone do przewozu towarów, posiadające maksymalną masę nieprzekraczającą 3,5 Mg, w takim stopniu, w jakim są pokrywane w tej samej instalacji co wskazane wyżej samochody osobowe kategorii M1¹⁾,
 - b) samochody dostawcze i samochody ciężarowe kategorii N1, N2 i N3¹⁾, z wyłączeniem kabin samochodów ciężarowych,
 - c) autobusy kategorii N2 i N3¹⁾ przeznaczone do przewozu pasażerów, które posiadają więcej niż osiem miejsc do siedzenia, poza miejscem dla kierowcy,
 - d) przyczepy kategorii O1, O2, O3 i O4¹⁾,
 - 2) kabiny nowych samochodów ciężarowych kategorii N2 i N3¹⁾, przeznaczone na pomieszczenie kierowcy oraz na wszelkie inne zintegrowane pomieszczenia na sprzęt techniczny w pojazdach wykorzystywanych do przewozu towarów i posiadających maksymalną masę przekraczającą 3,5 Mg,
 - 3) powierzchnie metalowe i z tworzyw sztucznych, w szczególności powierzchnie samolotów, statków, pociągów, ciągników lub maszyn rolniczych, przyczep do ciągników rolniczych,
 - 4) powierzchnie drewniane i drewnopochodne,
 - 5) tkaniny, włókna oraz powierzchnie folii i papieru,
 - 6) skórę.

Przez pojazdy, o których mowa w poz. 2 pkt 1, należy rozumieć pojazdy o napędzie silnikowym, które poruszają się dzięki własnemu napędowi, posiadające co najmniej cztery koła, osiągające maksymalną prędkość przekraczającą 25 km/h, jak również ich przyczepy (pojazdy na kołach bez własnego napędu, ale z możliwością ciągnięcia przez pojazd silnikowy), z wyłączeniem pojazdów przemieszczających się po szynach, a także ciągników i maszyn rolniczych.

Powlekanie nie obejmuje operacji powlekania podłoża metalami technikami natrysku elektroforetycznego i chemicznego.

Jeżeli powlekanie obejmuje operację, w toku której dowolną techniką nadrukowuje się ten sam artykuł, to taką operację nadruku traktuje się jako część powlekania. Proces powlekania nie obejmuje działalności drukarskiej będącej procesem odrębnym, lecz działalność ta może być włączona do powlekania wówczas, jeżeli podlega ona zakresowi rozporządzenia.

3. Powlekanie zwijanych metali walcowanych – proces, w którym produkty walcowane w zwojach: stal, stal nierdzewną, stal powlekaną, stopy miedzi lub taśmę aluminiową powleka się w sposób ciągły powłoką foliową lub laminowaną.
4. Czyszczenie na sucho – proces przemysłowy lub komercyjny, prowadzony z zastosowaniem LZO w instalacji do czyszczenia odzieży, mebli i podobnych towarów konsumenckich, z wyjątkiem ręcznego usuwania brudu i plam w przemyśle tekstylnym i odzieżowym.
5. Produkcja obuwia – proces produkcyjny, w którym wytwarza się kompletne obuwie lub jego części.
6. Produkcja mieszanin powlekających, lakierów, farb drukarskich lub spoiw – proces, w którym następuje wytwarzanie wskazanych wyżej produktów końcowych, a także produktów pośrednich, jeżeli są wytwarzane w tym samym zakładzie, drogą mieszania pigmentów, żywic i materiałów adhezyjnych z rozpuszczalnikiem organicznym lub z innym nośnikiem, w tym dyspersja i dyspersja wstępna, regulacja lepkości i odcienia barwy oraz operacje napełniania pojemników produktem końcowym.
7. Wytwarzanie produktów farmaceutycznych – wytwarzanie produktów końcowych, a także produktów pośrednich, jeżeli są wytwarzane w tym samym zakładzie, w procesach syntezy chemicznej, fermentacji, ekstrakcji, formowania i proces wykańczania produktów farmaceutycznych.
8. Drukarstwo – proces polegający na reprodukowaniu tekstu lub obrazów, w którym przenosi się farbę drukarską na powierzchnie dowolnego rodzaju, z zastosowaniem nośnika obrazu. Proces ten obejmuje również związane z tym techniki lakierowania, powlekania i laminowania. Wyróżnia się następujące procesy składowe, do których stosuje się przepisy rozdziału 6 rozporządzenia:
 - 1) fleksografia – działalność drukarska stosująca nośnik obrazu wykonany z gumy lub z elastycznych polimerów światłoczułych, na których powierzchnie drukujące znajdują się powyżej powierzchni niedrukujących, z zastosowaniem ciekłych farb drukarskich schnących poprzez odparowanie rozpuszczalnika;
 - 2) gorący offset rotacyjny – działalność drukarska stosująca nośnik obrazu, na którym powierzchnie drukujące i niedrukujące znajdują się w tej samej płaszczyźnie, przy czym:
 - a) materiał, na który nanosi się druk, jest podawany do maszyny z roli, w odróżnieniu od podawania arkuszy,
 - b) powierzchnia niedrukująca przyjmuje wodę, a tym samym odpycha farbę drukarską,
 - c) powierzchnia drukująca jest przystosowana do przyjęcia i przekazania farby drukarskiej na powierzchnię, która ma być zadrukowana,
 - d) odparowanie następuje w tunelu suszarniczym, w którym nadrukowany materiał podlega schnięciu;
 - 3) laminowanie związane z działalnością drukarską – sklejanie dwóch lub więcej elastycznych materiałów w celu utworzenia laminatu;
 - 4) rotograviura publikacyjna – działalność drukarska stosująca rotograviurę do drukowania na papierze czasopism, broszur, katalogów lub podobnych produktów z zastosowaniem farb drukarskich na bazie toluenu;
 - 5) rotograviura – działalność drukarska stosująca cylindryczny nośnik obrazu (walec), na którym powierzchnie drukujące znajdują się poniżej powierzchni niedrukujących, z zastosowaniem

ciekłych farb drukarskich schnących poprzez odparowanie rozpuszczalnika; wgłębienia są wypełnione farbą drukarską, zaś jej nadmiar jest zbierany z powierzchni niedrukujących, przed tym jak powierzchnia, która ma być zadrukowana, zetknie się z walcem i zbierze farbę z wgłębień;

- 6) sitodruk rotacyjny – działalność drukarska, w której farba drukarska jest nakładana na powierzchnię przeznaczoną do zadrukowania sposobem przetłaczania jej przez sito, które jest nośnikiem obrazu, i w którym powierzchnie drukujące (oczka) są otwarte i przepuszczają farbę, natomiast powierzchnie niedrukujące (oczka wolne od obrazu) są zaślepione i farba przez nie nie przechodzi; stosowana ciepla farba drukarska schnie tylko poprzez odparowanie; materiał, na który nanosi się druk, jest podawany do maszyny z roli, w odróżnieniu od podawania arkuszy;
- 7) lakierowanie – technika, którą nakłada się lakier lub powłokę klejową na materiał elastyczny w celu dalszego uszczelnienia materiału stanowiącego opakowanie.
9. Przeróbka gumy – proces polegający na zestawianiu mieszanek, mieszaniu, mieleniu, kalandrowaniu, wytłaczaniu i wulkanizacji kauczuku naturalnego lub syntetycznego oraz obejmujący inne operacje pomocnicze przekształcania kauczuku naturalnego lub syntetycznego w wykończony produkt.
10. Czyszczenie powierzchni produktów – proces polegający na stosowaniu rozpuszczalników organicznych w celu usunięcia zanieczyszczeń z powierzchni produktów, łącznie z odtłuszczeniem, z wyjątkiem czyszczenia na sucho. Proces czyszczenia, na który składa się więcej niż jedna operacja, przed jakimkolwiek innym rodzajem działalności lub po nim, jest traktowany jako jeden proces czyszczenia powierzchni. Proces ten nie dotyczy czyszczenia wyposażenia, lecz czyszczenia powierzchni produktów.
11. Wytłaczanie oleju roślinnego lub tłuszczu zwierzęcego oraz rafinowanie oleju roślinnego – proces polegający na wytłaczaniu oleju roślinnego z nasion oraz innych surowców roślinnych, przetwarzaniu suchych pozostałości w celu wytworzenia tłuszczu zwierzęcego, oczyszczeniu tłuszczów i olejów otrzymanych z nasion, masy roślinnej lub surowców zwierzęcych.
12. Obróbka wykończeniowa nowych pojazdów – proces przemysłowy lub komercyjny polegający na powlekanii i związanym z tym odtłuszczeniu, obejmujący:
 - 1) pierwotne powlekanie pojazdów drogowych lub ich części materiałami wykończeniowymi, wykonywane poza instalacją produkcyjną,
 - 2) powlekanie przyczep, w tym naczep²⁾,– lecz nieobejmujący wtórnego powlekania pojazdów drogowych lub ich części, wykonywanego jako część naprawy, konserwacji lub zdobienia.
13. Powlekanie drutu nawojowego – proces polegający na powlekanii przewodników metalicznych stosowanych do nawijania w szczególności cewek transformatorów i silników.
14. Impregnowanie drewna lub wyrobów drewnopochodnych – proces polegający na wprowadzaniu środka konserwującego do masy drewna lub wyrobów drewnopochodnych.
15. Laminowanie drewna i tworzyw sztucznych – proces polegający na sklejanii drewna lub tworzywa sztucznego w celu wyprodukowania laminatów.

Objaśnienia:

¹⁾ W rozumieniu przepisów o homologacji typu pojazdów samochodowych i przyczep

²⁾ Zaliczonych do przyczep kategorii O w rozumieniu przepisów o homologacji typu pojazdów samochodowych i przyczep.

STANDARDY EMISYJNE LZO

- I. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne
1. Standardy emisyjne LZO dla instalacji, w których prowadzone są procesy wymienione w tabeli 1, wyrażone są jako:
 - 1) stężenie LZO, w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, w gazach odlotowych, w warunkach umownych i oznaczone jako S1;
 - 2) procent wkładu LZO¹⁾ i oznaczone jako S2;
 - 3) stosunek masy LZO do jednostki produktu lub surowca i oznaczone jako S4.
 2. Przez zużycie LZO, oznaczone w tabeli 1 jako Z, rozumie się wkład LZO¹⁾ w okresie roku, pomniejszony o masę LZO, które zostały w tym okresie odzyskane w celu ich wtórnego wykorzystania ($Z = I1 - I3$).
 3. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji określa tabela 1.

TABELA 1.

Lp.	Procesy prowadzone w instalacjach, w których są używane LZO	Z w Mg/rok	S ₁ w mg/m ³ _u	S ₂ w %	S ₄
1	2	3	4	5	6
1	Gorący offset rotacyjny	> 15 i ≤ 25 > 25	100 20	30 ²⁾ 30 ²⁾	- -
2	Rotograwiura publikacyjna	> 25	75	10 / 15 ³⁾	-
3	Sitodruk rotacyjny na tkaninie lub tekturze	> 30	100	20	-
4	Inny rodzaj rotograwiury i sitodruku rotacyjnego, fleksografia, laminowanie lub lakierowanie w drukarstwie	> 15 i ≤ 25 > 25	100 100	25 20	- -
5	Czyszczenie na sucho mebli, odzieży i innych podobnych produktów, z wyjątkiem ręcznego usuwania plam i zabrudzeń	> 0	-	-	20 g/kg czystego, suchego produktu
6	Czyszczenie powierzchni z zastosowaniem LZO, o których mowa w § 43 rozporządzenia	> 1 i ≤ 5 > 5	20 ⁴⁾ 20 ⁴⁾	15 10	- -
7	Inny rodzaj czyszczenia	> 2 i ≤ 10	75 ⁵⁾	20 ⁵⁾	-

	powierzchni	> 10	75 ⁵⁾	15 ⁵⁾	-
8	Powlekanie nowych pojazdów	> 0,5 i ≤ 15	50 ⁶⁾	25	-
9	Obróbka wykończeniowa nowych pojazdów	> 0,5	50 ⁶⁾	25	-
10	Powlekanie zwijanych metali walcowanych (stali, aluminium, stopów miedzi)	> 25	50 ⁷⁾	5/10 ⁸⁾	-
11	Inny rodzaj powlekania metali, tworzyw sztucznych, tkanin, włókien, folii lub papieru	> 5 i ≤ 15	100 / 100 ⁷⁾⁸⁾⁹⁾	20	-
		> 15	75 / 50 ⁷⁾⁸⁾⁹⁾	20	-
12	Powlekanie drutu nawojowego o średnicy: ≤ 0,1 mm; > 0,1 mm	> 5			
			-	-	10 g/kg powleczonego drutu 5 g/kg powleczonego drutu
13	Powlekanie drewna lub wyrobów drewnopochodnych	> 15 i ≤ 25	100 / 100 ⁸⁾	25	-
		> 25	75 / 50 ⁸⁾	20	-
14	Impregnowanie drewna lub wyrobów drewnopochodnych: kreozotem; innymi LZO	> 25	-	45	11 kg/m ³ impregnowanego drewna
		> 25	100	45	11 kg/m ³ impregnowanego drewna
15	Powlekanie skór w meblarstwie i poszczególnych produktów skórzanych będących towarami konsumenckimi niewielkich rozmiarów w szczególności toreb, pasków i portfeli	> 10	-	-	150 g/m ² powleczonej powierzchni
16	Inny rodzaj powlekania skór	> 10 i ≤ 25	-	-	85 g/m ² powleczonej powierzchni
		> 25	-	-	75 g/m ² powleczonej powierzchni
17	Produkcja obuwia, w tym jego części	> 5	-	-	25 g na parę obuwia
18	Laminowanie drewna lub tworzyw sztucznych	> 5	-	-	30 g/m ² laminowanej powierzchni
19	Nakładanie spoiwa	> 5 i ≤ 15	50 ⁷⁾	25	-
		> 15	50 ⁷⁾	20	-
20	Wytłaczanie tłuszczu zwierzęcego	> 10	-	-	1,5 kg/Mg surowca
21	Wytłaczanie lub rafinowanie	> 10			

oleju roślinnego z: rycynusa; rzepaku; słonecznika; soi (zwykła miazga); soi (białe łuski); innej masy roślinnej: proces odgumowania, proces frakcjonowania, z wyłączeniem odgumowania, pozostałe procesy	–	–	3 kg/Mg surowca
	–	–	1 kg/Mg surowca
	–	–	1 kg/Mg surowca
	–	–	0,8 kg/Mg surowca
	–	–	1,2 kg/Mg surowca
	–	–	3 kg/Mg surowca
–	–	4 kg/Mg surowca	
–	–	1,5 kg/Mg surowca	
–	–	3 kg/Mg surowca	

Zużycie LZO określone w kolumnie 3 tabeli 1 odpowiada łącznemu zużyciu LZO we wszystkich instalacjach w zakładzie, w których prowadzony jest dany proces.

II. Standardy emisyjne LZO dla niektórych instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne

1. Standardy emisyjne LZO dla instalacji, w których prowadzone są procesy wymienione w tabeli 2, wyrażone są jako:

- 1) stężenie LZO, w przeliczeniu na całkowity węgiel organiczny, w gazach odlotowych, w warunkach umownych i oznaczone jako S1;
- 2) procent wkładu LZO¹⁾ i oznaczone jako S3;
- 3) procent wkładu LZO¹⁾ i oznaczone jako S5.

2. Przez zużycie LZO, oznaczone w tabeli 2 jako Z, rozumie się wkład LZO¹⁾ w okresie roku, pomniejszony o masę LZO, które zostały w tym okresie odzyskane w celu ich wtórnego wykorzystania ($Z = I1 - I3$).

3. Standardy emisyjne dla niektórych instalacji określa tabela 2.

TABELA 2.

Lp.	Procesy prowadzone w instalacjach, w których są używane LZO	Z w Mg/rok	S ₁ w mg/m ³ _u	S ₃ w %	S ₅ w %
1	2	3	4	5	6
1	Wytwarzanie mieszanin powlekających, lakierów, farb drukarskich lub spoiw	>100 i ≤1000 > 1000	150 150	5 ¹⁰⁾ 3 ¹⁰⁾	5 3
2	Przeróbka gumy	> 15	20 ⁷⁾	25 ¹⁰⁾	25
3	Wytwarzanie produktów farmaceutycznych	> 50	20 ⁷⁾	5 ¹⁰⁾ / 15 ^{3), 10)}	5 / 15 ³⁾

Zużycie LZO określone w kolumnie 3 tabeli 2 odpowiada łącznemu zużyciu LZO we wszystkich instalacjach w zakładzie, w których prowadzony jest dany proces.

III. Standardy emisyjne LZO dla instalacji powlekania nowych pojazdów, których łączna zdolność produkcyjna wymaga zużycia więcej niż 15 Mg LZO w ciągu roku, wyrażone jako stosunek masy LZO do jednostki powierzchni produktu¹⁾ oraz jako stosunek masy LZO do jednostki produktu

1. Standardy emisyjne LZO dla instalacji powlekania nowych pojazdów, których łączna zdolność produkcyjna wymaga zużycia więcej niż 15 Mg LZO w ciągu roku określa tabela 3.

TABELA 3.

Lp.	Procesy prowadzone w instalacjach, w których są używane LZO	Roczna produkcja w sztukach	Standard emisyjny LZO	
			Instalacje nowe	Instalacje istniejące
1	2	3	4	5
1	Powlekanie samochodów osobowych	> 5.000	45 g/m ² lub 1,3 kg na sztukę + 33 g/m ²	60 g/m ² lub 1,9 kg na sztukę + 41 g/m ²
		≤ 5.000 konstrukcji skorupowych lub > 3.500 podwozi	90 g/m ² lub 1,5 kg na sztukę + 70 g/m ²	90 g/m ² lub 1,5 kg na sztukę + 70 g/m ²
2	Powlekanie kabin samochodów ciężarowych	≤ 5.000	65 g/m ²	85 g/m ²
		> 5.000	55 g/m ²	75 g/m ²
3	Powlekanie samochodów ciężarowych i dostawczych	≤ 2.500	90 g/m ²	120 g/m ²
		> 2.500	70 g/m ²	90 g/m ²
4	Powlekanie autobusów	≤ 2.000	210 g/m ²	290 g/m ²
		> 2.000	150 g/m ²	225 g/m ²

2. Roczna produkcja określona w kolumnie 3 tabeli 3 dotyczy łącznej produkcji we wszystkich instalacjach w zakładzie.

3. Standardy emisyjne LZO dla instalacji powlekania nowych pojazdów, których łączna zdolność produkcyjna wymaga zużycia nie więcej niż 15 Mg LZO w ciągu roku, określone są w tabeli 1 lp. 8.

Objaśnienia:

¹⁾ Wkład LZO rozumiany zgodnie z § 33 pkt 14 rozporządzenia.

- 2) Pozostałości rozpuszczalnika w wykończonym produkcie nie traktuje się jako emisji niezorganizowanej.
- 3) Pierwsza wartość dotyczy nowych instalacji, a druga istniejących instalacji.
- 4) Dotyczy stężenia LZO w gazach odlotowych, bez przeliczania na całkowity węgiel organiczny.
- 5) Instalacje, w przypadku których prowadzący wykaże przed organem właściwym do wydania pozwolenia na emisję, że średnia zawartość LZO w zużytym materiale czyszczącym nie przekracza 30% (wagowo), są wyłączone ze stosowania tych wartości.
- 6) W przypadku pomiarów wielkości emisji zgodność ze standardem emisyjnym sprawdza się na podstawie pomiarów stężeń średnich 15 – minutowych.
- 7) W przypadku instalacji, w których zastosowano techniki pozwalające na wtórne wykorzystanie LZO odzyskanych z instalacji, S1 wynosi 150 mg/m³_u.
- 8) Pierwsza wartość dotyczy nakładania powłoki, a druga suszenia.
- 9) W przypadku instalacji do powlekania tkanin, w których zastosowano techniki pozwalające na wtórne wykorzystanie LZO odzyskanych z instalacji, S1 wynosi 150 mg/m³_u i obejmuje nakładanie powłok i suszenie.
- 10) Standard emisji niezorganizowanej nie obejmuje LZO sprzedanego jako część mieszaniny powlekającej w szczelnym pojemniku.
- 11) Powierzchnia produktu jest to pole powierzchni wyznaczone z całkowitej powierzchni pokrytej elektroforetycznie i pole powierzchni wszelkich innych części, które zostały dodane w kolejnych fazach procesu powlekania, a które zostały pokryte takimi samymi powłokami jak zastosowane do danego produktu, lub pole powierzchni całkowitej produktu powleczonego w instalacji, przy czym pole powierzchni pokrytej elektroforetycznie oblicza się według wzoru:

$$2 \times \text{całkowita waga karoserii}$$

$$\text{przeciętna grubość arkusza metalu} \times \text{gęstość arkusza metalu}$$

W ten sposób ustala się również pole powierzchni innych części powlekanych, wykonanych z arkuszy metalu.

Standardy emisyjne LZO dla instalacji dotyczą wszystkich etapów procesu prowadzonych w tej samej instalacji, od powlekania elektroforetycznego, lub wszelkiego innego rodzaju procesu powlekania, aż do końcowego woskowania i polerowania, jak również dotyczą LZO zużytych zarówno w czasie produkcji, jak i poza nim, do czyszczenia wyposażenia procesowego, w tym komór natryskowych oraz innego wyposażenia stałego.

WARUNEK PLANU OBNIŻENIA EMISJI

Warunek, którego spełnienie umożliwia odstępianie od standardów emisyjnych, w związku z planem obniżenia emisji, wyraża się następującym wzorem:

$$I1 - (I3 + H + O + W + R) \leq E$$

gdzie:

I1 – oznacza masę LZO wprowadzonych po raz pierwszy do instalacji w okresie roku,

I3 – oznacza masę LZO odzyskanych z instalacji w celu ich wtórnego użycia, lecz nie jako wkład do instalacji, w okresie roku,

H – oznacza masę LZO zawartych w produktach o wartości handlowej,

O – oznacza masę LZO zawartych w odpadach,

W – oznacza masę LZO zawartych w ściekach,

R – oznacza masę LZO utraconych lub zatrzymanych w urządzeniach ograniczających wielkość emisji LZO, nieuwzględnionych w O i W,

E – oznacza wielkość emisji docelowej ustaloną w następujący sposób:

- 1) masę substancji stałych zawartych w zużywanych w ciągu roku powłokach, farbach drukarskich, lakierach lub klejach mnoży się przez współczynnik krotności określony w poniższej tabeli:

Lp.	Procesy prowadzone w instalacjach, w których są używane LZO	Współczynnik krotności
1	2	3
1	Rotograwiura, fleksografia, laminowanie lub lakierowanie jako część drukarstwa, powlekanie drewna, wyrobów drewnopochodnych, tkanin, włókien, folii lub papieru, pokrywanie spoiwem	4
2	Powlekanie zwijanych metali walcowanych, obróbka wykończeniowa pojazdów	3
3	Powlekanie produktów mających kontakt z żywnością, powlekanie dla potrzeb lotnictwa	2,33
4	Inne rodzaje powlekania, sitodruk rotacyjny	1,5

- 2) do standardu emisyjnego S2 dodaje się liczbę n wynoszącą:
 - a) 15 – w przypadku instalacji określonych w tabeli 1 w załączniku nr 10 do rozporządzenia w:
 - lp. 8 i 9
 - lp. 11, jeżeli roczne zużycie LZO jest nie większe niż 15 Mg
 - lp. 13, jeżeli roczne zużycie LZO jest nie większe niż 25 Mg,
 - b) 5 – w przypadkach innych niż określone w lit. a;
- 3) mnoży się wartości otrzymane zgodnie z pkt 1 i 2, a następnie dzieli przez 100.

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt rozporządzenia został przygotowany nie na podstawie przepisu upoważniającego zamieszczonego w obowiązującej ustawie – Prawo ochrony środowiska, lecz na podstawie art. 146 w brzmieniu, jakie planuje się nadać temu przepisowi według projektu ustawy zmieniającej ustawę – Poś, nad którym prace legislacyjne są prowadzone (aktualna wersja projektu znajduje się na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny, pod numerem UC53). Podstawowym celem projektu jest przeniesienie do prawa polskiego niektórych postanowień dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych, zwanej dalej „dyrektywą IED”. Dla wypełnienia tej delegacji Minister Środowiska przygotował projekt rozporządzenia, który określi w Polsce wymagania odnośnie do standardów emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza, zgodnie z przepisami dyrektywy IED. Zmieniony przepis delegacyjny zakłada, że rozporządzenie określi przede wszystkim:

- 1) standardy emisyjne dla źródeł spalania paliw (rozumianych co do zasady jako części instalacji spalania paliw będące stacjonarnymi urządzeniami technicznymi, w których następuje utlenianie paliw w celu wytworzenia energii), niektórych rodzajów instalacji (spalania lub współspalania odpadów, do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest, do produkcji dwutlenku tytanu oraz dla instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne), a także – zgodnie z postanowieniami dyrektywy IED – dla urządzeń spalania lub współspalania odpadów;
- 2) sytuacje uzasadniające stałe lub przejściowe odstępstwa od standardów lub warunków uznawania standardów za dotrzymane, granice lub warunki odstępstw, w tym dla niektórych rodzajów instalacji (instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne) warunki zastosowania planu obniżenia emisji;
- 3) warunki uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane;
- 4) sposób sprawdzania dotrzymywania standardów (dla instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne);
- 5) sposoby postępowania w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję;
- 6) przypadki, w których wymagane jest wstrzymanie użytkowania instalacji lub wstrzymanie użytkowania urządzenia spalania lub współspalania odpadów;
- 7) wymagania lub ograniczenia w zakresie stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, o określonych właściwościach, cechach lub parametrach oraz stosowania określonych rozwiązań technicznych zapewniających ograniczenie emisji;
- 8) przypadki, w których prowadzący instalacje, prowadzący źródło spalania paliw oraz użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów, powinien przekazać odpowiednie informacje lub dane ministrowi właściwemu do spraw środowiska, właściwemu organowi ochrony środowiska lub wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska.

Najwięcej zmian w stosunku do rozporządzenia obecnie obowiązującego w tym przedmiocie wprowadza się dla źródeł spalania paliw. Dotyczą one m.in.:

- 1) objęcia standardami emisyjnymi, od dnia 1 stycznia 2016 r., źródeł o nominalnej mocy cieplnej od 0,5 MW do 1 MW; wynika to z potrzeby ograniczania emisji ze źródeł o mniejszej nominalnej mocy cieplnej niż dotychczas, eksploatacja których – zwłaszcza w sezonie grzewczym - ma istotny wpływ na stan jakości powietrza w wielu rejonach kraju. Fakt, że eksploatacja „małych źródeł”, co do zasady, nie wymaga pozwolenia w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza nie oznacza, że znajdują się one poza kontrolą organów ochrony środowiska. W myśl art. 154 ustawy – Poś, organ może ustalić, w drodze decyzji, wymagania w zakresie ochrony środowiska dotyczące eksploatacji instalacji, z której emisja nie wymaga pozwolenia, o ile jest to uzasadnione koniecznością ochrony środowiska. Ponadto, zgodnie z art. 339 ustawy – Poś, eksploatacja instalacji z naruszeniem wymagań w zakresie standardów emisyjnych podlega sankcji karnej (kara grzywny), nawet wtedy, gdy instalacja nie wymaga pozwolenia albo zgłoszenia w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza. Zakłada się, że po wprowadzeniu tej zmiany zakres kontroli służb ochrony środowiska obejmować będzie rzeczywistą emisyjność źródeł o nominalnej mocy cieplnej od 0,5 do 1 MW,
- 2) podziału źródeł na dwie zasadnicze grupy – źródła istniejące (dla których pozwolenie na budowę wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub dla których wnioski o wydanie takiego pozwolenia złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r.) i źródła nowe (dla których pozwolenie na budowę wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r.) oraz zróżnicowania wymagań emisyjnych dla tych dwóch grup źródeł,
- 3) utrzymania, co do zasady, dotychczasowych wymagań emisyjnych dla źródeł istniejących o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW, a do dnia 1 stycznia 2016 r. – także dla określonych grup źródeł istniejących większej mocy (przy określeniu w projekcie rozporządzenia standardów emisyjnych dla dodatkowo wyróżnionej grupy źródeł opalanych paliwami stałymi innymi niż węgiel kamienny, węgiel brunatny i biomasa, wprowadzonych w związku z przyjęciem za dyrektywą IED innej od dotychczasowej definicji paliw),
- 4) zastosowania do źródeł, z których gazy odlotowe są lub mogą być (w ocenie właściwego organu) odprowadzane do powietrza przez wspólny komin i dla których całkowita nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 50 MW (moc całkowita tak rozumianego źródła jest to suma nominalnych mocy cieplnych tych części źródła, których nominalna moc cieplna jest nie mniejsza niż 15 MW), tzw. zasad łączenia – sformułowanych w projekcie ustawy zmieniającej ustawę – Poś (zgodnie z art. 29 dyrektywy IED),

Odmienne od pierwotnych założeń przyjętych w pracach nad przeniesieniem do polskich przepisów postanowień dyrektywy IED, kwestie dopuszczonych postanowieniami

art. 32–35 tej dyrektywy czasowych odstępstw od wymagań emisyjnych dla źródeł istniejących po roku 2015 (uwzględnionych w przepisach § 10–13 wersji projektu przekazanego do konsultacji społecznych), regulować będzie szczegółowo nie projektowane rozporządzenie, lecz ustawa – Poś.

Wprowadzono także, zgodnie z postanowieniami dyrektywy, odpowiednie wymagania dotyczące:

- stopni odsiarczania – § 12 ust. 13 (art. 31 dyrektywy IED),
- istniejących źródeł szczytowych eksploatowanych po roku 2015, które stanowią część zespołu źródeł włączonych do wspólnego komina (załącznik nr 1); w tym zakresie wskazano, że łagodniejsze standardy emisyjne dotyczą źródła lub części źródła odprowadzającej gazy odlotowe jednym lub więcej przewodem wspólnego komina, której czas użytkowania w roku kalendarzowym (średnia krocząca z pięciu lat) jest nie dłuższy niż 1500 godzin, w przypadku gdy emisja w tym przewodzie jest monitorowana osobno oraz, że standardy te są ustalane w odniesieniu do całkowitej nominalnej mocy cieplnej źródła (dyrektywa IED – załącznik nr V część 1).

W odniesieniu do procesu spalania lub współspalania odpadów istotną zmianą jest to, że wymaganiami emisyjnymi objęto nie tylko instalacje spalania lub współspalania odpadów, ale także urządzenia, w których realizowany jest ten proces. Wskazano przy tym, że jako urządzenia istniejące – w rozumieniu rozporządzenia - należy traktować te, które zostały wyprodukowane przed dniem 28 grudnia 2002 r. Zaostrzono także niektóre wartości C_{proc} dla dwutlenku siarki, tlenków azotu (tlenku azotu i dwutlenku azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu) i pyłu, na podstawie których ustalane są wymagania emisyjne dla źródeł spalania paliw, w których współspalane są odpady (załącznik nr 8 pkt III projektu rozporządzenia). Dla zachowania zgodności wymagań polskich przepisów dotyczących spalania lub współspalania odpadów z postanowieniami dyrektywy IED konieczna jest także rezygnacja, od dnia 1 stycznia 2016 r., z odstępstwa, które wynika z przepisu § 18 ust. 2 obowiązującego obecnie rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji, w myśl którego wymagań emisyjnych dotyczących instalacji współspalania odpadów nie stosuje się do instalacji, w których wraz z paliwami współspalane są odpady inne niż niebezpieczne w ilości nie większej niż 1% masy paliw.

W odniesieniu do instalacji rozpuszczalnikowych, w których są używane lotne związki organiczne (LZO), w § 33 pkt 7 projektu rozporządzenia podano inną niż dotychczas definicję instalacji istniejących (zgodną z art. 57 pkt 1 dyrektywy IED), co skutkuje objęciem tą definicją szerszej grupy instalacji rozpuszczalnikowych, niż wynika to z rozporządzenia obecnie obowiązującego. Uwzględniono także (w § 39) postanowienia załącznika VII część 5 ust. 2 a i b dyrektywy IED, dotyczące planu obniżenia emisji.

Do projektu rozporządzenia (§ 3, 5 i 33) wprowadzono również kilka nowych definicji podanych w art. 3 i 57 dyrektywy IED.

Ponadto w projekcie uwzględniono postulaty podmiotów stosujących obecne rozporządzenie w zakresie przeredagowania lub doprecyzowania niektórych przepisów, w celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych lub poprawy czytelności przepisów.

Uwzględniając zakres zmian przewidzianych do wprowadzenia do rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji, nie proponuje się zmiany obowiązującego rozporządzenia, lecz wydanie nowego aktu prawnego. Z dniem wejścia w życie tego rozporządzenia straci moc obowiązujące dotychczas rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U. Nr 95, poz. 558). Zawarte w § 45-51 przepisy przejściowe obejmują wszystkie sytuacje intertemporalne, które się zdarzą po wejściu w życie nowego rozporządzenia.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji określonej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Stosownie do przepisu art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia został zamieszczony na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” – do której link znajduje się na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska w zakładce „Prawo” – „Projekty aktów prawnych”.

Polskie Sieci Elektroenergetyczne Operator S.A. zgłosiły zainteresowanie pracami w trybie ustawy o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia rozporządzenia

Celem wprowadzenia rozporządzenia jest wykonanie delegacji zawartej w art. 146 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu nadanym temu przepisowi według projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (nad którym prace legislacyjne są aktualnie prowadzone), upoważniającej ministra właściwego do spraw środowiska do określenia w rozporządzeniu, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki, m.in.:

- 1) standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw, zróżnicowanych w zależności od rodzaju i skali działalności, procesu technologicznego lub operacji technicznej oraz terminu wydania pozwolenia na budowę lub pozwolenia na użytkowanie, terminu złożenia wniosku o wydanie pozwolenia na budowę lub pozwolenia na użytkowanie, terminu oddania do użytkowania, terminu zakończenia użytkowania lub dalszego łącznego czasu użytkowania źródła lub instalacji oraz z urządzeń spalania lub współspalania odpadów, zróżnicowanych w zależności od skali działalności oraz roku produkcji urządzenia;
- 2) dla niektórych z rodzajów instalacji i źródeł spalania paliw oraz dla urządzeń spalania lub współspalania odpadów:
 - a) warunków uznawania standardów emisyjnych za dotrzymane, lub
 - b) sposobu sprawdzania dotrzymywania standardów emisyjnych, lub
 - c) stałych lub przejściowych odstępstw od standardów emisyjnych, warunków lub granic odstępstw lub warunki zastosowania planu obniżenia emisji, lub
 - d) sposobów postępowania w przypadku zakłóceń w pracy urządzeń ochronnych ograniczających emisję, lub
 - e) przypadków, w których jest wymagane wstrzymanie podawania odpadów do spalania lub współspalania lub zatrzymanie instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów, lub
 - f) wymagań lub ograniczeń w zakresie stosowania paliw, surowców lub materiałów, w tym substancji lub mieszanin, o określonych właściwościach, cechach lub parametrach, lub
 - g) wymagań w zakresie stosowania określonych rozwiązań technicznych zapewniających ograniczanie emisji, lub
 - h) przypadków, w których prowadzący instalacje lub użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów przekazuje organowi właściwemu do wydania pozwolenia, wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska lub ministrowi właściwemu do spraw Środowiska odpowiednie informacje lub dane, jak również terminów i formy ich przekazania.

Konieczność zmiany przepisu delegacyjnego (art. 146 ustawy – Poś) oraz przyjęcia nowego rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych dla instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów, wynika z działań

dostosowawczych mających na celu przeniesienie do prawa polskiego postanowień dyrektywy IED.

2. Podmioty, na które będzie oddziaływał projektowany akt normatywny

Przygotowany projekt rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych dla niektórych rodzajów instalacji, źródeł spalania paliw oraz urządzeń spalania lub współspalania odpadów ma swój merytoryczny odpowiednik w przepisach obowiązujących. W obecnym stanie prawnym sprawa wymagań emisyjnych z instalacji spalania paliw, spalania lub współspalania odpadów, produkcji lub obróbki wyrobów azbestowych, produkcji dwutlenku tytanu oraz z instalacji, w których używane są rozpuszczalniki organiczne, regulowana jest przepisami rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji. Niniejszy projekt dotyczy tych samych rodzajów instalacji, które objęte są rozporządzeniem dotychczasowym, a także użytkowników urządzeń do spalania lub współspalania odpadów.

Zakres podmiotów, na które regulacja ta będzie oddziaływać zasadniczo nie ulegnie zmianie. Podmiotami tymi są, jak dotychczas, podmioty eksploatujące:

- źródła spalania paliw,
- instalacje spalania i współspalania odpadów,
- instalacje do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest,
- instalacje do produkcji dwutlenku tytanu,
- instalacje, w których używane są rozpuszczalniki organiczne

oraz dodatkowo - zgodnie z wymaganiami dyrektywy IED – użytkownicy urządzeń do spalania lub współspalania odpadów.

Z informacji i danych zamieszczonych w Krajowej bazie o emisjach gazów cieplarnianych i innych substancji, prowadzonej przez Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami (KOBIZE) oraz zbieranych na potrzeby sprawozdań dotyczących realizacji dyrektyw, których postanowienia emisyjne przeniesione są do obowiązującego rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (w tym dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/76/WE z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/13/WE w sprawie ograniczeń emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach) wynika, że liczba obiektów objętych wymaganiami emisyjnymi w poszczególnych grupach to ok.:

- 1289 instalacji spalania paliw,
- 60 spalarni odpadów,
- 67 współspalarni odpadów,
- 3147 stacjonarnych urządzeń podlegających wymaganiom w zakresie standardów emisyjnych lotnych związków organicznych, eksploatowanych w 20 branżach objętych tymi wymaganiami.

Ponadto w kraju eksploatowana jest jedna instalacja do produkcji dwutlenku tytanu, natomiast brak jest instalacji do przetwarzania azbestu lub produktów zawierających azbest.

Dla oceny skutków przyjęcia niniejszego rozporządzenia istotne jest to, że instalacje, których dotyczy projekt, zasadniczo są już obecnie objęte wymaganiami w zakresie standardów emisyjnych, na gruncie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r., które przenosi do polskiego prawa wymagania dyrektyw emisyjnych przyjętych wcześniej przez instytucje UE. W stosunku do obecnych regulacji, w projekcie rozporządzenia proponuje się objąć wymaganiami emisyjnymi dodatkowo małe źródła spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej 0,5–1,0 MW oraz urządzenia spalania lub współspalania odpadów (jakkolwiek z ostatniego sprawozdania dotyczącego realizacji postanowień dyrektywy 2000/76/WE wynika, że w Polsce do procesów spalania lub współspalania odpadów nie są wykorzystywane urządzenia, rozumiane jako obiekty niestacjonarne).

Realizacja głównego celu niniejszego projektu, tj. transpozycja do polskich przepisów postanowień emisyjnych dyrektywy IED, spowoduje zaostrzenie standardów emisyjnych dla pewnej grupy źródeł spalania paliw i instalacji współspalania odpadów. Zaostrzenie wymagań dla istniejących źródeł spalania paliw o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, a także dla istniejących źródeł, w których współspalane są odpady nastąpi – co do zasady – z dniem 1 stycznia 2016 r., natomiast źródła, w których są współspalane odpady, dla których pierwsze pozwolenie wydano po dniu 6 stycznia 2013 r. lub źródeł, które zostały oddane do użytkowania po dniu 7 stycznia 2014 r., zostaną objęte ostrzejszymi wymaganiami już od dnia 7 stycznia 2014 r. Operatorzy instalacji i źródeł mają jeszcze czas na podjęcie decyzji co do warunków dalszej eksploatacji obiektów i realizację odpowiednich działań modernizacyjno-inwestycyjnych.

Dyrektywa IED dopuszcza szereg czasowych odstępstw od wprowadzonych jej postanowieniami wymagań, co wpłynie na rzeczywiste koszty dostosowania instalacji do przepisów rozporządzenia i terminy poniesienia tych kosztów, m.in.:

- Przejściowy Plan Krajowy – projekt został przyjęty przez Rząd RP i jeżeli zostanie zaakceptowany przez Komisję Europejską, to od 1 stycznia 2016 r. do 1 lipca 2020 r. niektóre źródła istniejące – objęte PPK – będą mogły funkcjonować przy spełnianiu łagodniejszych wymagań emisyjnych od określonych w dyrektywie IED dla okresu od dnia 1 stycznia 2016 r.,
- derogacje obowiązujące w całym okresie eksploatacji (tzw. derogacje 17 500 godzin lub 32 000 godzin) – źródła nie muszą spełniać emisyjnych wymagań określonych w dyrektywie IED, jeżeli będą użytkowane nie dłużej niż do końca roku 2023, a czas ich użytkowania w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2023 r. nie przekroczy 17 500 godzin (32 000 godzin – w przypadku źródeł, których użytkowanie rozpoczęto przed dniem 31 grudnia 1986 r. i które są opalane lokalnymi paliwami stałymi o wartości opałowej poniżej 5800 kJ/kg, zawartości wilgoci powyżej 45% wagowo, połączonej zawartości wilgoci i popiołu powyżej 60% wagowo i zawartości tlenu wapnia w popiele powyżej 10%); zgodnie z dyrektywą i projektem ustawy zmieniającej

ustawę – Poś stosowne deklaracje o chęci skorzystania z tego odstępstwa operatorzy źródeł powinni złożyć do dnia 1 stycznia 2014 r.,

- derogacje dla ciepłownictwa – odstępstwa od wymagań emisyjnych określonych w dyrektywie IED dotyczą okresu od 1 stycznia 2016 r. do 31 grudnia 2022 r., a warunkiem ich zastosowania jest, zgodnie z projektem ustawy zmieniającej ustawę – Poś, złożenie przez prowadzącego instalację, do organu właściwego do wydania pozwolenia na emisję, w terminie do dnia 30 czerwca 2015 r., dokumentów potwierdzających spełnienie określonych warunków.

Zasady i warunki skorzystania z powyższych mechanizmów derogacyjnych przez podmioty prowadzące instalacje spalania paliw zostaną ustalone w ustawie – Poś.

Na podjęcie decyzji o skorzystaniu z derogacji dotyczących naturalnego odstawienia po przepracowaniu maksymalnie 17500 godzin (albo 32 000 godzin) i źródeł zasilających sieci ciepłownicze, operatorzy mają czas do dnia 1 stycznia 2014 r. lub 30 czerwca 2015 r.

Zakresu i skutków projektowanej zmiany wymagań, w szczególności dla operatorów źródeł spalania paliw, nie można obecnie dokładnie ocenić. Są one bowiem warunkowane wieloma czynnikami, w tym indywidualnymi decyzjami operatorów co do dalszej eksploatacji źródeł, ewentualnie zastąpienia ich nowymi obiektami. Strategia dostosowania do wymagań w poszczególnych zakładach może się znacznie różnić, począwszy od realizacji różnych działań technicznych w obrębie eksploatowanych źródeł spalania, a skończywszy na wyłączeniu źródła lub ograniczeniu jego mocy poprzez wyłączenie części kotłów. Każdy operator będzie także indywidualnie decydował o skorzystaniu z możliwych mechanizmów derogacyjnych. Z informacji przekazywanych do KOBIZE w raportach wprowadzanych do Krajowej bazy wynika, że w części zakładów, które będą objęte wymaganiami dyrektywy IED, eksploatowane są urządzenia redukcyjne gwarantujące dotrzymanie nowych zaostrzonych standardów. Jednakże wiele źródeł (szczególnie źródeł średniej mocy) nie posiada instalacji ograniczających emisje zanieczyszczeń gazowych do powietrza, a w przypadku wielu z tych, które posiadają instalacje oczyszczania spalin, ich modernizacja nie zapewni dotrzymania zaostrzonych standardów. Konieczne więc będzie wybudowanie dla tych źródeł nowych, wysokosprawnych instalacji odsiarczania lub odazotowania spalin oraz wysokosprawnych urządzeń odpylających. Wobec wielu uwarunkowań dla poszczególnych operatorów, nie jest możliwe określenie zakresu i kosztów realizacji działań, które gwarantować będą zgodność eksploatacji dużych źródeł spalania paliw z wymaganiami wynikającymi z dyrektywy IED, przenoszonymi do polskiego prawa przepisami niniejszego projektu.

Z dokumentu pt. „Stanowisko Polski nt. wdrożenia projektu dyrektywy o emisjach przemysłowych w związku z koniecznością zaspokojenia potrzeb Polski w zakresie ciepła i energii elektrycznej” (przygotowanego w 2008 r. na podstawie opracowania wykonanego przez Politechnikę Warszawską pt. „Analiza wpływu zmian w ograniczeniach emisyjnych dla instalacji LCP zawartych w propozycji nowej dyrektywy IPPC na instalacje energetyczne w warunkach polskich”, oceniającego wpływ regulacji prawnych zamieszczonych w ówczesnym projekcie dyrektywy IED na możliwości pokrycia zapotrzebowania Polski na

ciepło oraz energię elektryczną w okresie do 2030 roku) wynika, że szersze niż dotychczas definiowanie źródła emisji (tzw. podejście „źródło = komin”) spowoduje włączenie do grupy „dużych źródeł spalania” dodatkowych 775 kotłów, co stanowi ok. 15% udziału w zainstalowanej mocy cieplnej. Źródła te są odpowiedzialne za ok. 1% produkcji energii elektrycznej i ok. 24 % produkcji ciepła. Zaostrzone wymagania emisyjne dotyczyć będą ponad 1100 kotłów w 269 zakładach, co wymagałoby przystosowania do tych wymagań do końca 2015 roku ponad 1000 kotłów w ponad 250 zakładach (są to dane ustalone bez uwzględnienia mechanizmów derogacyjnych i przyjętego ostatecznie w dyrektywie niestosowania zasady łączenia do kotłów o jednostkowej mocy mniejszej niż 15 MW). Nakłady na dostosowywanie źródeł do wymagań dyrektywy IED będą ponoszone równolegle z nakładami koniecznymi do poniesienia na odbudowę znacznej liczby wyeksploatowanych źródeł.

Ocena zamieszczona w ww. opracowaniu została wykonana przy wielu wstępnych założeniach, w szczególności odnośnie do tempa wzrostu zapotrzebowania na energię elektryczną i ciepłą, deficytu ciepła i energii elektrycznej w skali kraju, kosztów budowy lub modernizacji instalacji oczyszczających spaliny w istniejących źródłach lub budowy nowych źródeł spełniających standardy. Założono także, że operator ma do wyboru tylko dwa rozwiązania: dobudowanie instalacji oczyszczania spalin do istniejącego, już znacznie wyeksploatowanego źródła lub odstawienie źródła i ewentualne wybudowanie w jego miejsce nowego, a podstawą decyzji w każdym przypadku jest rachunek ekonomiczny. Przyjęto przy tym, że jeżeli od wdrożenia dyrektywy IED do zakończenia żywotności instalacji pozostanie nie więcej niż 10 lat, to nieopłacalnym jest budowanie dla tego źródła instalacji oczyszczania spalin. Przeprowadzone na potrzeby cytowanego opracowania analizy wykazały, że w skali całego sektora wytwarzania energii elektrycznej i ciepła wdrożenie dyrektywy IED od roku 2016 (bez uwzględnienia wprowadzonych ostatecznie dyrektywą mechanizmów derogacyjnych), wiązać się będzie z przyspieszonym odstawieniem źródeł o mocy w paliwie wynoszącej 34 GW. Odstawienia, które są niezależne od wdrożenia dyrektywy i wynikają ze zużycia technicznego instalacji określono na ok. 41 GW. W przypadku mocy elektrycznej odstawienia w związku z koniecznością wdrożenia dyrektywy – na warunkach określonych w ówczesnym projekcie dyrektywy – oceniono na ok. 8 GW, natomiast w związku ze zużyciem technicznym instalacji – na ok. 9 GW. Stwierdzono także, że w 2016 roku, niezależnie od postanowień dyrektywy IED, wskutek naturalnego zużycia instalacji wystąpi deficyt w produkcji ciepła na poziomie ponad 25% zapotrzebowania. Wprowadzenie wymagań dyrektywy wpłynie na zwiększenie deficytu ciepła do poziomu ok. 50 % potrzeb. Porównanie bilansów ciepła i energii elektrycznej w kolejnych latach dla wariantu bez dyrektywy i z dyrektywą wskazuje, że w roku 2025 zacierają się skutki wdrożenia dyrektywy.

Według analiz zamieszczonych w cytowanym opracowaniu koszty inwestycyjne konieczne do poniesienia w celu dostosowania źródeł pozostających w eksploatacji po wdrożeniu dyrektywy IED wyniosą ok. 2,3 mld € (podsektor elektrowni zawodowych – ok. 0,42 mld €, elektrociepłowni – ok. 1,00 mld €, ciepłowni zawodowych – ok. 0,64 mld €, elektrociepłowni przemysłowych – ok. 0,27 mld €). W opracowaniu oszacowano także na ok. 10,2 mld € koszty budowy nowych źródeł, których przyspieszona odbudowa zostanie

wymuszona wdrożeniem dyrektywy IED. Koszty te, co już wcześniej podkreślono, zostały obliczone przy wielu założeniach upraszczających, na etapie prac nad projektem dyrektywy IED, bez uwzględnienia mechanizmów derogacyjnych wprowadzonych w ostatecznej wersji dyrektywy.

W ocenie skutków projektowanego rozporządzenia uwzględnić należy także, że realizacja budowy lub modernizacji instalacji oczyszczania spalin i dostosowywania źródeł spalania do zaostrzonych standardów emisyjnych wpływa na ograniczenie kosztów zewnętrznych (obejmujących nierekompensowane przez producentów energii szkody zdrowotne, środowiskowe i materialne). Koszty zewnętrzne przypadające na emisję 1 tony SO₂ i pyłu, wynikające z produkcji energii elektrycznej, wycenione w ramach prac Unii Europejskiej – V Programu Ramowego pod nazwą ExternE – Pol (przedstawione w opracowaniu pt. „Aspekty finansowe projektów budowy i modernizacji IOS współfinansowanych z funduszy europejskich oraz doświadczenia z rozliczania efektów ekologicznych”, Energopomiar Sp. z o.o.), wynoszą:

- dla elektrowni zawodowych opalanych węglem kamiennym: pył PM₁₀ – 11422 €t, SO₂ – 4576 €t,
- ogółem dla elektrowni opalanych węglem kamiennym i brunatnym oraz elektrociepłowni zawodowych: pył PM₁₀ – 10547 €t, SO₂ – 4541 €t.

Z cytowanego wcześniej „Stanowiska Polski nt. wdrożenia projektu dyrektywy o emisjach przemysłowych w związku z koniecznością zaspokojenia potrzeb Polski w zakresie ciepła i energii elektrycznej” wynika, że efektem realizacji działań dostosowawczych zapewniających zgodność eksploatacji źródeł spalania paliw z wymaganiami dyrektywy IED w roku 2016 powinno być znaczące zmniejszenie rocznej emisji substancji do powietrza z tych źródeł: dwutlenku siarki – o ponad 60%, tlenków azotu – o ponad 50% i pyłu – o ok. 70 %. Korzyści społeczne, wynikające ze zmniejszenia emisji tych zanieczyszczeń, to przede wszystkim zmniejszenie utraty zdrowia i ograniczenie śmiertelności społeczeństwa, obniżenie spadku plonów, zmniejszenie niszczenia budowli i budynków.

3. Konsultacje

Projekt został poddany konsultacjom z następującymi podmiotami:

- 1) Liga Ochrony Przyrody;
- 2) Polska Akademia Nauk;
- 3) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 4) Związek Leśników Polskich RP;
- 5) Polski Klub Ekologiczny;
- 6) Biuro Wsparcia Lobbyingu Ekologicznego;
- 7) Polskie Towarzystwa Przyjaciół Przyrody „Pro Natura”;
- 8) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 9) Polska Zielona Sieć;
- 10) Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Ekologii Miast „OBREM”;

- 11) Wydział Inżynierii Środowiska, Politechniki Warszawskiej;
- 12) Towarzystwo Gospodarcze – Polskie Elektrownie;
- 13) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych;
- 14) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie;
- 15) Izba Energetyki Przemysłowej;
- 16) Biuro Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt”;
- 17) Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego;
- 18) Polska Izba Druku;
- 19) Polska Izba Przemysłu Chemicznego;
- 20) Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej;
- 21) Polska Izba Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych;
- 22) Izba Gospodarcza „Farmacja Polska”;
- 23) Politechnika Szczecińska;
- 24) Politechnika Wroclawska;
- 25) Stowarzyszenie Producentów Kosmetyków i Środków Czystości;
- 26) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
- 27) SDCM Stowarzyszenie Dystrybutorów Części Motoryzacyjnych;
- 28) Motofocus;
- 29) Polskie Stowarzyszenie Laboratoriów Emisyjnych;
- 30) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych;
- 31) Instytut Ochrony Środowiska;
- 32) Instytut Ochrony Roślin;
- 33) Instytut na Rzecz Ekorozwoju, – Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 34) wojewodowie;
- 35) marszałkowie województw;
- 36) Główny Inspektorat Sanitarny;
- 37) Dyrektor Generalny PGL Lasy Państwowe;
- 38) NFOŚiGW;
- 39) Państwowa Rada Ochrony Środowiska;
- 40) Państwowa Rada Ochrony Przyrody.

Ponadto, projekt został umieszczony na ogólnodostępnej stronie internetowej Rządowego Procesu Legislacyjnego w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”, do której odesłanie znajduje się także na stronie Ministerstwa Środowiska w zakładce „Prawo” – „Projekty aktów prawnych”.

Do projektu rozporządzenia uwagi zgłosili:

- 1) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych (PTEZ);
- 2) Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie (TGPE);
- 3) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A. (PGE);
- 4) PGE Polska Grupa Energetyczna S.A.;
- 5) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie (dalej IGCP);
- 6) PGNiG Termika S.A.;

- 7) Polska Izba Przemysłu Chemicznego (PIPC);
- 8) TAURON Wytwarzanie S.A.;
- 9) Stowarzyszenie Producentów Cementu (SPC);
- 10) Marszałek Województwa Mazowieckiego;
- 11) Marszałek Województwa Opolskiego;
- 12) Marszałek Województwa Śląskiego;
- 13) Wojewoda Mazowiecki;
- 14) Wojewoda Warmińsko-Mazurski;
- 15) KOBIZE;
- 16) NFOŚIGW;
- 17) PKN;
- 18) CEE Bankwatch Network;
- 19) WIOŚ w Gdańsku.

Ponadto Polskie Sieci Elektroenergetyczne Operator S.A. zgłosiły uwagi w trybie ustawy o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa.

Wymienione wyżej podmioty wniosły ponad 100 uwag, z których część miała charakter redakcyjno-porządkowy lub legislacyjny. Po przeprowadzeniu szczegółowych analiz ponad 60 uwag uwzględniono w całości lub w części. Najważniejsze uwagi merytoryczne, które wpłynęły na zmianę brzmienia przepisów projektu rozporządzenia (w stosunku do wersji projektu przekazanego do konsultacji) dotyczyły:

- § 3 i 5 – doprecyzowania lub zmiany niektórych definicji, a także dodatkowego zdefiniowania pewnych pojęć (niektóre definicje zamieszczone w konsultowanym projekcie zostały przeniesione do projektu ustawy w sprawie zmiany ustawy – Poś oraz niektórych innych ustaw, co wiąże się z decyzją o uregulowaniu w ustawie – Poś kwestii czasowych odstępstw od ogólnych wymagań emisyjnych dopuszczonych przepisami art. 32–35 dyrektywy IED),
- § 6 ust. 1 i § 45 – objęcia wymaganiami emisyjnymi małych kotłów o nominalnej mocy cieplnej od 0,5 do 1 MW w późniejszym terminie – od 1 stycznia 2016 r.
- § 7 ust. 2 i 3 – wyraźnego stwierdzenia w projekcie, że standardami emisyjnymi obejmuje się wyłącznie „najnowsze” turbiny gazowe,
- § 10–13 – rezygnacji ze stosowania zasad łączenia dla celów ustalenia wymagań emisyjnych dla źródeł, które korzystać będą z dopuszczonych tymi przepisami czasowych odstępstw od wymagań ogólnych,
- § 11 ust. 1 pkt 2 – braku zapisu o wymaganiach dla przypadku gdy zakład zadeklaruje wyłączenie instalacji spalania paliw do 2023 r., a np. z przyczyn ekonomicznych nie będzie mógł tego zrealizować i instalacja będzie pracowała po 2023 r.,
- § 13 ust. 1 – innej niż w dyrektywie IED daty rozpoczęcia stosowania odstępstw (1 stycznia 2015 r. zamiast 1 stycznia 2016 r.),
- § 14 – skorygowania odwołania do pkt IV.2. lub IV.3. załącznika 2 oraz jednoznacznego określenia standardu emisyjnego NO_x dla źródeł objętych zał.2 pkt IV.2. o nominalnej mocy cieplnej >50 i < 500 oraz > 500 MW,

- § 14 – doprecyzowania przepisów dotyczących odstępstw dla źródeł objętych derogacjami traktatowymi.
- § 15 – doprecyzowania przepisu o dopuszczeniu odstępstwa od standardu emisyjnego dwutlenku siarki dla źródła do 50% tego standardu, ponieważ w zaproponowanym brzmieniu przepis ten budzi wątpliwości, czy chodzi o wzrost o 50% standardu na okres spalania paliwa o zwiększonej zawartości siarki, czy o zaostrzenie tego standardu,
- § 15 – doprecyzowania pojęcia średniej kroczącej z pięciu lat, ze wskazaniem, czy powinna ona być liczona od danego roku wstecz, czy też w przyszłość,
- § 16 – przerehabilitacja tego przepisu z uwagi na niejednoznaczność podanych w nim zasad uznawania standardów za dotrzymane – w szczególności w przypadku różnych „kategorii” kotłów – i wątpliwości interpretacyjne,
- § 17 ust. 1 – rezygnacji z dodatkowego obciążania podmiotów kolejnym sprawozdaniem i powierzenia KOBIZE przygotowywania zestawienia informacji na temat źródeł o mocy od 50 MW, na podstawie raportów składanych do Krajowej bazy,
- Zał. 2 tab. 7 oraz objaśnienia 5 i 6 – weryfikacji wartości standardów emisyjnych tlenków azotu w kontekście objaśnień nr 5 i 6 do tego załącznika,
- Zał.2 pkt IV – zaktualizowania nazw instalacji wymienionych w tym punkcie,
- OSR – szerszej analizy w zakresie wpływu projektowanej regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw, z uwzględnieniem informacji na temat wysokości nakładów inwestycyjnych, które muszą zostać poniesione przez operatorów instalacji.

Uwagi wniesione do § 10–15 zostały uwzględnione, jednakże ostatecznie przepisy dotyczące zasad i warunków skorzystania z czasowych derogacji wynikających z art. 32–35 dyrektywy IED, jak również niektóre definicje - w tym definicja źródła spalania paliw wraz z zasadami łączenia źródeł, średniej kroczącej z pięciu lat, ciepła dostarczanego do publicznej sieci ciepłowniczej - zostały zamieszczone w projekcie ustawy o zmianie ustawy – Poś oraz niektórych innych ustaw.

W wyniku konsultacji wprowadzono także zmiany do załączników 2–4. Załączniki te zostały uzupełnione o standardy emisyjne ze spalania paliw stałych innych niż węgiel kamienny, węgiel brunatny, koks i biomasa. Zarówno dyrektywa 2001/80/WE, jak i dyrektywa 2010/75/UE, określają wymagania emisyjne dla wszystkich paliw stałych, co w związku z innym niż dotychczas zdefiniowaniem pojęcia paliwa oraz wprowadzeniem na gruncie przepisów ustawy o odpadach pojęcia produktu ubocznego, powoduje konieczność odpowiedniego uzupełnienia załączników. Projekt rozporządzenia poddany konsultacjom nie obejmował w załącznikach nr 2 i 3 paliw innych niż węgiel kamienny, węgiel brunatny, koks i biomasa, a w obrębie załącznika 4 określał standardy emisyjne dla zbyt ogólnej grupy paliw. W związku z tym w załącznikach 2-4 określone zostały odpowiednie standardy emisyjne na poziomie SO_2 – $400 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$, NO_x – $400 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$ i pył – $100 \text{ mg/m}^3_{\text{u}}$ (przez analogię do standardów emisyjnych określonych o obecnym stanie prawnym jako obowiązujące dla kotłów opalanych biomasą o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW). Ponadto w załącznikach 2–4 dokonano wyraźnego rozróżnienia wymagań w okresach do dnia 31 grudnia 2015 r. i po tej dacie, dla zaznaczenia, iż w tych załącznikach wymagania

emisyjne dla istniejących źródeł o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW są określone tylko dla okresu do końca roku 2015. Od dnia 1 stycznia 2016 r. wymagania dla „dużych” źródeł są podane w załączniku 1 do rozporządzenia.

W toku konsultacji najwięcej uwag wniesiono do przepisów § 10–13 projektu rozporządzenia, przenoszących postanowienia art. 32–35 dyrektywy IED i dotyczących warunków zastosowania czasowych odstępstw od ogólnych wymagań emisyjnych określonych w tej dyrektywie, przewidzianych dla niektórych dużych istniejących źródeł spalania paliw. W projekcie rozporządzenia przekazanym do konsultacji społecznych przyjęto, że operatorzy, którzy mogą i zechcą skorzystać z mechanizmów derogacyjnych muszą zapewnić, że w okresach odstępstw źródła spełniać będą wymagania emisyjne ustalone przy uwzględnieniu standardów emisyjnych lub stopni odsiarczania mających do nich zastosowanie w dniu 31 grudnia 2015 r., ale z uwzględnieniem zasad łączenia określonych w § 6 ust. 2 i 3. Podmioty reprezentujące branżę energetyczną i występujące w jej interesie (Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie, PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A., PGE Polska Grupa Energetyczna S.A, Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie, PGNiG Termika S.A., Polskie Sieci Elektroenergetyczne Operator S.A.) zakwestionowały zasadność tego założenia, wskazując, że wychodzi ono poza ramy regulacji wynikających z dyrektywy IED. Podmioty te podniosły, że zastosowanie zasady łączenia mocy źródeł przy wyznaczaniu standardów emisyjnych z instalacji w okresie obowiązywania derogacji spowoduje, że większość mechanizmów derogacyjnych stanie się martwa, a przez to nie ułatwi dostosowania instalacji do wymogów dyrektywy IED. W ich ocenie wprowadzenie wymogu sumowania mocy poszczególnych kotłów przy obliczaniu mocy źródła, nie wynika z treści dyrektywy IED, która nakazuje określić standardy emisyjne dla źródeł objętych derogacjami w oparciu o pozwolenia do emisji obowiązujące w dniu 31 grudnia 2015 r., zgodnie z wymogami „starej” dyrektywy 2001/80/WE.

Uwagi zgłoszone w tym zakresie zostały uwzględnione. Po przeanalizowaniu argumentów przedstawionych w toku konsultacji ustalono, że wymagania emisyjne dla źródeł istniejących korzystających z derogacji, wynikających z dyrektywy IED, będą określane, co do zasady, przy uwzględnieniu wymagań emisyjnych obowiązujących w dniu 31 grudnia 2015 r., wynikających z prawa krajowego przenoszącego postanowienia dyrektywy 2001/80/WE. Istotne jest przy tym, że w toku prac legislacyjnych nad projektem ustawy zmieniającej ustawę – Poś zdecydowano, iż przepisy dotyczące zasad i warunków skorzystania z czasowych derogacji wynikających z art. 32-35 dyrektywy IED zostaną zamieszczone w projekcie tej ustawy.

Kilka uwag o charakterze merytorycznym dotyczyło przepisu § 5 pkt 4 i 5 i § 12, w szczególności rezygnacji z odwoływania się w rozporządzeniu do Decyzji Wykonawczych Komisji i wprowadzenia odpowiednich zapisów z tych decyzji do rozporządzenia. Uwagi te nie zostały uwzględnione. Postanowienia Decyzji Wykonawczej Komisji z dnia 7 maja 2012 r. dotyczącej określenia okresów rozruchu i wyłączania do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych wywierają skutek bezpośredni. Decyzja ta zawiera normy, które mają powszechnie obowiązujący charakter (nakładają na operatorów źródeł spalania paliw określone zobowiązania). Kwestia ustalenia

okresów rozruchu i zatrzymywania dla źródeł spalania paliw – z zastosowaniem przepisów Decyzji Wykonawczej Komisji z dnia 7 maja 2012 r. – wymaga indywidualnej analizy w odniesieniu do każdego ze źródeł. Natomiast odnośnie do realizacji w Polsce Przejściowego Planu Krajowego uznano, że wymagania istotne dla operatorów w tym zakresie, w tym zasady wdrożenia, uwarunkowania związane ze stosowaniem PPK, kary za niespełnione wymagań wynikających z PPK, zostaną szczegółowo uregulowane w ustawie – Prawo ochrony środowiska i w odrębnym akcie prawnym wydanym na jej podstawie. Projekt ustawy o zmianie ustawy – Poś oraz niektórych innych ustaw (którego głównym celem jest przeniesienie postanowień dyrektywy IED do polskich przepisów) zakłada, że będzie to rozporządzenie Ministra Środowiska, wydawane w porozumieniu z Ministrem Gospodarki, na podstawie art. 146h ustawy – Poś.

Nie uwzględniono także uwagi do przepisów § 1 pkt 3 i § 3 pkt 10 projektu rozporządzenia, kwestionujących prawidłowość zdefiniowania pojęcia „pozwolenie” w odniesieniu do źródeł spalania paliw. Wnoszący te uwagi wskazuje, że uwzględniając postanowienia dyrektywy IED odpowiednikiem pojęcia „pozwolenie” jest w Polsce pozwolenie zintegrowane, a nie pozwolenie na budowę. Projektodawca opinii tej nie podziela. Przygotowany projekt rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych musi zachować ciągłość i spójność regulacji, w stosunku do rozporządzenia, które obecnie obowiązuje w tym zakresie. W tym rozporządzeniu podział źródeł spalania na istniejące i nowe oraz zróżnicowanie wymagań emisyjnych dla poszczególnych źródeł dokonywane są w § 6, z uwzględnieniem daty wydania pozwolenia (pierwszego) na budowę źródła lub złożenia wniosku o wydanie takiego pozwolenia. Jest to w pełni zgodne z postanowieniami art. 2 pkt 9 i 10 oraz art. 4 ust. 1-3 dyrektywy 2001/80/WE w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych źródeł spalania paliw. W tym zakresie znaczenie kluczowe mają dwie daty – 1 lipca 1987 r. oraz 27 listopada 2002 r. Z treści przywołanej dyrektywy wynika wyraźnie, że są to daty, które w odniesieniu do źródeł spalania paliw oznaczają daty wydania pozwolenia na budowę i złożenia wniosku o wydanie takiego pozwolenia. Daty te, jako daty wydania pozwolenia lub złożenia wniosku o wydanie pozwolenia kilkakrotnie pojawiają się także w dyrektywie IED, w rozdziale III, który zawiera przepisy szczególne dotyczące obiektów energetycznego spalania (np. art. 29 ust. 1, art. 32 ust. 1, art. 35 ust. 1). W kontekście tych przepisów nie można byłoby przyjąć, że pozwolenie, o którym mowa w odniesieniu do źródeł spalania paliw, oznacza pozwolenie zintegrowane. Ani w roku 1987, ani też w roku 2002 istniejące źródła spalania nie były objęte obowiązkiem pozwolenia zintegrowanego. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 26 września 2003 r. w sprawie późniejszych terminów do uzyskania pozwolenia zintegrowanego, pozwolenia takie dla istniejących instalacji spalania paliw były wymagane od dnia 30 kwietnia 2004 r. lub 30 czerwca 2006 r. (w zależności od tego, czy użytkowanie instalacji rozpoczęto po dniu 30 października, czy przed dniem 31 października 2000 r.). W opinii KE, stosowane w dyrektywie IED pojęcie „pozwolenie” oznacza jakiegokolwiek pozwolenie wydane dla danego obiektu zgodnie z prawem krajowym. Uwzględniając nasze obecne przepisy i konieczność zachowania ciągłości regulacji przyjęto, że w sprawach dotyczących standardów emisyjnych dla źródeł spalania paliw pojęcie pozwolenie oznacza

pozwolenie na budowę.

Z innych istotnych uwag merytorycznych wniesionych do wersji projektu przekazanej do konsultacji społecznych, które nie zostały uwzględnione, należałoby wskazać na uwagi do:

1. § 16 ust. 4 (uwagi dotyczące wskazania w tym przepisie, co należy rozumieć pod pojęciem „wartość zatwierdzona”). W § 16 ust. 7 wskazano jednoznacznie, że zatwierdzone wartości średnie stężeń substancji, o których mowa w ust. 4 i 6, określa się zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 148 ust. 1 ustawy (czyli na podstawie rozporządzenia w sprawie pomiarów wielkości emisji).
2. § 20 i § 30 (uwagi dotyczące wymogu wprowadzania gazów odlotowych do powietrza za pomocą komina i wskazania, że wysokość komina jest ustalana w taki sposób, aby chronić zdrowie ludzi oraz środowiska). Przepisy te przenoszą postanowienia art. 30 ust. 1 i art. 46 ust. 1 dyrektywy IED. Jest to środek zaradczy, który powinien być podjęty przez prowadzącego instalację w celu ograniczania oddziaływania na stan powietrza.
3. § 21 (uwagi dotyczące podania w rozporządzeniu definicji urządzenia). Rozporządzenie w sprawie standardów emisyjnych jest wydawane na podstawie upoważnienia zamieszczonego w ustawie – Poś i pojęcia „instalacja” oraz „urządzenie” są używane w rozporządzeniu w znaczeniu, jakie nadaje im ta ustawa.
4. § 23 w ust. 1 pkt. 3 (uwagi dotyczące doprecyzowania sposobu określania stopnia gwarantującego, że spalane odpady nie spowodują emisji większych niż w wyniku spalania gazu ziemnego). Przepis jest precyzyjny i w pełni zgodny z postanowieniem art. 42 ust. 1 akapit drugi dyrektyw IED.
5. § 27 ust. 8 (uwagi dotyczące doprecyzowania, o jakich warunkach zawartych w ust. 1 lub 4 jest mowa w tym przepisie). Przepis ten nie powinien budzić wątpliwości, ponieważ jest w nim mowa o warunkach, o których mowa w poprzedzających go ustępach, a więc o warunkach uznawania standardów za dotrzymane.
6. § 29 (uwagi dotyczące wskazania w jaki sposób i na jakich warunkach zatrzymane instalacje mogą zostać ponownie uruchomione). Zagadnienie to nie wymaga szczególnej regulacji. Instalacja może być uruchomiona po usunięciu przyczyn powodujących niedotrzymanie standardów emisyjnych, a więc przywróceniu prawidłowych warunków eksploatacji.
7. § 38 pkt 3 i 4 (uwagi dotyczące braku jakichkolwiek powiązań pomiędzy definicjami emisji zorganizowanej i niezorganizowanej). Pomiędzy tymi definicjami nie są potrzebne powiązania. Na potrzeby rozdziału VI rozporządzenia wprowadzono szczególne postanowienia odnośnie do tego, co należy uznać za emisję niezorganizowaną przy prowadzeniu procesów rozpuszczalnikowych, w których są stosowane LZO.
8. § 38 pkt 9 (uwagi dotyczące braku precyzyjnej definicji lakieru). Definicja lakieru jest zgodna z podaną w art. 57 pkt 8 dyrektywy IED.
9. § 49 (uwagi dotyczące braku przepisu określającego, jak należy egzekwować zastępowanie wymienionych LZO mniej szkodliwymi substancjami lub mieszaninami oraz potrzeby doprecyzowania co oznaczają określenia „w jak najkrótszym czasie”

i „w jak najszerszym zakresie”). Wskazanie na potrzebę zastępowania w możliwie największym stopniu LZO, które są kwalifikowane jako rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość, realizuje upoważnienie ustawowe dotyczące określenia w rozporządzeniu wymagań lub ograniczeń w zakresie stosowania materiałów o określonych właściwościach, cechach lub parametrach, w celu ograniczania ich emisji. Przepis wskazuje na potrzebę eliminowania stosowania LZO, dla których określone są szczególne wymagania w zakresie standardów emisyjnych z uwagi na ich szkodliwe oddziaływanie na człowieka (decydować powinny uwarunkowania techniczno-technologiczne). Jest to przepis ogólny, który będzie uwzględniany w każdym postępowaniu dotyczącym instalacji, w których takie LZO są stosowane.

10. § 51 (uwagi dotyczące uwzględnienia faktu objęcia standardami emisyjnymi źródeł o mocy nie mniejszej niż 0,5 MW i mniejszej niż 1 MW – małe kotłownie – w przepisach regulujących sprawę zgłoszenia instalacji). Objęcie wymaganiami emisyjnymi małych źródeł spalania paliw nie ma wpływu na regulacje dotyczące zwolnienia z obowiązku posiadania pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza. Rozporządzenie MŚ z dnia 2 lipca 2010 r., które w obecnym stanie prawnym określa wymagania w tym zakresie, stanowi, że źródła spalania paliw (mieszczące się w kategorii instalacje energetyczne) nie wymagają pozwolenia komponentalnego, jeżeli łączna nominalna moc cieplna wszystkich źródeł tego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu nie przekracza odpowiednio: 5, 10 lub 15 MW (zależnie od rodzaju paliwa spalanego w źródłach). O zwolnieniu z tego obowiązku nie decyduje moc jednostkowa poszczególnych źródeł, ani też to, czy źródła objęte są standardami emisyjnymi.
11. § 53 (uwagi dotyczące wskazania w tym przepisie, że pozwolenia na emisje wydane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia zachowują ważność). Przepisy rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych nie regulują kwestii pozwoleń emisyjnych, a zmiana wymagań w zakresie standardów nie ma bezpośredniego wpływu na byt prawny tych pozwoleń. Zmiana ta może jednak skutkować – w myśl art. 195 ust. 1 pkt 2 ustawy – Poś – cofnięciem lub ograniczeniem pozwolenia bez odszkodowania.
12. Załącznika nr 6 (uwagi dotyczące wyeliminowania dysproporcji pomiędzy wymaganiami emisyjnymi dla źródeł o mocy powyżej 50 MW a źródłami o mocy mniejszej, ze wskazaniem na zaostrenie wymagań dla nowo budowanych źródeł mniejszej mocy). Podstawowym celem projektu rozporządzenia jest przeniesienie do polskiego porządku prawnego postanowień dyrektywy IED, która dotyczy wyłącznie „dużych” źródeł spalania, tj. źródeł o całkowitej nominalnej mocy cieplnej od 50 MW. Uwzględnione w projekcie rozporządzenia zaostrenia wymagań w stosunku do wymagań obecnie obowiązujących dla tych źródeł wynikają z postanowień dyrektywy. W odniesieniu do źródeł o mocy mniejszej niż 50 MW wskazać należy, że polskie przepisy obowiązujące w tym obszarze od wielu lat różnicują wymagania emisyjne pomiędzy źródłami „dużymi” i „małymi” oraz nowymi i istniejącymi. Nie oznacza to

jednak, że wymagania dla źródeł mniejszej mocy nie są zaostrzane. Znaczące zaostrzenie standardów emisyjnych w zakresie pyłu przewidywane jest np. od dnia 1 stycznia 2016 r. dla małych źródeł istniejących. W wyniku konsultacji zróżnicowano standardy emisyjne dwutlenku siarki dla źródeł o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 50 MW opalanych węglem kamiennym i brunatnym oraz pozostałymi paliwami stałymi niewyróżnionymi w tabeli 1 tego załącznika. W projekcie standard dla źródeł tej mocy opalanych pozostałymi paliwami stałymi ustalono na 400 mg/m^3_u . Ponadto, zgodnie z założeniem projektu, od dnia 1 stycznia 2016 r. standardami objęte zostaną źródła o mniejszej mocy niż dotychczas – od 0,5 MW. Decyzja ta powinna wpłynąć na ograniczenie oddziaływania energetycznych źródeł emisji pyłu w skali lokalnej.

Po uzgodnieniach międzyresortowych do projektu rozporządzenia załączona zostanie opinia ministra właściwego do spraw zagranicznych o zgodności z prawem Unii Europejskiej.

4. Wpływ projektowanej regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie przedmiotowej regulacji nie będzie miało bezpośredniego wpływu na dochody i wydatki budżetu państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego. Standardy emisyjne określone w rozporządzeniu są to – zgodnie z definicją zamieszczoną w art. 3 pkt 33 ustawy – Poś – dopuszczalne wielkości emisji. Mają one istotne znaczenie dla kształtowania warunków pozwoleń na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza oraz pozwoleń zintegrowanych. Pozwolenia te wydawane są przez marszałków województw lub starostów, odpowiednio do rodzaju i wielkości instalacji. Przyjęcie niniejszego rozporządzenia nie spowoduje jednak konieczności zmiany wszystkich będących w obrocie prawnym pozwoleń emisyjnych obowiązujących dla instalacji objętych standardami emisyjnymi. Sprawa ta wymagać będzie indywidualnej oceny w odniesieniu do każdej instalacji, do której przepisy rozporządzenia będą miały zastosowanie. Zgodnie z art. 195 ust. 1 pkt 2 ustawy – Poś organ właściwy do wydania pozwolenia będzie mógł cofnąć lub ograniczyć pozwolenie, jeżeli ustali, że przepisy rozporządzenia uniemożliwiają eksploatację danej instalacji na warunkach określonych w pozwoleniu.

W przypadku korzystania ze środowiska z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu, podmiot korzystający ze środowiska ponosi administracyjną karę pieniężną. Kary te, zgodnie z art. 277 ust. 3 i 4 ustawy – Poś, wnoszone są na rachunek wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska i stanowią przychody Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz dochody budżetów powiatów i budżetów gmin. Karę wymierza się za każdą substancję wprowadzaną do powietrza z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu (art. 298 ust. 1 pkt. 1), w wysokości 10-krotnej wielkości jednostkowej stawki opłat za wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza (art. 309 ust. 1).

Dochodów z tytułu administracyjnych kar pieniężnych za korzystanie ze środowiska z przekroczeniem warunków określonych w pozwoleniu nie można oszacować, ponieważ nie

można przewidzieć liczby podmiotów, które będą podlegały karze, ani też zakresu i czasu utrzymywania się przekroczeń.

5. Wpływ projektowanej regulacji na rynek pracy

Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ projektowanej regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Prowadzenie procesów technologicznych w sposób zgodny z normami emisyjnymi określonymi w przepisach UE zapewni dostęp polskich przedsiębiorstw do rynków zewnętrznych. Przejściowo, z uwagi na koszty ponoszone na działania dostosowawcze – podejmowane już obecnie w związku z wymaganiami wynikającymi z obowiązującego rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 22 kwietnia 2011 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji – możliwe jest obniżenie konkurencyjności wewnętrznej niektórych podmiotów. Przyjęcie niniejszego rozporządzenia wymagać będzie podjęcia działań dostosowawczych w szczególności od niektórych podmiotów eksploatujących istniejące instalacje spalania paliw o nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, w przypadku których projekt zakłada – zgodnie z postanowieniami dyrektywy IED – zaostrzenie wymagań emisyjnych od dnia 1 stycznia 2016 r. Skali obciążeń i ich wpływu na warunki funkcjonowania przedsiębiorstw, w szczególności tych, w których eksploatowane są istniejące źródła spalania paliw, do których od dnia 1 stycznia 2016 r. stosowane będą zasady łączenia źródeł, nie można obecnie ocenić, ponieważ są one uzależnione od wielu czynników, w tym od indywidualnych decyzji operatorów co do warunków dalszej eksploatacji posiadanych źródeł, ewentualnie budowy nowych obiektów.

7. Wpływ projektowanej regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Regulacje rozporządzenia określającego standardy emisyjne z instalacji uwzględniane są przy wydawaniu pozwoleń emisyjnych w zakresie wprowadzania gazów lub pyłów do powietrza z tych instalacji. Ustalanie dopuszczalnych wielkości emisji dla poszczególnych rodzajów instalacji oraz kontrola ich dotrzymywania mają na celu ograniczanie negatywnych dla środowiska oraz zdrowia ludzkiego skutków prowadzenia działalności produkcyjnej oraz poprawę stanu jakości powietrza na obszarze całego kraju.

8. Wpływ projektowanej regulacji na środowisko

Po wejściu w życie nowych przepisów w sprawie standardów emisyjnych (przenoszących wymagania dyrektywy IED), zostaną ustalone dla niektórych źródeł spalania

paliw oraz instalacji współspalania odpadów ostrzejsze wymagania emisyjne. Dostosowanie źródeł i instalacji do tych wymagań powinno skutkować znaczącym zmniejszeniem emisji substancji do powietrza (dwutlenku siarki, tlenków azotu i pyłu), szczególnie z grupy źródeł spalania paliw. To z kolei wpłynie na zmniejszenie obciążeń środowiska substancjami, których emisja zostanie ograniczona, w szczególności zmniejszeniem stężeń tych substancji w zasięgu oddziaływania źródeł emisji.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody²⁾

Na podstawie art. 148 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa wymagania w zakresie pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, do prowadzenia których są obowiązani prowadzący instalację oraz użytkownik urządzenia, w tym:

- 1) przypadki, w których są wymagane ciągłe pomiary emisji z instalacji, źródła spalania paliw albo z urządzenia;
- 2) przypadki, w których są wymagane okresowe pomiary emisji z instalacji, źródła spalania paliw albo z urządzenia, oraz częstotliwości prowadzenia tych pomiarów;
- 3) zakres wykonywania niektórych pomiarów;
- 4) referencyjne metodyki wykonywania pomiarów;
- 5) sposób ewidencjonowania przeprowadzonych pomiarów.

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia dokonują w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Unii Europejskiej:

- 1) dyrektywy Rady 87/217/EWG z dnia 19 marca 1987 r. w sprawie ograniczania zanieczyszczenia środowiska azbestem i zapobiegania temu zanieczyszczeniu (Dz. Urz. WE L 85 z 28.03.1987, str. 40, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 8, str. 269);
- 2) dyrektywy Rady 92/112/EWG z dnia 15 grudnia 1992 r. w sprawie procedur harmonizacji programów mających na celu ograniczanie i ostateczną eliminację zanieczyszczeń powodowanych przez odpady pochodzące z przemysłu ditlenku tytanu (Dz. Urz. WE L 409 z 31.12.1992, str. 11; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 170);
- 3) dyrektywy Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach (Dz. Urz. WE L 85 z 29.03.1999, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 4, str. 118);
- 4) dyrektywy 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów (Dz. Urz. WE L 332 z 28.12.2000, str. 91, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 353);
- 5) dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz. Urz. WE L 309 z 27.11.2001, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 299);

6) dyrektywy 2010/75/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17);

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2013 r. poz. 1238 oraz z 2014 r. poz. ...).

§ 2. 1 Ciągłe lub okresowe pomiary emisji do powietrza prowadzi się dla następujących źródeł spalania paliw:

- 1) dla których określa się standardy emisyjne, na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
- 2) turbin gazowych, bez względu na datę wydania decyzji o pozwoleniu na budowę lub oddania turbiny do użytkowania;
- 3) silników Diesla;
- 4) kotłów odzysknicowych w instalacjach do produkcji masy celulozowej – wymagających pozwolenia na wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza albo pozwolenia zintegrowanego, zwanych dalej „źródłami”.

2. Ciągłe pomiary emisji do powietrza prowadzi się dla źródła o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 100 MW.

3. Całkowitą nominalną moc cieplną źródła, o której mowa w ust. 2 i ust. 9, stanowi suma nominalnych mocy cieplnych poszczególnych części źródła, ustalona przy zastosowaniu pierwszej i drugiej zasady łączenia, o których mowa w art. 157a ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.

4. Ustalając całkowitą nominalną moc cieplną źródła, o której mowa w ust. 2, nie uwzględnia się następujących części źródła:

- 1) o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 15 MW;
- 2) dla których okres pozostający do końca użytkowania, liczony od dnia 7 stycznia 2013 r., nie przekracza 10000 godzin;
- 3) do dnia 31 stycznia 2015 r. – o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 100 MW, dla których pierwsze pozwolenie na budowę lub odpowiednik tego pozwolenia wydano przed dniem 1 lipca 1987 r., jeżeli zostały oddane do użytkowania przed dniem 29 marca 1990 r., dla których prowadzący instalację zobowiązał się w pisemnej deklaracji złożonej właściwemu organowi ochrony środowiska nie później niż do dnia 30 czerwca 2004 r., że będzie ona użytkowana nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2015 r., a czas jej użytkowania w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. nie przekroczy 20000 godzin;
- 4) do dnia 31 stycznia 2015 r. – o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 100 MW, dla których pozwolenie na budowę zostało wydane przed dniem 27 listopada 2002 r. lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia złożono przed dniem 27 listopada 2002 r., jeżeli zostały oddane do użytkowania nie później niż do dnia 27 listopada 2003 r., które w roku kalendarzowym pracują nie dłużej niż 2000 godzin (średnia krocząca z pięciu lat).

5. Dla źródła, o którym mowa w ust. 2, pomiary w zakresie:

- 1) pyłu, jeżeli źródło jest są opalane wyłącznie gazem ziemnym;
- 2) dwutlenku siarki, jeżeli źródło jest opalane wyłącznie:
 - a) gazem ziemnym,
 - b) olejem opałowym o znanej zawartości siarki, jeżeli jest brak urządzeń do ograniczania wielkości emisji siarki,
 - c) biomasą, jeżeli prowadzący instalację udowodni, że emisja dwutlenku siarki ze źródła nie jest wyższa od standardów emisyjnych określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska

– prowadzi się w sposób okresowy; pomiary w zakresie innych substancji prowadzi się dla tego źródła w sposób ciągły, stosując odpowiednio metodyki referencyjne, o których mowa w § 11 ust. 1 pkt 1 i 2.

6. Okresowe pomiary emisji do powietrza prowadzi się dla źródła, dla którego nie jest wymagane prowadzenie pomiarów ciągłych.

7. Okresowe pomiary emisji do powietrza prowadzi się dwa razy w roku, raz w sezonie zimowym (październik-marzec) oraz raz w sezonie letnim (kwiecień-wrzesień), z zastrzeżeniem ust. 8; pomiary powinny obejmować emisję ze wszystkich części źródła pracujących w danym sezonie; w przypadku źródeł pracujących sezonowo w okresie nieprzekraczającym sześciu miesięcy, pomiary emisji do powietrza prowadzi się raz w roku w okresie pracy źródeł.

8. Okresowe pomiary emisji rtęci prowadzi się co najmniej raz w roku dla źródła o całkowitej nominalnej mocy cieplnej nie mniejszej niż 50 MW, opalanego węglem kamiennym lub brunatnym. Ustalając całkowitą nominalną moc cieplną źródła nie uwzględnia się części źródła o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 15 MW.

§ 3. 1. Ciągłe i okresowe pomiary emisji do powietrza prowadzi się, z zastrzeżeniem § 4, dla instalacji i urządzeń spalania lub współspalania odpadów.

2. Okresowe pomiary emisji do powietrza, o których mowa w ust. 1, prowadzi się co najmniej raz na sześć miesięcy, a przez pierwszy rok eksploatacji instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów – co najmniej raz na trzy miesiące.

3. Jeżeli prowadzący instalację albo użytkownik urządzenia spalania lub współspalania odpadów może wykazać, że emisje chlorowodoru, fluorowodoru lub dwutlenku siarki w żadnych okolicznościach nie będą wyższe niż ich standardy emisyjne określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, to pomiary emisji tych substancji mogą być prowadzone okresowo, z częstotliwością co najmniej raz na sześć miesięcy, a przez pierwszy rok eksploatacji instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów – co najmniej raz na trzy miesiące.

4. Jeżeli w wyniku neutralizacji chlorowodoru jest zapewnione dotrzymanie standardu emisyjnego tej substancji, to pomiary emisji fluorowodoru mogą być prowadzone okresowo, z częstotliwością co najmniej raz na sześć miesięcy, a przez pierwszy rok eksploatacji instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów – co najmniej raz na trzy miesiące.

5. Jeżeli prowadzący instalację lub użytkownik urządzenia może wykazać, że emisja tlenków azotu, rozumianych jako tlenek azotu i dwutlenek azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu, w istniejących instalacjach lub urządzeniach spalania lub współspalania odpadów o zdolności przetwarzania poniżej 6 Mg odpadów na godzinę w żadnych okolicznościach nie będzie wyższa niż ich standardy emisyjne określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, to pomiary emisji tlenków azotu mogą być prowadzone okresowo, z częstotliwością co najmniej raz na sześć miesięcy, a przez pierwszy rok eksploatacji instalacji i urządzenia spalania lub współspalania odpadów – co najmniej raz na trzy miesiące.

§ 4. 1. Przepisów § 3 nie stosuje się do:

- 1) instalacji i urządzeń, w których spalane lub współspalane są wyłącznie następujące odpady:
 - a) roślinne z rolnictwa i leśnictwa,
 - b) roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli odzyskuje się wytwarzaną energię cieplną,
 - c) włókniste roślinne z procesu produkcji pierwotnej masy celulozowej i z procesu produkcji papieru z masy, jeżeli odpady te są spalane w miejscu, w którym powstają, a wytwarzana energia cieplna jest odzyskiwana,
 - d) płyty wiórowej, jeśli nie stanowią odpadu niebezpiecznego,
 - e) korka,
 - f) drewna, z wyjątkiem drewna zanieczyszczonego impregnatami lub powłokami ochronnymi, które mogą zawierać związki chlorowcoorganiczne lub metale ciężkie, w skład których wchodzi w szczególności odpady drewna pochodzącego z budowy, remontów i rozbiórki obiektów budowlanych oraz infrastruktury drogowej,
 - g) promieniotwórcze,
 - h) pochodzące z poszukiwań i eksploatacji zasobów ropy naftowej i gazu ziemnego na platformach wydobywczych oraz spalane na tych platformach,
 - i) zwłok zwierzęcych, które są unieszkodliwiane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1069/2009 (Dz. Urz. UE L 300 z 14.11.2009 r., str. 1, z późn. zm.) z dnia 21 października 2009 r. określającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1774/2002;
- 2) instalacji doświadczalnych wykorzystywanych do prac badawczo-rozwojowych, prac naukowych i prób, mających na celu usprawnienie procesu spalania, przerabiających mniej niż 50 Mg odpadów rocznie.

2. Dla źródeł, w których spalane lub współspalane są odpady, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a–f, stosuje się odpowiednio przepisy § 2 ust. 2, ust. 5, ust. 6 pkt 2 lit. c oraz ust. 7.

§ 5. 1. Okresowe pomiary emisji do powietrza prowadzi się dla instalacji do produkcji lub obróbki wyrobów zawierających azbest, dopuszczonych do produkcji, obrotu i importu na podstawie ustawy z dnia 19 czerwca 1997 r. o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest (Dz. U. z 2004 r. Nr 3, poz. 20, z późn. zm.⁴⁾), jeżeli ilość surowego azbestu zużywana w tych procesach przekracza 100 kg/rok.

2. Okresowe pomiary emisji do powietrza, o których mowa w ust. 1, prowadzi się z częstotliwością raz na sześć miesięcy.

3. Okresowe pomiary emisji do powietrza, o których mowa w ust. 1, mogą być prowadzone raz na rok, jeżeli wyniki kolejnych dziesięciu pomiarów nie różnią się między sobą o więcej niż 5%.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 120, poz. 1252 i Nr 210, poz. 2135, z 2005r. Nr 10, poz. 72 oraz z 2009 r. Dz. U. Nr 20, poz. 106.

§ 6. 1. Ciągłe lub okresowe pomiary emisji do powietrza prowadzi się dla instalacji do produkcji dwutlenku tytanu, w przypadku stosowania reakcji sulfatyzacji lub chlorowania.

2. Pomiary emisji obejmują:

- 1) pomiary emisji pyłu:
 - a) ciągle – z procesów mielenia surowców i mielenia suchego pigmentu,
 - b) okresowe, z częstotliwością co najmniej raz na kwartał – z procesów mielenia suchego pigmentu w młynach Raymonda pracujących w przypadkach wystąpienia awarii młynów walcowych, z procesów suszenia pigmentu i mikronizacji parowej;
- 2) pomiary emisji dwutlenku siarki:
 - a) ciągle – z procesów kalcynacji i rozkładu surowca w zakresie emisji z instalacji do oczyszczania gazów odlotowych,
 - b) okresowe, z częstotliwością co najmniej raz na kwartał – z procesów rozkładu surowca w zakresie chwilowej emisji z kominów reaktorów oraz z procesów zateżniania kwasu pohydrolitycznego;
- 3) pomiary emisji dwutlenku siarki, trójtlenku siarki i kwasu siarkowego – okresowe, z częstotliwością co najmniej raz na kwartał – z procesów kalcynacji, rozkładu surowca oraz zateżniania kwasu pohydrolitycznego;
- 4) ciągle pomiary emisji chloru – z głównych źródeł emisji.

3. Dla źródeł emisji związanych z prowadzeniem w instalacji innych procesów niż wymienione w ust. 2, prowadzi się okresowe pomiary emisji do powietrza w zakresie pyłu lub chloru, z częstotliwością co najmniej raz na rok.

§ 7. 1. Ciągłe lub okresowe pomiary emisji do powietrza lotnych związków organicznych, zwanych dalej „LZO”, prowadzi się dla instalacji, w których są używane rozpuszczalniki organiczne, do których stosuje się przepisy rozporządzenia wydanego na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, jeżeli spełnienie wymagań wynikających z tych przepisów wymaga stosowania urządzeń ograniczających wielkość emisji LZO.

2. Przez LZO rozumie się związki organiczne, w tym frakcję krezotolu, mające w temperaturze 293,15 K prężność par nie mniejszą niż 0,01 kPa, względnie posiadające analogiczną lotność w szczególnych warunkach użytkowania;

3. Ciągłe pomiary emisji LZO do powietrza prowadzi się, jeżeli z jednego komina są wprowadzane do powietrza LZO w ilości nie mniejszej niż średnio 10 kg/h w przeliczeniu na emisję całkowitego węgla organicznego.

4. Okresowe pomiary emisji LZO do powietrza prowadzi się, jeżeli z jednego komina są wprowadzane do powietrza LZO w ilości średnio do 10 kg/h w przeliczeniu na emisję całkowitego węgla organicznego.

5. Okresowe pomiary emisji LZO do powietrza prowadzi się raz na rok.

6. Średnią wielkość emisji całkowitego węgla organicznego, o której mowa w ust. 3 i 4, ustala się na podstawie wyników okresowych pomiarów emisji albo z bilansu masy LZO zużywanych w każdym kolejnym okresie dwunastomiesięcznym, odniesionego do czasu pracy instalacji z LZO.

7. LZO podlegające przemianie chemicznej, stosowane w celu rozpuszczania surowców, produktów, materiałów odpadowych lub zanieczyszczeń w procesach, do których stosuje się przepisy rozporządzenia wydanego na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, nie są uwzględniane w limitach zużycia LZO, powodujących powstanie obowiązku wykonywania pomiarów emisji z instalacji, chyba że w wyniku tej przemiany powstają także LZO.

8. Rozpuszczalnik organiczny, o którym mowa w ust. 1, jest to każdy LZO, który jest stosowany oddzielnie lub w połączeniu z innymi substancjami i który nie podlega przemianie chemicznej, w celu rozpuszczania surowców, produktów, materiałów odpadowych lub zanieczyszczeń, lub LZO, który jest stosowany jako czynnik rozpuszczający, czynnik dyspergujący, regulator lepkości, regulator napięcia powierzchniowego, plastyfikator lub konserwant.

§ 8. 1. Pomiary ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi prowadzi się, gdy ścieki są wprowadzane w ramach szczególnego korzystania z wód, o którym mowa w art. 37 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r., poz. 145, z późn. zm.⁵⁾)

2. Wymagania, w zakresie pomiarów ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi, określają przepisy rozporządzenia wydanego na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne.

3. Przepisów, o których mowa w ust. 2, nie stosuje się, jeżeli wymagania w zakresie pomiarów ilości i jakości ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi zostały określone w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym.

§ 9. 1. Pomiary ilości pobieranej wody powierzchniowej lub podziemnej prowadzi się, gdy nominalne zapotrzebowanie instalacji zlokalizowanych na terenie zakładu jest większe niż 100 m³ na dobę.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli pomiary ilości pobieranej wody zostały określone w pozwoleniu wodnoprawnym albo pozwoleniu zintegrowanym.

§ 10. 1. Okresowe pomiary hałasu w środowisku, który jest wyrażony wskaźnikami hałasu mającymi zastosowanie do ustalania i kontroli warunków korzystania ze środowiska ($L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$), prowadzi się dla zakładu, na którego terenie eksploatowane są instalacje lub urządzenia emitujące hałas, dla którego zostało wydane pozwolenie na emitowanie hałasu do środowiska lub decyzja o dopuszczalnym poziomie hałasu.

2. Okresowe pomiary hałasu w środowisku, który jest wyrażony wskaźnikami hałasu mającymi zastosowanie do ustalania i kontroli warunków korzystania ze środowiska ($L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$), prowadzi się dla instalacji, dla której zostało wydane pozwolenie zintegrowane.

3. Okresowe pomiary hałasu w środowisku, w tym hałasu impulsowego, prowadzi się raz na dwa lata, z uwzględnieniem specyfiki pracy źródeł hałasu; w przypadku źródeł pracujących sezonowo pomiary hałasu przeprowadza się w tym okresie.

§ 11. 1. Zakres oraz metodyki referencyjne wykonywania:

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 951 i 1513 oraz z 2013 r. poz. 21 i 165.

- 1) ciągłych pomiarów emisji do powietrza ze źródła, o którym mowa w § 2 ust. 2, są określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia;
- 2) okresowych pomiarów emisji do powietrza ze źródła, o którym mowa w § 2 ust. 5, 6 i 8, są określone w załączniku nr 2 do rozporządzenia;
- 3) ciągłych i okresowych pomiarów emisji do powietrza z instalacji lub urządzeń spalania lub współspalania odpadów, o których mowa w § 3, są określone w załączniku nr 3 do rozporządzenia;
- 4) okresowych pomiarów emisji do powietrza z instalacji do produkcji lub obróbki wyrobów zawierających azbest, o których mowa w § 5, są określone w załączniku nr 4 do rozporządzenia;
- 5) ciągłych pomiarów emisji do powietrza z instalacji do produkcji dwutlenku tytanu, o których mowa w § 6, są określone w załączniku nr 5 do rozporządzenia;
- 6) okresowych pomiarów emisji do powietrza z instalacji do produkcji dwutlenku tytanu, o których mowa w § 6, są określone w załączniku nr 6 do rozporządzenia.

2. Metodyka referencyjna wykonywania okresowych pomiarów hałasu w środowisku, o których mowa w § 10, pochodzącego od instalacji lub urządzeń, z wyjątkiem hałasu impulsowego, jest określona w załączniku nr 7 do rozporządzenia.

3. Metodyka referencyjna wykonywania okresowych pomiarów hałasu impulsowego w środowisku, o których mowa w § 10, pochodzącego od instalacji lub urządzeń, jest określona w załączniku nr 8 do rozporządzenia.

4. Ciągłe i okresowe pomiary emisji LZO wprowadzanych do powietrza z instalacji, o których mowa w § 7 ust. 1, wykonuje się:

- 1) metodą ciągłej detekcji płomieniowo jonizacyjnej, oznaczając całkowity węgiel organiczny – w przypadku instalacji, dla których określono standard emisyjny S1;
- 2) metodą chromatograficzną lub metodą ciągłej detekcji płomieniowo jonizacyjnej, oznaczając całkowity węgiel organiczny – w przypadku instalacji, dla których określono standard emisyjny S4, oraz instalacji powlekania nowych pojazdów, których zdolność produkcyjna wymaga zużycia nie mniej niż 15 Mg LZO w ciągu roku;
- 3) metodą chromatograficzną – w przypadku LZO, które zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywę 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1, z późn. zm.), klasyfikowane są jako substancje rakotwórcze, mutagenne lub działające szkodliwie na rozrodczość i którym zostały przypisane zwroty lub które powinny być oznaczone zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia:
 - a) H340, H350, H350i, H360D lub H360F, a do dnia 31 maja 2015 r. także zwrotami R45, R46, R49, R60 lub R61,
 - b) H341 lub H351, a do dnia 31 maja 2015 r. także zwrotami R40 lub R68.

5. W przypadku pomiarów okresowych emisji LZO, wykonywanych metodą ciągłej detekcji płomieniowo-jonizacyjnej, z oznaczeniem całkowitego węgla organicznego, całkowity czas pomiaru powinien wynosić co najmniej 60 minut, w co najmniej 3 seriach pomiarowych nie krótszych niż 20 minut, w przypadku, jeżeli w instalacji dany proces

prorowadzony jest w czasie krótszym niż 60 minut, pomiar powinien zostać przeprowadzony w całym czasie trwania procesu.

6. Pomiary ilości pobieranej wody powierzchniowej lub podziemnej, o których mowa w § 9, prowadzi się za pomocą urządzeń pomiarowych spełniających wymagania prawnej kontroli metrologicznej w rozumieniu art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach (Dz. U. z 2013 r. poz. 1069).

§ 12. 1. Wyniki ciągłych pomiarów emisji są ewidencjonowane w formie wydruków oraz na nośnikach cyfrowych.

2. Wyniki okresowych pomiarów emisji są ewidencjonowane w formie pisemnej.

3. Wyniki pomiarów ilości pobieranej wody są ewidencjonowane w formie pisemnej.

§ 13. Do pomiarów wielkości emisji rozpoczętych i niezakończonych w terminie do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie przepisy dotychczasowe.

§ 14. Do źródeł, dla których pozwolenie na budowę wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia na budowę złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r., przepis § 2 ust. 9 stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.⁶⁾

MINISTER ŚRODOWISKA

⁶⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów pobieranej wody (Dz. U. Nr 206, poz. 1291), które na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 3 ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załączniki
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia ... (poz. ...)

Załącznik nr 1

**ZAKRES ORAZ METODYKI REFERENCYJNE WYKONYWANIA CIĄGŁYCH
POMIARÓW EMISJI DO POWIETRZA ZE ŹRÓDEŁ SPALANIA PALIW**

Lp.	Nazwa substancji lub parametru - zakres	Jednostka miary	Metodyka referencyjna
1	2	3	4
1	Pył ogółem	mg/m ³	Technika dowolna wzorcowana metodą grawimetryczną
2	SO ₂	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR* lub UV, lub inna metoda optyczna z uwzględnieniem normy PN-ISO 7935
3	NO _x (w przeliczeniu na NO ₂) **	mg/m ³	Chemiluminescencyjna lub absorpcja promieniowania IR*, lub inna metoda optyczna z uwzględnieniem normy PN-ISO 10849
4	CO	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR*
5	O ₂	%	Paramagnetyczna, celi cyrkonowej lub inna elektrochemiczna gwarantująca niepewność pomiaru nie gorszą niż ± 1,0 % obj. O ₂
6	Prędkość przepływu spalin lub ciśnienie dynamiczne spalin	m/s Pa	1), 2)
7	Temperatura spalin	K	3)
8	Ciśnienie statyczne lub bezwzględne spalin	Pa	4)
9	Wilgotność bezwzględna gazów odlotowych lub stopień zawilżenia gazu X	kg/m ³ kg _{pary wodnej} /kg _{gazu suchego}	5), 6)

Pouczenia:

1. W przypadku turbin gazowych metodyką referencyjną dla NO_x jest metoda chemiluminescencyjna lub inna metoda zgodna z normą ISO-11042-1 i normą ISO 11042-2.
2. W przypadku konieczności dotrzymania określonego stopnia odsiarczania pomiary ciągłe powinny być uzupełnione okresowymi pomiarami zawartości siarki w paliwie.
3. Systemy do ciągłych pomiarów emisji do powietrza podlegają procedurom zgodnym z normą PN-EN 14181, zapewniającym odpowiedni poziom jakości, w tym co najmniej raz w roku kontroli za pomocą pomiarów równoległych prowadzonych przy użyciu innych systemów z zastosowaniem następujących metodyk referencyjnych: dla pyłu zgodnie z normą PN-Z-04030-7 lub normą PN-EN 13284-1, dla SO₂ zgodnie z normą PN-EN 14791 lub alternatywną metodą instrumentalną spełniającą wymagania normy PN-ISO 7935, dla NO_x zgodnie z normą PN-EN 14792, dla CO

zgodnie z normą PN-EN 15058, dla O₂ zgodnie z normą PN-EN 14789, dla zawartości pary wodnej (pomiar wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia gazu) zgodnie z normą PN-EN 14790.

4. Systemy do ciągłych pomiarów emisji do powietrza podlegają zgodnie z normą PN-EN 14181 pełnej procedurze kalibracji i walidacji w przypadku:
 - systemów nowo-instalowanych,
 - systemów istniejących – co najmniej raz w ciągu pięciu lat,
 - każdej większej zmiany w pracy instalacji spalania paliw i większych zmian lub napraw systemów istniejących.Funkcja kalibracyjna dla systemów ciągłych pomiarów emisji pyłu może być wyznaczana z uwzględnieniem wymagań zawartych w normie PN-EN 13284-2.
5. Wymagania normy PN-EN 14181 w zakresie procedury QAL 3 stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.
6. Wartości przedziału ufności dla pojedynczego wyniku pomiaru określa się zgodnie z normą PN-EN 14181, przyjmując, że 95% wartości przedziału ufności pojedynczego wyniku pomiaru nie powinno przekraczać następujących wartości wyrażonych w procentach standardu emisyjnego:
 - 1) 20 % – w przypadku dwutlenku siarki;
 - 2) 20 % – w przypadku tlenków azotu;
 - 3) 30 % – w przypadku pyłu całkowitego;
 - 4) 10 % – w przypadku tlenku węgla.
7. Zatwierdzone wartości średnie jednogodzinne i średnie dobowe stężeń substancji, w przypadku następujących źródeł spalania paliw:
 - 1) źródeł nowych – w rozumieniu przepisów rozporządzenia wydanego na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska;
 - 2) źródeł istniejących – w rozumieniu przepisów rozporządzenia wydanego na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska, dla których wnioski o wydanie pozwolenia na budowę złożono po dniu 26 listopada 2002 r. lub które zostały oddane do użytkowania po dniu 27 listopada 2003 r.;
 - 3) turbin gazowych, dla których pozwolenie na budowę wydano po dniu 30 czerwca 2002 r. lub które zostały oddane do użytkowania po dniu 27 listopada 2003 r.;
 - 4) źródeł istotnie zmienionych po dniu 27 listopada 2003 r. w sposób zgodny z art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska;
 - 5) od dnia 1 stycznia 2016 r. – pozostałych źródeł istniejących – w rozumieniu przepisów rozporządzenia wydanego na podstawie art. 146 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska- określa się na podstawie ważnych pomiarowych wartości średnich jednogodzinnych po odjęciu wartości przedziału ufności określonego w pkt 6 niniejszego załącznika.
8. W każdym dniu, w którym więcej niż trzy średnie jednogodzinne wartości stężeń którejkolwiek substancji są nieważne z powodu niesprawności lub konserwacji systemu do ciągłych pomiarów emisji, pomiary są unieważniane. Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego wystąpi więcej niż 10 dni, w których pomiary zostaną unieważnione z powodu niesprawności lub konserwacji systemu do ciągłych pomiarów emisji, to prowadzący instalację lub urządzenie podejmuje działania w celu zwiększenia niezawodności pracy tego systemu i informuje wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o podjętych działaniach.

Objaśnienia:

* IR – promieniowanie podczerwone.

** NO_x (w przeliczeniu na NO₂) – tlenek azotu i dwutlenek azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu.

Niepewność pomiaru – niepewność rozszerzona ze współczynnikiem rozszerzenia $k = 2$, co odpowiada przedziałowi ufności 95%.

- 1) pomiar prędkości przepływu spalin może być wykonywany dowolną metodą gwarantującą niepewność pomiaru mniejszą niż 10 %,
- 2) w przypadku braku możliwości technicznych lub metrologicznych zainstalowania urządzeń do ciągłego pomiaru prędkości przepływu spalin lub ciśnienia dynamicznego spalin, dopuszcza się

odstępstwa od prowadzenia ciągłych pomiarów prędkości przepływu spalin lub ciśnienia dynamicznego spalin oraz wyznaczanie strumienia objętości spalin metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 10 %,

- ³⁾ dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru $\pm 5 \text{ K}$,
- ⁴⁾ dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru $\pm 10 \text{ hPa}$,
- ⁵⁾ dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia ciągłych pomiarów wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia oraz ich wyznaczanie metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 20 %,
- ⁶⁾ pomiary parametrów mogą być wykonywane dowolnymi metodami gwarantującymi niepewność pomiaru mniejszą niż 10 %, a w przypadku pomiaru wilgotności bezwzględnej – 20 %.

**ZAKRES ORAZ METODYKI REFERENCYJNE WYKONYWANIA OKRESOWYCH
POMIARÓW EMISJI DO POWIETRZA ZE ŹRÓDEŁ SPALANIA PALIW**

Lp.	Nazwa substancji lub parametru - zakres	Jednostka miary	Metodyka referencyjna
1	2	3	4
1	Pył ogółem ¹⁾	mg/m ³	Grawimetryczna
2	SO ₂	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR* lub UV, lub inna metoda optyczna ²⁾ , lub inna metoda zgodna z normą PN-EN 14791
3	NO _x (w przeliczeniu na NO ₂) ^{**}	mg/m ³	Chemiluminescencyjna lub absorpcja promieniowania IR*, lub inna metoda optyczna
4	CO	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR*
5	Hg ^{***}	µg/ m ³	Manualna zgodna z normą PN- EN 13211
6	O ₂	%	Paramagnetyczna, celi cyrkonowej lub inna elektrochemiczna gwarantująca niepewność pomiaru nie gorszą niż ± 1,0 % obj. O ₂
7	Prędkość przepływu spalin lub ciśnienie dynamiczne spalin	m/s Pa	^{3), 4)}
8	Temperatura spalin	K	⁵⁾
9	Ciśnienie statyczne lub bezwzględne spalin	Pa	⁶⁾
10	Wilgotność bezwzględna gazów odlotowych lub stopień zawilżenia gazu X	kg/m ³ kg _{pari wodnej} /kg _{gazu} suchego	^{7), 8)}

Pouczenie:

W przypadku turbin gazowych metodyką referencyjną dla tlenków azotu jest metoda chemiluminescencyjna lub inna metoda zgodna z normą ISO-11042-1 i normą ISO 11042-2.

Objaśnienia:

* IR – promieniowanie podczerwone.

** NO_x (w przeliczeniu na NO₂) – tlenek azotu i dwutlenek azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu.

*** Hg - rtęć ogólna rozumiana jako suma zawartości rtęci w gazach odlotowych, niezależnie od formy występowania (gazowa, rozpuszczona w kropelkach, stała, zaadsorbowana na cząstkach stałych).

Niepewność pomiaru – niepewność rozszerzona ze współczynnikiem rozszerzenia $k = 2$, co odpowiada przedziałowi ufności 95%.

- 1) pomiary emisji pyłu nie są wymagane dla instalacji turbin gazowych opalanych gazem ziemnym lub gazem ciekłym,
- 2) metody optyczne pomiaru SO_2 obejmują metodę fluorescencyjną w obszarze ultrafioletu,
- 3) pomiar prędkości przepływu spalin może być wykonywany dowolną metodą gwarantującą niepewność pomiaru mniejszą niż 10 %,
- 4) w przypadku braku możliwości technicznych lub metrologicznych wykonania okresowego pomiaru prędkości przepływu spalin lub ciśnienia dynamicznego spalin, dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia pomiarów prędkości przepływu spalin lub ciśnienia dynamicznego spalin oraz wyznaczenie strumienia objętości spalin metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 10 %,
- 5) dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru $\pm 5 \text{ K}$,
- 6) dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru $\pm 10 \text{ hPa}$,
- 7) dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia pomiarów wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia oraz ich wyznaczenie metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 20 %,
- 8) pomiary wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia mogą być wykonywane dowolnymi metodami gwarantującymi niepewność pomiaru mniejszą niż 20 %.

**ZAKRES ORAZ METODYKI REFERENCYJNE WYKONYWANIA CIĄGLYCH
I OKRESOWYCH POMIARÓW EMISJI DO POWIETRZA Z INSTALACJI ALBO
URZĄDZEŃ SPALANIA LUB WSPÓLSPALANIA ODPADÓW**

**TABELA A. SUBSTANCJE I PARAMETRY MIERZONE W SPOSÓB CIĄGŁY ORAZ
METODYKI REFERENCYJNE WYKONYWANIA POMIARÓW CIĄGLYCH**

Lp.	Nazwa substancji lub parametru - zakres	Jednostka miary	Metodyka referencyjna
1	2	3	4
1	Pył ogółem	mg/m ³	Technika dowolna wzorcowana metodą grawimetryczną
2	SO ₂	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR* lub UV, lub inna metoda optyczna z uwzględnieniem normy PN-ISO 7935
3	NO _x (w przeliczeniu na NO ₂)**	mg/m ³	Chemiluminescencyjna lub absorpcja promieniowania IR*, lub inna metoda optyczna z uwzględnieniem normy PN-ISO 10849
4	CO	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR*
5	HCl	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR*
6	Substancje organiczne w postaci gazów i par wyrażone jako całkowity węgiel organiczny	mg/m ³	Technika ciągłej detekcji płomieniowo-jonizacyjnej (FID)
7	HF	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR*
8	O ₂	%	Paramagnetyczna, celi cyrkonowej lub inna elektrochemiczna gwarantująca niepewność pomiaru nie gorszą niż ± 1,0% obj. O ₂
9	Prędkość przepływu spalin lub ciśnienie dynamiczne spalin	m/s Pa	1), 2)
10	Temperatura spalin w przekroju pomiarowym	K	3)
11	Ciśnienie statyczne lub bezwzględne spalin	Pa	4)
12	Wilgotność bezwzględna gazów odlotowych lub stopień zawilżenia gazu X	kg/m ³ kg _{pary wodnej} /kg _{gazu} suchego	5), 6)

**TABELA B. SUBSTANCJE MIERZONE W SPOSÓB OKRESOWY ORAZ METODYKI
REFERENCYJNE WYKONYWANIA POMIARÓW OKRESOWYCH**

Lp.	Nazwa substancji	Jednostka miary	Metodyka referencyjna
1	2	3	4
1	Pb	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
2	Cr	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
3	Cu	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
4	Mn	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
5	Ni	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
6	As	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
7	Cd	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
8	Hg	mg/m ³	Norma PN-EN 13211
9	Tl	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
10	Sb	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
11	V	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
12	Co	mg/m ³	Norma PN-EN 14385
13	Dioksyny i furany	ng/m ³	Norma PN-EN 1948 - 1,2,3
14	SO ₂ ⁷⁾	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR* lub UV, lub inna metoda optyczna ⁸⁾ , lub inna metoda zgodna z normą PN-EN 14791
15	HCl ⁷⁾	mg/m ³	Norma PN-EN 1911-1
16	HF ⁹⁾	mg/m ³	Dowolna metodyka manualna oparta o wytyczne normy ISO 15713

Pouczenia:

1. Systemy do ciągłych pomiarów emisji do powietrza podlegają procedurom zgodnym z normą PN-EN 14181, zapewniającym odpowiedni poziom jakości, w tym co najmniej raz w roku kontroli za pomocą pomiarów równoległych prowadzonych przy użyciu innych systemów z zastosowaniem następujących metodyk referencyjnych: dla pyłu zgodnie z normą PN-Z-04030-7 lub normą PN-EN 13284-1, dla SO₂ zgodnie z normą PN-EN 14791 lub alternatywną metodą instrumentalną spełniającą wymagania normy PN-ISO 7935, dla NO_x zgodnie z normą PN-EN 14792, dla CO zgodnie z normą PN-EN 15058, dla HCl zgodnie z normą PN-EN 1911 lub alternatywną metodą instrumentalną FTIR, dla substancji organicznych w postaci gazów i par wyrażonych jako całkowity węgiel organiczny zgodnie z normą PN-EN 12619 i normą PN-EN 13526, dla HF zgodnie z normą ISO 15713 lub alternatywną metodą instrumentalną FTIR, dla O₂ zgodnie z normą PN-EN 14789, dla zawartości pary wodnej (pomiar wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia gazu) zgodnie z normą PN-EN 14790.
2. Systemy do ciągłych pomiarów emisji do powietrza podlegają zgodnie z normą PN-EN14181 pełnej procedurze kalibracji i walidacji w przypadku:
 - systemów nowo instalowanych,
 - systemów istniejących – co najmniej raz w ciągu trzech lat,
 - każdej większej zmiany w pracy instalacji lub urządzenia i większych zmian lub napraw systemów istniejących.
 Funkcja kalibracyjna dla systemów ciągłych pomiarów emisji pyłu może być wyznaczana z uwzględnieniem wymagań zawartych w normie PN-EN 13284-2.
3. Wymagania normy PN-EN 14181 w zakresie procedury QAL 3 stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.
4. Wartości średnie dobowe wyznaczone są na podstawie wartości średnich trzydziestominutowych lub dziesięciominutowych stężeń substancji zmierzonych w czasie eksploatacji instalacji, z uwzględnieniem okresów rozruchu i zatrzymywania, o ile podczas ich trwania spalane są odpady, po odjęciu wartości przedziału ufności określonego w pkt 5 niniejszego załącznika.
5. Wartości przedziału ufności dla pojedynczego wyniku pomiaru określa się zgodnie z normą PN-EN 14181, przyjmując, że 95% wartości przedziału ufności pojedynczego wyniku pomiaru nie powinno przekraczać następujących wartości wyrażonych w procentach standardu emisyjnego:
 - 1) 10 % – w przypadku tlenku węgla;
 - 2) 20 % – w przypadku dwutlenku siarki;
 - 3) 20 % – w przypadku dwutlenku azotu;
 - 4) 30 % – w przypadku pyłu całkowitego;
 - 5) 30 % – w przypadku całkowitego węgla organicznego;
 - 6) 40 % – w przypadku chlorowodoru;
 - 7) 40 % – w przypadku fluorowodoru.
6. W każdym dniu, w którym więcej niż pięć średnich jednogodzinnych wartości stężeń którejkolwiek substancji jest nieważnych z powodu niesprawności lub konserwacji systemu do ciągłych pomiarów emisji, pomiary są unieważniane. Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego wystąpi więcej niż 10 dni, w których pomiary zostaną unieważnione z powodu niesprawności lub konserwacji systemu do ciągłych pomiarów emisji, to prowadzący instalację lub urządzenie podejmuje działania w celu zwiększenia niezawodności pracy tego systemu i informuje wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o podjętych działaniach.

Objaśnienia:

* IR – promieniowanie podczerwone.

** NO_x (w przeliczeniu na NO₂) – tlenek azotu i dwutlenek azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu.

Niepewność pomiaru – niepewność rozszerzona ze współczynnikiem rozszerzenia $k = 2$ co odpowiada przedziałowi ufności 95%.

¹⁾ w przypadku braku możliwości technicznych lub metrologicznych zainstalowania urządzeń do ciągłego pomiaru prędkości przepływu spalin lub ciśnienia dynamicznego spalin, dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia ciągłych pomiarów prędkości przepływu spalin lub ciśnienia

- dynamicznego spalin oraz wyznaczenie strumienia objętości spalin metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 10 %,
- 2) pomiar prędkości przepływu spalin może być wykonywany dowolną metodą gwarantującą niepewność pomiaru mniejszą niż 10 %,
 - 3) dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru ± 5 K,
 - 4) dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru ± 10 hPa,
 - 5) dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia ciągłych pomiarów wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia oraz ich wyznaczenie metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 20%,
 - 6) pomiary wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia mogą być wykonywane dowolnymi metodami gwarantującymi niepewność pomiaru mniejszą niż 20 %.
 - 7) dotyczy przypadku, o którym mowa w § 3 ust. 3 rozporządzenia,
 - 8) metody optyczne pomiaru SO₂ obejmują metodę fluorescencyjną w obszarze ultrafioletu,
 - 9) dotyczy przypadku, o którym mowa w § 3 ust. 3 i 4 rozporządzenia.

**ZAKRES ORAZ METODYKI REFERENCYJNE WYKONYWANIA OKRESOWYCH
POMIARÓW EMISJI DO POWIETRZA Z INSTALACJI DO PRODUKCJI LUB OBRÓBK
WYROBÓW ZAWIERAJĄCYCH AZBEST**

Lp.	Nazwa substancji lub parametru - zakres	Jednostka miary	Metodyka referencyjna
1	2	3	4
1	Azbest	liczba włókien/cm ³	Liczenia włókien w mikroskopii optycznej
2	Pył ogółem	mg/m ³	Grawimetryczna
3	Prędkość przepływu spalin lub ciśnienie dynamiczne gazów odlotowych	m/s Pa	1), 2)
4	Temperatura gazów odlotowych	K	3)
5	Ciśnienie statyczne lub bezwzględne gazów odlotowych	Pa	4)
6	Wilgotność bezwzględna gazów odlotowych lub stopień zawilżenia gazu X	kg/m ³ kg _{parowy wodnej} /kg _{gazu suchego}	5), 6)

Pouczenia:

1. Pomiary emisji azbestu wykonuje się po izokinetycznym pobraniu próbki na filtr i oznaczeniu metodą liczenia włókien w mikroskopii optycznej fazowo-kontrastowej.
2. Pomiary emisji pyłu wykonuje się, jeżeli nie są prowadzone okresowe pomiary emisji azbestu i dla instalacji ustalony jest standard emisyjny pyłu wprowadzanego do powietrza kominem, zgodnie z przepisami w sprawie standardów emisyjnych z instalacji do produkcji lub obróbki wyrobów azbestowych.

Objaśnienia:

Niepewność pomiaru – niepewność rozszerzona ze współczynnikiem rozszerzenia $k = 2$ co odpowiada przedziałowi ufności 95%.

- 1) w przypadku braku możliwości technicznych lub metrologicznych wykonania okresowego pomiaru prędkości przepływu spalin lub ciśnienia dynamicznego spalin, dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia pomiarów prędkości przepływu gazów odlotowych lub ciśnienia dynamicznego gazów odlotowych oraz wyznaczanie strumienia objętości gazów odlotowych metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 10%,
- 2) pomiar prędkości przepływu spalin może być wykonywany dowolną metodą gwarantującą niepewność pomiaru mniejszą niż 10 %,
- 3) dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru ± 5 K,
- 4) dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru ± 10 hPa,
- 5) dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia pomiarów wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia oraz ich wyznaczanie metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 20 %,
- 6) pomiary wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia mogą być wykonywane dowolnymi metodami gwarantującymi niepewność pomiaru mniejszą niż 20 %.

**ZAKRES ORAZ METODYKI REFERENCYJNE WYKONYWANIA CIĄGLYCH
POMIARÓW EMISJI DO POWIETRZA Z INSTALACJI DO PRODUKCJI DWUTLENKU
TYTANU**

Lp.	Nazwa substancji lub parametru - zakres	Jednostka miary	Metodyka referencyjna
1	2	3	4
1	Pył ogółem ¹⁾	mg/m ³	Dowolna wzorcowana metodą grawimetryczną
2	SO ₂ ^{2),3)}	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR* lub UV, lub inna metoda optyczna z uwzględnieniem normy PN-ISO 7935
3	Cl ₂ ^{4),5)}	mg/m ³	Elektrochemiczna lub kolorymetryczna z oranżem metylowym
4	Prędkość przepływu spalin lub ciśnienie dynamiczne gazów odlotowych	m/s Pa	^{6), 7)}
5	Temperatura gazów odlotowych	K	⁸⁾
6	Ciśnienie statyczne lub bezwzględne gazów odlotowych	Pa	⁹⁾
7	Wilgotność bezwzględna gazów odlotowych lub stopień zawilżenia gazu X	kg/m ³ kg _{pary wodnej} /kg _{gazu suchego}	^{10), 11)}

Objaśnienia:

* IR – promieniowanie podczerwone.

Niepewność pomiaru – niepewność rozszerzona ze współczynnikiem rozszerzenia $k = 2$ co odpowiada przedziałowi ufności 95%.

¹⁾ pył ogółem oznacza wszystkie rodzaje pyłu pochodzące z instalacji, w szczególności pył rudy, pigmentu i koksu,

²⁾ ciągły pomiar emisji SO₂ powinien być uzupełniony okresowymi pomiarami emisji SO_x (SO₂, SO₃ i H₂SO₄), wykonywanymi z częstotliwością co najmniej raz na kwartał, zgodnie z normą PN-EN 14791, w celu określenia ich udziału w gazach odlotowych i obliczenia wielkości emisji sumy tych związków w przeliczeniu na SO₂,

³⁾ w przypadku stosowania do produkcji dwutlenku tytanu reakcji sulfatyzacji,

⁴⁾ w przypadku stosowania do produkcji dwutlenku tytanu reakcji chlorowania,

⁵⁾ chlor gazowy,

⁶⁾ w przypadku braku możliwości technicznych lub metrologicznych wykonania okresowego pomiaru prędkości przepływu spalin lub ciśnienia dynamicznego spalin, dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia pomiarów prędkości przepływu gazów odlotowych lub ciśnienia dynamicznego gazów odlotowych oraz wyznaczanie strumienia objętości gazów odlotowych metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 20 %,

- 7) pomiar prędkości przepływu spalin może być wykonywany dowolną metodą gwarantującą niepewność pomiaru mniejszą niż 10 %,
- 8) dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru ± 5 K,
- 9) dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru ± 10 hPa,
- 10) dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia pomiarów wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia oraz ich wyznaczanie metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 20 %,
- 11) pomiary wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia mogą być wykonywane dowolnymi metodami gwarantującymi niepewność pomiaru mniejszą niż 20 %.

Pouczenia:

1. Systemy do ciągłych pomiarów emisji do powietrza podlegają procedurom zgodnym z normą PN-EN 14181, zapewniającym odpowiedni poziom jakości, w tym co najmniej raz w roku kontroli za pomocą pomiarów równoległych prowadzonych przy użyciu innych systemów z zastosowaniem następujących metodyk referencyjnych: dla pyłu zgodnie z normą PN-Z-04030-7 lub normą PN-EN 13284-1, dla SO₂ zgodnie z normą PN-EN 14791 lub alternatywną metodą instrumentalną spełniającą wymagania normy PN-ISO 7935, dla zawartości pary wodnej (pomiar wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia gazu) zgodnie z normą PN-EN 14790.
2. Systemy do ciągłych pomiarów emisji do powietrza podlegają zgodnie z normą PN-EN14181 pełnej procedurze kalibracji i walidacji w przypadku:
 - systemów nowo-instalowanych,
 - systemów istniejących – co najmniej raz w ciągu pięciu lat,
 - każdej większej zmiany w pracy instalacji, zmian lub napraw systemów istniejących.
3. Wymagania normy PN-EN 14181 w zakresie procedury QAL 3 stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.
4. Wartości przedziału ufności dla pojedynczego wyniku pomiaru określa się zgodnie z normą PN-EN 14181, przyjmując, że 95% wartości przedziału ufności pojedynczego wyniku pomiaru nie powinno przekraczać następujących wartości wyrażonych w procentach standardu emisyjnego:
 - 1) 20% – w przypadku dwutlenku siarki
 - 2) 30% – w przypadku pyłu całkowitego.
5. Zatwierdzone wartości średnie jednogodzinne i średnie dobowe stężeń substancji określa się na podstawie ważnych pomiarowych wartości średnich jednogodzinnych po odjęciu wartości przedziału ufności określonego w pkt 4.
6. W każdym dniu, w którym więcej niż pięć średnich jednogodzinnych wartości stężeń którejkolwiek substancji jest nieważnych z powodu niesprawności lub konserwacji systemu do ciągłych pomiarów emisji, pomiary są unieważniane. Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego wystąpi więcej niż 10 dni, w których pomiary zostaną unieważnione z powodu niesprawności lub konserwacji systemu do ciągłych pomiarów emisji, to prowadzący instalację lub urządzenie podejmuje działania w celu zwiększenia niezawodności pracy tego systemu i informuje wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska o podjętych działaniach.

**ZAKRES ORAZ METODYKI REFERENCYJNE WYKONYWANIA OKRESOWYCH
POMIARÓW EMISJI DO POWIETRZA Z INSTALACJI DO PRODUKCJI DWUTLENKU
TYTANU**

Lp.	Nazwa substancji lub parametru - zakres	Jednostka miary	Metodyka referencyjna
1	2	3	4
1	Pył ogółem ¹⁾	mg/m ³	Grawimetryczna
2	SO _x ^{2),3)}	mg/m ³	Absorpcja promieniowania IR* lub UV lub inna metoda optyczna, lub inna metoda zgodna z normą PN-EN 14791
3	Cl ₂ ^{4),5)}	mg/m ³	Elektrochemiczna lub kolorymetryczna z oranżem metylowym
4	Prędkość przepływu spalin lub ciśnienie dynamiczne gazów odlotowych	m/s Pa	^{6), 7)}
5	Temperatura gazów odlotowych	K	⁸⁾
6	Ciśnienie statyczne lub bezwzględne gazów odlotowych	Pa	⁹⁾
7	Wilgotność bezwzględna gazów odlotowych lub stopień zawilżenia gazu X	kg/m ³ kg _{pari wodnej} /kg _{gazu suchego}	^{10), 11)}

Objaśnienia:

* IR – promieniowanie podczerwone.

Niepewność pomiaru – niepewność rozszerzona ze współczynnikiem rozszerzenia k = 2 co odpowiada przedziałowi ufności 95%.

¹⁾ pył ogółem oznacza wszystkie rodzaje pyłu pochodzące z instalacji, w szczególności pył rudy, pigmentu i koksu,

²⁾ SO_x oznacza związki siarki obejmujące SO₂, SO₃ i H₂SO₄ w przeliczeniu na SO₂,

³⁾ w przypadku stosowania do produkcji dwutlenku tytanu reakcji sulfatyzacji,

⁴⁾ w przypadku stosowania do produkcji dwutlenku tytanu reakcji chlorowania,

⁵⁾ chlor gazowy,

⁶⁾ w przypadku braku możliwości technicznych lub metrologicznych wykonania okresowego pomiaru prędkości przepływu spalin lub ciśnienia dynamicznego spalin, dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia pomiarów prędkości przepływu gazów odlotowych lub ciśnienia dynamicznego gazów odlotowych oraz wyznaczanie strumienia objętości gazów odlotowych metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 20 %,

⁷⁾ pomiar prędkości przepływu spalin może być wykonywany dowolną metodą gwarantującą niepewność pomiaru mniejszą niż 10 %,

⁸⁾ dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru ± 5 K,

⁹⁾ dowolna metoda gwarantująca niepewność pomiaru ± 10 hPa,

- ¹⁰⁾ pomiary wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia mogą być wykonywane dowolnymi metodami gwarantującymi niepewność pomiaru mniejszą niż 20 %.
- ¹¹⁾ dopuszcza się odstępstwa od prowadzenia pomiarów wilgotności bezwzględnej lub stopnia zawilżenia oraz ich wyznaczanie metodą bilansową, gdy gwarantuje ona uzyskanie niepewności wyniku mniejszej niż 20 %.

**METODYKA REFERENCYJNA WYKONYWANIA OKRESOWYCH POMIARÓW
HAŁASU W ŚRODOWISKU, POCHODZĄCEGO OD INSTALACJI LUB URZĄDZEŃ,
Z WYJĄTKIEM HAŁASU IMPULSOWEGO**

A. Wprowadzenie

Metodyka referencyjna służy do wyznaczenia wartości poziomu hałasu emitowanego do środowiska przez instalacje lub urządzenia znajdujące się na terenie jednego zakładu, wyrażonego wskaźnikami $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$, określonymi w art. 112a pkt 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, mającymi zastosowanie do ustalania i kontroli warunków korzystania ze środowiska w odniesieniu do jednej doby.

Wartość równoważnego poziomu dźwięku A wyznacza się:

- a) metodą pomiarową,
- b) metodą obliczeniową w sytuacji, gdy w danych warunkach nie można uzyskać wyniku za pomocą pomiarów bezpośrednich.

Wyznaczona wartość wskaźników $L_{Aeq D}$ oraz $L_{Aeq N}$ podawana jest wraz z wartością przedziałów niepewności rozszerzonej, oszacowanej dla poziomu ufności 95% (U_{95}) w postaci:

$$L_{Aeq D} \pm U_{95} \text{ oraz } L_{Aeq N} \pm U_{95}.$$

Do oceny niepewności wyniku badań hałasu stosować można także metodę wyznaczania różnych przedziałów niepewności poniżej wartości średniej i powyżej tej wartości (przedziały niesymetryczne). Przy zastosowaniu tej metody wynik pomiaru podaje się w postaci:

$$L_{Aeq D} (+U_{95+}) \text{ oraz } L_{Aeq N} (+U_{95+}),$$

gdzie:

U_{95+} - oznacza oszacowany przedział niepewności rozszerzonej dla obszaru powyżej wartości odpowiednio $L_{Aeq D}$ lub $L_{Aeq N}$.

Przedział niepewności $-U_{95-}$ (oszacowany przedział niepewności rozszerzonej dla obszaru poniżej wartości odpowiednio $L_{Aeq D}$ lub $L_{Aeq N}$) powinien zostać wyznaczony i przechowywany w dokumentach laboratorium wykonującego pomiary.

Wynik pomiaru poziomu hałasu uzyskany przy zastosowaniu niniejszej metodyki referencyjnej uważa się za prawidłowy, jeśli wartość przedziału niepewności rozszerzonej U_{95} lub $+U_{95+}$ jest mniejsza lub równa 2,7 dB.

Metodyka nie zawiera sposobów ustalania przedziału niepewności.

B. Kryteria lokalizacji punktów pomiarowych

1. Lokalizacja punktów pomiarowych zależna jest od:

- charakterystyk i usytuowania źródeł hałasu (instalacji i urządzeń),
 - własności pochłaniających i odbijających terenu oraz zagospodarowania terenu.
2. Punkty pomiarowe należy lokalizować na terenach objętych ochroną przed hałasem w ten sposób, aby przeprowadzone w nich pomiary pozwoliły na ustalenie miejsca o największym oddziaływaniu źródeł hałasu, których pomiary dotyczą, z uwzględnieniem poniższych zasad:
- 1) na terenie niezabudowanym punkty pomiarowe lokalizuje się na wysokości 1,5 m (z dokładnością zawierającą się w przedziale $<-0,0\text{ m}; +0,1\text{ m}>$) nad powierzchnią terenu,
 - 2) na terenie zabudowanym punkty pomiarowe lokalizuje się:
 - a) przy elewacji budynków objętych ochroną przed hałasem w związku z wypełnianiem funkcji, dla realizacji których teren został objęty ochroną przed hałasem, w odległości 0,5 – 2 m od elewacji tych budynków:
 - w świetle okna kondygnacji eksponowanej na hałas; podczas pomiarów hałasu okno w miarę możliwości powinno być otwarte, choć dopuszcza się wykonanie pomiarów przy oknie zamkniętym. Dopuszcza się uchylenie okna w ten sposób, aby możliwe było przeprowadzenie przez nie wysięgnika i kabli łączących mikrofony pomiarowe z przyrządami pomiarowymi znajdującymi się w pomieszczeniu,
 - na wysokości $4\text{ m} \pm 0,2\text{ m}$ nad powierzchnią terenu, gdy nie ma możliwości wykonania pomiarów hałasu w świetle okna na danej kondygnacji,
 - b) na terenach otaczających ww. budynki:
 - na wysokości $4\text{ m} \pm 0,2\text{ m}$ nad powierzchnią terenu.

C. Ogólne ustalenia dotyczące zestawów pomiarowych

Zestawy pomiarowe dobiera się tak, aby odpowiadały wymaganiom stawianym miernikom całkującym lub całkująco-uśredniającym. Zestawy powinny odpowiadać następującym warunkom:

1. mierniki poziomu dźwięku klasy dokładności 1,
2. wzorcowe źródła dźwięku do sprawdzania (kalibracji) toru pomiarowego minimum klasy dokładności 1,
3. wszystkie przyrządy należy sprawdzać (kalibrować) zgodnie z instrukcją producenta przyrządu,
4. przyrządy pomiarowe i wzorcujące ze świadectwem wzorcowania nie starszym niż 24 miesiące,
5. przyrządy pomiarowe z ważnym świadectwem legalizacji, jeśli legalizacja jest wymagana prawem,
6. mikrofony pomiarowe wyposażone w osłony przeciwwietrzne, niezależnie od warunków meteorologicznych.

W przypadku ciągłego pomiaru hałasu w czasie odniesienia T, przyrządy pomiarowe powinny spełniać warunki dodatkowe, umożliwiające:

1. rejestrowanie w pamięci miernika przebiegu zmian poziomu dźwięku w czasie, co najmniej w czasie odniesienia, z krokiem próbkowania nie większym niż jedna sekunda,
2. przeniesienie z miernika do komputera zarejestrowanych w pamięci przyrządu pomiarowego wyników badań i zapamiętywania ich w postaci źródłowej,
3. rejestrowanie i drukowanie niezbędnych parametrów pracy miernika wraz ze współczynnikiem kalibracyjnym toru pomiarowego (po transmisji danych do komputera),

4. dokonanie analizy statystycznej sygnału akustycznego, a w szczególności – wyznaczenie poziomów statystycznych, określonych w normie PN-ISO 1996-1 Akustyka. Opis i pomiary hałasu środowiskowego. Podstawowe wielkości i procedury.

D. Zalecenia dotyczące warunków meteorologicznych

Pomiary hałasu prowadzi się w warunkach meteorologicznych określonych na wysokości nie mniejszej niż 3,5 m nad poziomem terenu, nieprzekraczających:

- 1) warunków określonych przez producenta w instrukcji obsługi przyrządu;
- 2) poniższych warunków granicznych, o ile są one ostrzejsze niż dopuszczane przez producenta:
 - a) temperatura od -10°C do 50°C ,
 - b) wilgotność od 25% do 90%,
 - c) średnia prędkość wiatru do 5 m/s,
 - d) ciśnienie atmosferyczne od 900 hPa do 1100 hPa

– w przypadku konieczności wykonania pomiarów w warunkach różnych od wyżej określonych wartości temperatury (lit. a) lub wilgotności (lit. b) niezbędne jest uzasadnienie tego odstępstwa w sprawozdaniu z pomiarów oraz dodatkowa analiza jego wpływu na wiarygodność pomiaru i na niepewność wyniku.

E. Wykonanie pomiarów

I. Procedury pomiarowe

Pomiary hałasu wykonuje się:

- 1) dokonując rejestracji hałasu w sposób ciągły w czasie odniesienia T lub
- 2) dokonując rejestracji elementarnych próbek hałasu w czasie odniesienia T (metoda próbkowania).

Czas odniesienia T oznacza okres, do którego odnoszą się wartości poziomów hałasu. Czas odniesienia dla danego wskaźnika hałasu jest określony w przepisach dotyczących dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku. Należy zastosować przy tym następujące nastawy miernika:

- charakterystyka częstotliwościowa A,
- stała czasowa F (fast).

O wyborze jednej z dwóch powyższych metod realizacji pomiarów decyduje specyfika funkcjonowania źródła hałasu oraz kształtowanie się tła akustycznego w środowisku.

II. Realizacja pomiarów

1. Rejestracja hałasu w sposób ciągły w czasie odniesienia T
Rejestrację hałasu w sposób ciągły w czasie odniesienia T prowadzi się w przypadku braku możliwości:

- dokonania pomiaru poziomu emisji hałasu do środowiska pochodzącej od każdego ze źródeł (lub grupy źródeł),
- określenia charakterystycznych okresów działania źródeł, w których poziom emisji dźwięku jest ustabilizowany.

Podczas pomiaru hałasu w sposób ciągły w czasie odniesienia T przyrząd pomiarowy jest włączony bez przerwy w całym czasie odniesienia T. Dopuszcza się przerwy w rejestracji, wprowadzane przez wykonującego pomiary ze względu na eliminację przypadkowych zakłóceń.

Po zakończeniu pomiaru z przyrządu pomiarowego odczytywana jest wartość równoważnego poziomu dźwięku w środowisku L_{Aeqzm} . Wynik ten powinien zostać skorygowany o wpływ tła akustycznego.

Pomiary poziomu tła akustycznego w środowisku L_{At} wykonuje się w miarę możliwości zarówno przed pomiarem wykonywanym w sposób ciągły w czasie odniesienia T, jak i bezpośrednio po tym pomiarze. Do dalszej oceny akustycznych oddziaływań na środowisko rozważanych źródeł hałasu przyjmuje się wyższą wartość poziomu tła akustycznego.

Jeżeli nie jest możliwe wykonanie pomiarów tła akustycznego przed pomiarem ciągłym i po nim, wykonuje się przynajmniej jeden pomiar tła, a wynik tego pomiaru stosuje się w dalszych obliczeniach.

W pomiarach tła akustycznego stosowana jest taka sama procedura, jaką stosuje się w pomiarach zasadniczych emisji hałasu (w pomiarach poziomu równoważnego z danego źródła).

Dopuszcza się wyznaczenie poziomu tła na podstawie analizy statystycznej sygnału (poziomu dźwięku w środowisku). Uzyskany wynik musi być uzasadniony zgodnie z aktualnym stanem wiedzy. Uzasadnienie to należy do wykonującego pomiary.

Wartość poziomu hałasu emitowanego do środowiska przez rozważane źródło hałasu L_{AeqT} otrzymuje się zgodnie ze wzorem 1:

$$L_{AeqT} = 10 \lg \left(10^{0,1L_{Aeqzm}} - 10^{0,1L_{At}} \right), \quad (\text{wzór 1})$$

gdzie:

L_{Aeqzm} - oznacza wartość zmierzonego poziomu dźwięku podczas pomiaru ciągłego, dB,

L_{At} - oznacza poziom dźwięku tła akustycznego, dB.

Wartość L_{AeqT} obliczona zgodnie ze wzorem 1 odpowiada wartości wskaźnika hałasu:

- $L_{Aeq D}$, jeżeli pomiary i obliczenia prowadzone były dla czasu odniesienia $T = 8$ godzin w porze dnia (6:00 – 22:00),
- $L_{Aeq N}$, jeżeli pomiary i obliczenia prowadzone były dla czasu odniesienia $T = 1$ godzina w porze nocy (22:00 – 6:00).

Jeżeli w trakcie wykonywania pomiaru w sposób ciągły w czasie odniesienia T wystąpią warunki atmosferyczne nieodpowiadające wymaganiom określonym w części D, pomiar ciągły przerywa się na okres występowania niekorzystnych warunków atmosferycznych, a badania w tym okresie, jeżeli jest to możliwe, uzupełnia się metodą próbkowania, o której mowa w części E ust. II pkt 2 lub metodą obliczeniową, o której mowa w części F.

2. Rejestracja elementarnych próbek hałasu w czasie odniesienia T (metoda próbkowania)

Pomiary wykonuje się metodą próbkowania wówczas, gdy w czasie odniesienia T rozważane źródło hałasu emituje do środowiska, w możliwych do zidentyfikowania przedziałach czasu t_p , zróżnicowany dźwięk o ustalonym dla tego przedziału czasu poziomie L_{AK} .

a) czynności wstępne

Jeżeli:

- na terenie zakładu znajduje się więcej niż jedno źródło hałasu,
- źródła hałasu pracują w sposób zróżnicowany w czasie odniesienia T,
- czas odniesienia T należy podzielić na przedziały czasu t_p , w których poziom dźwięku jest ustabilizowany.

Po identyfikacji rozkładu działania wszystkich źródeł hałasu, w czasie odniesienia T, przygotowuje się grafik obrazujący przedziały czasu t_p dla poszczególnych źródeł hałasu.

Źródło hałasu na obszarze zakładu	Kolejna godzina czasu odniesienia T							
	1	2	3	4	5	6	7	8
1	X	X						
2		X	X		X	X		
3	X	X	X	X	X	X	X	X
4	X	X					X	X
5				X				
Oznaczenie przedziału czasu t_p	tp1	tp2	tp3	tp4	cd. tp3		tp5	

Uwaga: Tabelę należy traktować jako przykład. Dla uproszczenia posłużono się w niej podziałem czasu odniesienia T na odcinki trwające 1 godzinę. W sytuacjach praktycznych podziały te mogą być zupełnie inne, wynikające z procesu technologicznego.

Zaciemnione pole, oznaczone jako X w powyższym grafiku, wskazuje, iż w danym przedziale czasu t_p dane źródło hałasu pracuje (dla uproszczenia w powyższym przykładzie założono, iż wszystkie źródła pracują w czasie jednej godziny lub jej wielokrotności).

W celu wyznaczenia równoważnego poziomu hałasu w czasie odniesienia T, dla każdego przedziału czasu t_p wykonuje się pomiary zgodnie z procedurą opisaną w części E ust. II niniejszego załącznika.

Pomiary poziomu dźwięku mogą być wykonywane także dla każdego źródła osobno, o ile występują warunki pozwalające na takie pomiary (co oznacza, że możliwe jest pozostawienie pracującego źródła, dla którego wykonywany jest właśnie pomiar z wyłączeniem wszystkich, pozostałych źródeł).

b) określenie czasu pomiarów wykonywanych metodą próbkowania

Czas pomiaru t_0 , niezbędny dla wyznaczenia poziomu hałasu emitowanego podczas wyodrębnionego w czasie odniesienia T przedziału czasu t_p o ustalonym poziomie dźwięku L_{Ak} , określa się wg następujących zasad:

- $t_0 = 60$ s przy pomiarach hałasu stałego w czasie, to znaczy wtedy, gdy zmiany poziomu dźwięku nie przekraczają 5 dB,
- $t_0 = 10$ s, jeżeli pomiary hałasu stałego w czasie utrudnione są przez okresowe zjawiska powodujące powstawanie hałasu o poziomie wyższym niż spodziewany, w szczególności: przejazdy samochodów, przeloty samolotów, a w przerwach pomiędzy tymi zjawiskami nie jest możliwe wykonanie pomiarów sześćdziesięciosekundowych,
- t_0 równe długości okresu trwania zjawiska lub jego wielokrotności - w przypadku okresowego działania źródła,
- $t_0 \geq 5$ min dla hałasu o zmiennym poziomie w czasie t_p .

Dopuszcza się przerwy w rejestracji, wprowadzane przez wykonującego pomiary ze względu na eliminację przypadkowych zakłóceń, w przypadku próbek o czasie trwania $t_0 = 60$ s i przerw nie dłuższych niż 10 s. W przypadku próbek o krótszym czasie trwania lub przerw dłuższych – próbkę należy odrzucić.

Liczbę n elementarnych próbek hałasu ustala się na bieżąco w punkcie pomiarowym, zgodnie z wymogami tabeli 1.

Tabela 1. Liczba n wymaganych elementarnych próbek hałasu w zależności od różnicy R między najwyższą a najniższą wartością zmierzonego poziomu hałasu próbki w danym przedziale czasu t_p

Różnica R w dB	$0 < R \leq 1$	$1 < R \leq 1,5$	$1,5 < R \leq 2$	$2 < R \leq 2,5$	$2,5 < R \leq 3$
Liczba pomiarów n	3	4	5	6	7

Jeżeli różnica pomiędzy wynikami poszczególnych pomiarów elementarnych jest większa niż 3 dB, wydłuża się czas trwania pomiaru elementarnego (próbki).

c) określenie średniego poziomu hałasu L_{Asr}

Średni poziom hałasu określa się:

- w poszczególnych przedziałach czasu t_p lub
- dla poszczególnych źródeł hałasu

według wzoru 2:

$$L_{Asr} = 10 \lg \left(\frac{1}{n} \sum_{k=1}^n 10^{0,1L_{Ak}} \right), \quad (\text{wzór 2})$$

gdzie:

n – oznacza liczbę próbek w serii pomiarowej,

L_{Ak} – oznacza zmierzony poziom dźwięku w czasie t_0 (wynik pomiaru próbki hałasu), dB.

d) pomiary tła akustycznego

Tło akustyczne tworzą wszystkie dźwięki występujące w danym punkcie pomiarowym, które nie pochodzą z zakładu, instalacji, urządzeń aktualnie badanych. Dokonując pomiaru tła akustycznego, wyłącza się pojedyncze, sporadyczne dźwięki, których wpływ na pomiar hałasu z zakładu, instalacji czy urządzenia można wyeliminować przez chwilowe zatrzymanie procesu mierzenia lub analizę zarejestrowanego sygnału.

Pomiar poziomu tła akustycznego przeprowadza się w sposób gwarantujący wyeliminowanie źródła hałasu będącego przedmiotem oceny, a mianowicie:

- w tych samych punktach pomiarowych, w których przeprowadza się pomiar hałasu emitowanego przez badane źródło, lecz po wyłączeniu źródła/źródeł hałasu będącego/będących przedmiotem oceny lub w przerwach pracy badanych źródeł,
- w sytuacji kiedy nie jest możliwe wyłączenie źródła/źródeł hałasu dopuszcza się przeprowadzenie pomiaru tła w innym miejscu lecz porównywalnym do tego, w którym był usytuowany punkt pomiarowy hałasu emitowanego przez badane źródło, przykładowo w cieniu akustycznym najbliższego obiektu budowlanego lub przegrody terenowej.

Pomiary tła przeprowadza się w tym samym dniu, o tej samej porze doby i w podobnych warunkach meteorologicznych, w jakich wykonuje się pomiary poziomu emisji hałasu ze źródła.

e) określenie poziomu emisji hałasu w środowisku

Poziom emisji hałasu L_{Aek} w przedziale czasu t_p otrzymuje się przez odjęcie od wartości poziomu średniego L_{Asr} wyrażonego wzorem 2, wartości średniego poziomu tła akustycznego L_{At} , zgodnie ze wzorem 3:

$$L_{Aek} = 10 \lg \left(10^{0,1L_{Asr}} - 10^{0,1L_{At}} \right), \quad (\text{wzór 3})$$

gdzie:

L_{Asr} – oznacza średni poziom dźwięku dla przedziału czasu t_p lub średni poziom dźwięku dla danego źródła, dB,

L_{At} – oznacza średni poziom dźwięku tła akustycznego, dB.

Jeżeli różnica poziomów $L_{Asr} - L_{At}$ jest mniejsza niż 3 dB, poziom hałasu w danym przedziale czasu t_p należy wyznaczyć za pomocą metod obliczeniowych przedstawionych w części F.

- f) obliczenie poziomu hałasu L_{AeqT} w punkcie pomiarowym, wyrażonego równoważnym poziomem dźwięku A dla czasu odniesienia T

Poziom hałasu w danym punkcie pomiarowym oblicza się na podstawie wyznaczonych średnich poziomów hałasu L_{ASt} :

- w poszczególnych przedziałach czasu t_p
lub
- dla poszczególnych źródeł hałasu (gdy badano każde źródło oddzielnie),
zgodnie ze wzorem 4:

$$L_{AeqT} = 10 \lg \left(\frac{1}{T} \sum_{j=1}^m t_j 10^{0,1L_{Aekj}} \right), \quad (\text{wzór 4})$$

gdzie:

m - oznacza liczbę przedziałów czasu t_p lub liczbę zmierzonych źródeł,

L_{Aekj} - oznacza poziom L_{Aek} dla j - tego przedziału czasu t_p , lub j - tego źródła, dB,

t_j - oznacza czas trwania j - tego przedziału czasu t_p , lub czas pracy danego źródła, s,

T - oznacza czas odniesienia, s.

Wielkość przedziałów czasu t_p oraz czas odniesienia T można wyrażać w innych jednostkach, przykładowo w minutach, godzinach, pod warunkiem przyjęcia tych samych jednostek.

Wartość L_{AeqT} obliczona zgodnie ze wzorem 4 odpowiada wartości wskaźnika hałasu:

- $L_{Aeq D}$, jeżeli pomiary i obliczenia prowadzone były dla czasu odniesienia T = 8 godzin w porze dnia (6:00 – 22:00),
- $L_{Aeq N}$, jeżeli pomiary i obliczenia prowadzone były dla czasu odniesienia T = 1 godzina w porze nocy (22:00 – 6:00).

3. Wynik badania hałasu

- a) wartość wskaźnika $L_{Aeq D}$ lub $L_{Aeq N}$ przyjmowana jest jako ostateczny wynik badania hałasu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w lit. b,
- b) w przypadku lokalizacji punktu pomiarowego przy elewacji budynku, w odległości od 0,5 do 2 m od zamkniętego lub uchylonego okna, wynik badania pomniejsza się o 3 dB.

F. Obliczeniowe metody oceny hałasu emitowanego do środowiska

Metody obliczeniowe oparte są na modelu rozprzestrzeniania się hałasu w środowisku zawartym w normie PN ISO 9613-2 Akustyka - Tłumienie dźwięku podczas propagacji w przestrzeni otwartej. Ogólna metoda obliczenia.

Podstawowymi danymi źródłowymi do obliczeń poziomów dźwięku w oparciu o powyższy model, wymieniony w normie PN ISO 9613-2, są moce akustyczne źródeł hałasu (instalacji i urządzeń) funkcjonujących na obszarze zakładu.

Moc akustyczna instalacji lub ich istotnych elementów (z punktu widzenia emisji hałasu) może być podana przez producenta lub w razie potrzeby może być wyznaczana w drodze pomiarowej na podstawie procedur zawartych w normach:

- a) PN-EN ISO 3744 Akustyka – Wyznaczanie poziomów mocy akustycznej źródeł hałasu na podstawie pomiarów poziomów ciśnienia akustycznego. Metoda techniczna w warunkach zbliżonych do pola swobodnego nad płaszczyzną odbijającą dźwięk,
- b) PN-EN ISO 3746 Akustyka – Wyznaczanie poziomów mocy akustycznej źródeł hałasu na podstawie pomiarów poziomów ciśnienia akustycznego. Metoda orientacyjna z zastosowaniem otaczającej powierzchni pomiarowej nad płaszczyzną odbijającą dźwięk,
- c) PN-ISO 8297 Akustyka - Wyznaczanie poziomów mocy akustycznej zakładów przemysłowych z wieloma źródłami hałasu w celu oszacowania wartości poziomu ciśnienia akustycznego w środowisku. Metoda techniczna.

Powyższe normy określają odległości od źródła, w jakich prowadzi się pomiary poziomów dźwięku. W przypadku braku możliwości wykonania pomiarów poziomów dźwięku w wymaganych odległościach, moc akustyczną (na potrzeby zastosowania metod obliczeniowych) można wyznaczać na podstawie pomiarów poziomów dźwięku prowadzonych w innych odległościach. Metodę należy:

- a) szczegółowo scharakteryzować,
- b) w miarę możliwości walidować.

Poziom mocy akustycznej urządzeń w ruchu wyznacza się zgodnie z procedurami zawartymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń używanych na zewnątrz pomieszczeń w zakresie emisji hałasu do środowiska (Dz. U. Nr 263, poz. 2202, z 2006 r. Nr 32, poz. 223 oraz z 2007 r. Nr 105, poz. 718).

W przypadku braku określenia w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie zasadniczych wymagań dla urządzeń używanych na zewnątrz pomieszczeń w zakresie emisji hałasu do środowiska wymagań odnośnie do badanego urządzenia w ruchu, poziom jego mocy akustycznej L_{AW} wyraża wzór 5:

$$L_{AW} = L_{AE} + 10 \lg \left(\frac{v t_0 r}{S_0} \right) + 6, \quad (\text{wzór 5})$$

gdzie:

L_{AE} – oznacza ekspozycyjny poziom dźwięku A wyrażony w dB, wyznaczony zgodnie z metodyką referencyjną określoną na podstawie przepisów art. 176 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska,

v – oznacza prędkość ruchu, m/s,

t_0 – oznacza czas odniesienia równy 1 s,

r – oznacza odległość punktu obserwacji od toru ruchu, m,

S_0 – oznacza powierzchnię odniesienia równą 1 m².

G. Informacje zamieszczane w protokole i sprawozdaniu z pomiarów

I. Protokół z pomiarów

Protokół z pomiarów wykonanych w oparciu o niniejszą metodykę referencyjną powinien zawierać co najmniej:

- 1) dane identyfikujące podmiot odpowiedzialny za eksploatację instalacji, urządzenia (jego adres zamieszkania lub siedziby),
- 2) adres zakładu, na terenie którego prowadzona jest eksploatacja instalacji lub urządzenia,
- 3) charakterystykę prowadzonej działalności,
- 4) datę i czas wykonywania pomiarów,
- 5) dane identyfikujące zespół pomiarowy (nazwiska i imiona osób dokonujących pomiarów, stanowiska służbowe),
- 6) dane dotyczące rodzaju źródeł hałasu oraz czasu ich funkcjonowania,
- 7) charakterystykę terenu, na którym prowadzono pomiary hałasu:
 - a) opis terenu,
 - b) określenie rodzaju terenu według miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, o ile taki plan istnieje,
 - c) dopuszczalne poziomy hałasu określone decyzją właściwego organu,
- 8) opis lokalizacji punktu pomiarowego:
 - a) wysokość punktu pomiarowego nad poziomem terenu,
 - b) współrzędne geograficzne punktu pomiarowego (mogą zostać określone przy użyciu technik GPS i wówczas muszą być zapisane w formacie: „hdd°mm'ss,s\"”),
- 9) wskazanie zastosowanej metody pomiarów (krótki opis metody lub powołanie się na niniejszą metodykę referencyjną),
- 10) opis aparatury i wyposażenia wraz z nastawami (nie dotyczy, gdy posługiwano się wyłącznie metodą obliczeniową):
 - a) użyta aparatura pomiarowa, nazwy i typy używanych przyrządów oraz ich numery seryjne,
 - b) dane identyfikacyjne świadectw legalizacji przyrządów, dla których istnieje obowiązek posiadania tego typu dokumentów, świadectw wzorcowania (przykładowo numer i data wydania),
 - c) zastosowane podczas pomiarów nastawy miernika poziomu dźwięku (charakterystyka korekcyjna A, stała czasowa),
 - d) wyniki kalibracji urządzeń pomiarowych (przed pomiarem i po pomiarze),
- 11) opis warunków meteorologicznych (nie dotyczy, gdy posługiwano się wyłącznie metodą obliczeniową):
 - a) temperatura otoczenia,
 - b) względna wilgotność,
 - c) prędkość i kierunek wiatru,
 - d) ciśnienie atmosferyczne,
- 12) wyniki pomiarów:
 - a) wyniki wszystkich wykonanych pomiarów (dla wszystkich przedziałów czasu t_p lub wszystkich źródeł hałasu, gdy badano każde źródło oddzielnie) oraz pomiarów poziomu tła akustycznego,

- b) czas trwania pomiaru elementarnej próbki t_o ,
 - c) długość (lub długości) przedziałów czasu t_p ,
 - d) czas pracy źródeł hałasu w dniu badań,
- 13) załączniki graficzne - szkic (lub mapa, o ile jest do dyspozycji) poligonu badań z oznaczeniem lokalizacji źródeł, punktu pomiarowego oraz obiektów mających wpływ na rozprzestrzenianie się dźwięku, takich jak obiekty lub płaszczyzny odbijające dźwięk i inne,
- 14) podpis wykonującego pomiary oraz podpis przedstawiciela prowadzącego instalację lub zakład.

Do przedstawienia danych zawartych w protokole z pomiarów mogą być stosowane odpowiednie tabele zamieszczone w załączniku do rozporządzenia wydanego na podstawie art. 149 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, przedstawiającym układ przekazywanych wyników okresowych pomiarów hałasu w środowisku, pochodzącego od instalacji lub urządzeń, z wyjątkiem hałasu impulsowego.

II. Sprawozdanie z pomiarów

- 1) Sprawozdanie z pomiarów wykonanych w oparciu o niniejszą metodykę referencyjną powinno zawierać:
- a) informacje wymienione w protokołach z pomiarów,
 - b) wyniki pomiarów hałasu wyrażone wskaźnikami hałasu $L_{Aeq D}$ i $L_{Aeq N}$,
 - c) poziomy mocy akustycznej, o ile takie badania prowadzono,
 - d) oszacowanie niepewności pomiaru poziomu hałasu wraz z opisem sposobu obliczania tej niepewności,
- 2) W sprawozdaniu z pomiarów powinny zostać także zawarte wymienione niżej informacje:
- a) opis terenu, na którym prowadzono badania, w tym szkice lub fotografie (o ile były wykonywane) obrazujące:
 - ukształtowanie terenu,
 - powierzchnię terenu,
 - b) opis lokalizacji punktów pomiarowych,
 - c) mapa cyfrowa obrazująca zakład i teren badań; w przypadku braku takiej mapy – opis zawierający informacje o:
 - rodzaju zabudowy,
 - szacunkowej odległości pierwszej linii zabudowy (o ile istnieje) od granicy terenu, do którego władający zakładem posiada tytuł prawny,
 - szacunkowej wysokości pierwszej linii zabudowy lub liczbie kondygnacji,
 - obiektach odbijających fale akustyczne w otoczeniu źródła i punktu pomiarowego,
 - d) informacje dotyczące rodzaju terenu zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, o ile plan taki istnieje,
 - e) dopuszczalne poziomy hałasu określone decyzją właściwego organu,
 - f) załączniki graficzne - mapy poligonu badań:
 - wycinek planu terenu z zaznaczeniem położenia źródeł hałasu, punktów pomiarowych, pobliskich obiektów o charakterze ekranującym lub powodujących odbicia,
 - szkice odzwierciedlające lokalizacje i wzajemne usytuowanie źródeł hałasu, punktów pomiarowych, pobliskich obiektów mających wpływ na pole akustyczne, terenów podlegających ustawowej ochronie przed hałasem,

- fragmenty map cyfrowych, map ze zdjęć lotniczych, satelitarnych i innych (o ile są dostępne),
- g) podpis wykonującego pomiary oraz podpis kierownika laboratorium wykonującego pomiary.

Do przedstawienia danych zawartych w sprawozdaniu z pomiarów mogą być stosowane odpowiednie tabele zamieszczone w załączniku do rozporządzenia wydanego na podstawie art. 149 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, przedstawiającym układ przekazywanych wyników okresowych pomiarów hałasu w środowisku, pochodzącego od instalacji lub urządzeń, z wyjątkiem hałasu impulsowego.

**METODYKA REFERENCYJNA WYKONYWANIA OKRESOWYCH POMIARÓW
HAŁASU IMPULSOWEGO W ŚRODOWISKU, POCHODZĄCEGO OD INSTALACJI LUB
URZĄDZEŃ**

- A. Okresowe pomiary hałasu impulsowego w środowisku pochodzącego od instalacji lub urządzeń wykonuje się zgodnie z procedurą opisaną w normie PN-ISO 10843 Akustyka –Metody opisu i pomiaru pojedynczych impulsów lub serii impulsów z uwzględnieniem definicji zawartych w normie PN-ISO 1996-2:1999/A1:2002 Akustyka – Opis i pomiary hałasu środowiskowego. Zbieranie danych dotyczących sposobu zagospodarowania terenu (zmiana A1).
- B. Lokalizację punktów pomiarowych przeprowadza się zgodnie z zasadami przedstawionymi w załączniku nr 7 do niniejszego rozporządzenia – Metodyka referencyjna wykonywania okresowych pomiarów hałasu w środowisku, pochodzącego od instalacji lub urządzeń, z wyjątkiem hałasu impulsowego – w części B. Kryteria lokalizacji punktów pomiarowych.
- C. Wyznaczone wartości wskaźników hałasu $L_{Aeq D}$ oraz $L_{Aeq N}$, z uwzględnieniem korekcji związanej z występowaniem impulsów akustycznych, przedstawia się wraz z niepewnością pomiaru, z uwzględnieniem uwag dotyczących oszacowania niepewności pomiaru przedstawionych w załączniku nr 7 do niniejszego rozporządzenia – Metodyka referencyjna wykonywania okresowych pomiarów hałasu w środowisku, pochodzącego od instalacji lub urządzeń, z wyjątkiem hałasu impulsowego – w części A .Wprowadzenie.
- D. Protokół z pomiarów i sprawozdanie z badań powinny zawierać informacje analogiczne do informacji przedstawionych w załączniku nr 7 do niniejszego rozporządzenia – Metodyka referencyjna wykonywania okresowych pomiarów hałasu w środowisku, pochodzącego od instalacji lub urządzeń, z wyjątkiem hałasu impulsowego – w części G – Informacje zamieszczane w protokole i sprawozdaniu z pomiarów, z uwzględnieniem wymagań zawartych w normie PN-ISO 10843, rozdział 6, oraz w normie PN-ISO 1996-2:1999/A1:2002.
- E. Do wyznaczenia równoważnego poziomu dźwięku A z korekcją stosuje się następujące wartości poprawek impulsowych:

**POPRAWKA IMPULSOWA DO WYNIKÓW POMIARÓW PARAMETRÓW
IMPULSÓW[DB]**

Rodzaj dźwięku	Pomiar ekspozycyjnych poziomów dźwięku w odniesieniu do pojedynczych impulsów	Pomiar równoważnego poziomu dźwięku impulsowego, z zawartością impulsów akustycznych
Dźwięk o dużej impulsowości	12	11,7
Dźwięk impulsowy o dużej energii	12	12
Typowy dźwięk impulsowy	5	3

UZASADNIENIE

Celem wprowadzenia rozporządzenia jest wykonanie delegacji zawartej w art. 148 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu nadanym temu przepisowi według projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, nad którym prace legislacyjne są prowadzone (aktualna wersja projektu znajduje się na stronie Rządowego Centrum Legislacji w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny, pod numerem UC53). Materia będąca przedmiotem projektu ma swój odpowiednik w przepisach obowiązujących. W obecnym stanie prawnym wymagania w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji regulowane są przepisami rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody (Dz. U. Nr 206, poz. 1291).

Zastąpienie obecnie obowiązującego rozporządzenia wynika z konieczności implementacji do polskich przepisów postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych, zwanej dalej „dyrektywą IED”, w zakresie, w jakim dotyczy ona prowadzenia pomiarów wielkości emisji rtęci ze źródeł spalania paliw oraz z instalacji do produkcji dwutlenku tytanu.

W stosunku do rozporządzenia, które obowiązuje obecnie w sprawie prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody, w niniejszym projekcie wprowadzono następujące zmiany:

1. Określono zakres, częstotliwość i metodykę referencyjną prowadzenia pomiarów emisji rtęci ze źródeł spalania paliw (rozumianych zgodnie z art. 157a ust. 1 pkt 8 i ust. 2 nowelizowanej ustawy – Poś) o całkowitej nominalnej mocy cieplnej od 50 MW, opalanych węglem kamiennym lub brunatnym - § 2 ust. 8 i załącznik Nr 2 poz. 5.
2. Doprecyzowano niektóre postanowienia dotyczące źródeł spalania paliw poprzez:
 - zmianę w zakresie ustalania całkowitej nominalnej mocy źródeł spalania paliw – § 2 ust. 5,
 - zmianę brzmienia przepisów dotyczących ciągłych i okresowych pomiarów emisji do powietrza ze źródeł spalania paliw - § 11 ust. 1 pkt 1 i 2,
 - dodanie w pkt 5.2 pouczenia w Załączniku 1 frazy „10 % w przypadku tlenku węgla”.
3. Doprecyzowano przepisy dotyczące instalacji lub urządzeń spalania lub współspalania odpadów (§ 3 ust. 5 i 6), określające możliwość zmniejszenia częstotliwości prowadzenia pomiarów okresowych niektórych substancji.
4. Doprecyzowano wymagania związane z opomiarowaniem instalacji do produkcji dwutlenku tytanu (§ 6).

Uznano także za zasadne wprowadzenie przepisów przejściowych w zakresie:

- umożliwienia zakończenia wszystkich pomiarów, które będą realizowane w dacie wejścia w życie rozporządzenia, z uwzględnieniem wymagań dotychczasowych (§13),

- wprowadzenia wymogu wykonywania pomiarów emisji rtęci od dnia 1 stycznia 2016 r. dla źródeł, dla których pozwolenie na budowę wydano przed dniem 7 stycznia 2013 r. lub dla których wnioski o wydanie pozwolenia na budowę złożono przed tym dniem, a źródła zostały oddane do użytkowania nie później niż w dniu 7 stycznia 2014 r. (§14).

Projektowane rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji określonej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239 poz. 2039 z późn. zm.).

Stosownie do przepisu art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. nr 169, poz. 1414, z późn. zm.), projekt rozporządzenia został zamieszczony na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” – do której link znajduje się na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska w zakładce „Prawo” – „Projekty aktów prawnych”.

Nie wpłynęły zgłoszenia zainteresowania pracami w trybie ustawy o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia rozporządzenia

Celem projektu jest wprowadzenie do polskiego prawa regulacji gwarantujących implementację postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych, zwanej dalej „dyrektywą IED”.

2. Podmioty, na które będzie oddziaływał projektowany akt normatywny

Projekt rozporządzenia oddziałuje na prowadzących instalacje oraz użytkowników urządzeń, zobligowanych, na mocy przepisów art. 147 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska, do prowadzenia pomiarów wielkości emisji i pomiarów ilości pobieranej wody. Obowiązki wynikające z art. 147 ust. 1 i 2 ustawy są konkretyzowane w sytuacjach określonych w przedmiotowym akcie wykonawczym. Obowiązki te są już obecnie realizowane, na podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2008 r.

Dodatkowe wymagania pomiarowe w stosunku do obecnie obowiązujących wprowadzane są dla operatorów „dużych” źródeł spalania węgla kamiennego lub brunatnego, w zakresie emisji rtęci. Pomiary będą prowadzone okresowo, raz do roku. Jednostkowy koszt takich pomiarów wynosi ok. 2000 zł (według danych GIOŚ). Roczne obciążenia z tytułu wykonywania pomiarów emisji rtęci zależą od liczby eksploatowanych przez niego źródeł spalania paliw opalanych węglem kamiennym lub brunatnym i ewentualnie od lokalizacji stanowisk do pomiarów wielkości emisji.

Ponadto, w związku z postanowieniami części 3 załącznika VIII do dyrektywy IED, prowadzący instalację do produkcji dwutlenku tytanu będą zobligowani do wykonywania ciągłych pomiarów wielkości emisji, w miejsce realizowanych dotychczas pomiarów okresowych, obejmujących:

- SO_2 z procesów kalcynacji i rozkładu surowca w zakresie emisji z instalacji do oczyszczania gazów odlotowych, przy czym pomiary te powinny być okresowo uzupełniane pomiarami emisji związków siarki (SO_2 , SO_3 i H_2SO_4), w celu realizacji wymogu ciągłego monitorowania tych procesów – w instalacjach stosujących proces siarkowania,
- pyłu z procesów mielenia surowców i mielenia suchego pigmentu,
- chloru z głównych źródeł w instalacjach stosujących proces chlorowania.

W Polsce produkcja dwutlenku tytanu jest prowadzona w jednym zakładzie (Z.Ch. „Police” S.A.), z zastosowaniem instalacji wykorzystujących metodę sulfatyzacji. Uwagi wniesione przez podmiot prowadzący te instalacje do projektu rozporządzenia w toku konsultacji społecznych, dotyczące doprecyzowania zakresu prowadzenia ciągłych pomiarów wielkości emisji pyłu i dwutlenku siarki, zostały uwzględnione.

3. Konsultacje

Projekt został poddany konsultacjom z następującymi podmiotami:

- 1) Zakłady Pomiarowo-Badawcze Energetyki ENERGOPOMIAR Spółka z o.o. w Gliwicach;
- 2) Polska Akademia Nauk;
- 3) Instytut Ochrony Środowiska w Warszawie;
- 4) Instytut na Rzecz Ekorozwoju w Warszawie;
- 5) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych w Katowicach;
- 6) Politechnika Warszawska - Wydział Inżynierii Środowiska;
- 7) Politechnika Wrocławska;
- 8) Centrum Prawa Ekologicznego we Wrocławiu;
- 9) Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Ekologii Miast w Łodzi;
- 10) Polski Klub Ekologiczny;
- 11) Polska Zielona Sieć;
- 12) Polski Komitet Normalizacyjny;
- 13) Polskie Centrum Akredytacji;
- 14) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 15) Stowarzyszenie Producentów Cementu i Wapna w Krakowie;
- 16) Stowarzyszenie Polskich Przedsiębiorców Gospodarki Odpadami w Kutnie;
- 17) Towarzystwo Gospodarcze – Polskie Elektrownie w Warszawie;
- 18) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych;
- 19) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie;
- 20) Izba Energetyki Przemysłowej;
- 21) Biuro Studiów i Projektów Energetycznych „Energoprojekt”;
- 22) Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego;
- 23) Polska Izba Druku;
- 24) Polska Izba Przemysłu Skórzanego;
- 25) Polska Izba Przemysłu Chemicznego – Związek Pracodawców;
- 26) Instytut Technologii Organicznej i Tworzyw Sztucznych, Wydziału Chemicznego Politechniki Wrocławskiej;
- 27) Polska Izba Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych;
- 28) Izba Gospodarcza „Farmacja Polska” w Warszawie;
- 29) Polski Związek Pracodawców Prywatnych Przemysłu Motoryzacyjnego i Ciągników;
- 30) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa w Warszawie;
- 31) Polska Izba Gospodarcza „Ekorozwój” w Warszawie;
- 32) Polskie Stowarzyszenie Laboratoriów Emisyjnych;
- 33) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 34) wojewodowie;
- 35) marszałkowie województw;
- 36) Główny Inspektor Sanitarny;
- 37) NFOŚiGW;
- 38) Państwowa Rada Ochrony Środowiska.

Projekt został umieszczony na ogólnodostępnej stronie internetowej Rządowego Procesu Legislacyjnego w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”, do której odesłanie znajduje się także na stronie Ministerstwa Środowiska w zakładce „Prawo” – „Projekty aktów prawnych”.

Do projektu rozporządzenia wniesiono ponad 40 uwag, z których część miała charakter redakcyjno-porządkowy lub legislacyjny. Po przeprowadzeniu szczegółowych analiz 26 uwag uwzględniono, w tym 4 uwagi – w części. Zastrzeżenia merytoryczne do projektu zostały zgłoszone przez:

- 1) Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elektrownie Warszawie;
- 2) PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A. w Bełchatowie;
- 3) POLDANOR S.A. w Przechlewie;
- 4) Polską Izbę Przemysłu Chemicznego w Warszawie;
- 5) Polskie Stowarzyszenie Laboratoriów Emisyjnych w Lublinie;
- 6) Zakłady Pomiarowo-Badawcze Energetyki „ENERGOPOMIAR” Sp. z o.o. w Gliwicach;
- 7) Polski Komitet Normalizacyjny w Warszawie;
- 8) Fundację ClientEarth Polska;
- 9) CEE Bankwatch Network;
- 10) Polską Konfederację Pracodawców Prywatnych LEWIATAN;
- 11) Marszałka Województwa Mazowieckiego;
- 12) Marszałka Województwa Opolskiego;
- 13) Krajowy Ośrodek Bilansowania i Zarządzania Emisjami.

Najważniejsze uwagi, które wpłynęły na zmianę brzmienia niektórych przepisów projektu rozporządzenia (w stosunku do wersji projektu przekazanego do konsultacji) dotyczyły:

- § 2 ust. 7 – przeredagowania przepisu w sposób wskazujący jednoznacznie, że dla wymagających pozwoleń emisyjnych źródeł spalania paliw nieobjętych pomiarami ciągłymi niezbędne jest wykonywanie pomiarów okresowych,
- § 3 ust. 3 – rezygnacji z tego przepisu z uwagi na fakt, że uregulowania przyjęte w trybie innych przepisów nie dopuszczają sytuacji, kiedy w pozwoleniach emisyjnych dla podlegających standardom emisyjnym instalacji spalania lub współspalania odpadów pominięte byłyby ustalenia w zakresie wielkości dopuszczalnej emisji tlenków azotu,
- § 3 ust. 3 i 4 – braku wyraźnego odniesienia do ust. 1 § 3, tj. określenia, że te ustępy dotyczą instalacji albo urządzeń spalania lub współspalania odpadów,
- § 3 ust. 3 i 4 – konieczności określenia referencyjnych metodyk pomiarów okresowych chlorowodoru i fluorowodoru, z uwagi na odstępstwa wynikające z tych przepisów oraz konieczności wskazania według jakiej metodyki dokonywana być powinna kontrola systemów do pomiarów ciągłych w przypadku pomiarów emisji fluorowodoru,
- § 3 ust. 7 – doprecyzowania lub skreślenia tego przepisu wobec licznych zastrzeżeń do nieprecyzyjnego wskazania warunków umożliwiających zmniejszenie częstotliwości wykonywania pomiarów okresowych niektórych substancji dla

instalacji lub urządzeń spalania lub współspalania odpadów. Jakkolwiek przepisy te są zgodne z pkt 2.5. akapit drugi oraz 2.6. części VI załącznika VI do dyrektywy IED, to jest to przepis dyrektywy wskazujący na możliwość wprowadzenia takiego odstępstwa przez państwo członkowskie. W związku z wątpliwościami dotyczącymi zasadności skorzystania z tej możliwości i jej skutków, podjęto decyzję o niewprowadzaniu tego odstępstwa,

- § 6 ust. 2 – doprecyzowania zakresu prowadzenia ciągłych i okresowych pomiarów emisji pyłu i związków siarki ze źródeł eksploatowanych w ramach z instalacji do produkcji dwutlenku tytanu, w których stosowana jest metoda siarkowa.

Uwzględniono także niektóre uwagi wniesione do załączników do rozporządzenia, w szczególności do:

1) Załącznika nr 1 w zakresie:

- a) zwiększenia w Lp. 5 tabeli dopuszczalnej niepewności pomiaru O_2 do wartości 1,0 % obj. O_2 . Propozycja ta wynika z istnienia na rynku dobrych analizatorów, które posiadają niepewności wyższe od wartości 0,7 % obj. O_2 – np. Ultramat U23, którego niepewność wynosi 0,72 % obj. O_2 i jest zgodna z normą PN-EN 15267-3:2008 (podane w tej normie wartości kryterialne dla analizatorów gazów są wyższe),
- b) zmiany brzmienia Pouczenia 3, w szczególności w części dotyczącej określenia referencyjnych metodyk dla pomiarów równoległych SO_2 ,
- c) wprowadzenia okresu przejściowego na dostosowanie się do realizacji pełnego zakresu normy PN-EN 14181,
- d) zmiany brzmienia Pouczenia 6 i doprecyzowania zakresu dotyczącego niesprawności, w szczególności wskazania czy 3 nieprawidłowe wartości dotyczą odczytów wykonanych w ramach badania jednego parametru czy szerszej grupy parametrów.

2) Załącznika nr 2 w zakresie doprecyzowania, że pomiar emisji rtęci powinien obejmować rtęć ogólną, tj. sumę zawartości rtęci w gazach odlotowych, niezależnie od formy występowania (gazowa, rozpuszczona w kropelkach, stała, zaadsorbowana na cząstkach stałych).

3) Załącznika nr 3 w zakresie:

- a) określenia w Tabeli B metodyki wykonywania okresowych pomiarów emisji HCl i HF,
- b) zmiany brzmienia Pouczenia 1, w szczególności w części dotyczącej określenia referencyjnych metodyk pomiarów równoległych SO_2 , HCl, HF.

4) Załącznika nr 5 i 6 w zakresie doprecyzowania obowiązku prowadzenia ciągłych i okresowych pomiarów emisji związków siarki (SO_2 , SO_3 i H_2SO_4) dla instalacji do produkcji dwutlenku tytanu.

Nie uwzględniono natomiast, uznając za niezasadne, m.in. uwag dotyczących:

- rezygnacji ze słowa „niektórych” w § 1 pkt 3,
- nieobejmowania obowiązkami pomiarowymi, w § 2 ust. 1, silników Diesla i kotłów odzysknicowych,
- rezygnacji z odstępstwa wynikającego z § 2 ust. 6 pkt 2 lit. b i c,
- sprecyzowania w § 2 ust. 10 wymagań pomiarowych dla źródeł wielopaliwowych,
- uzupełnienia projektu o definicję komina oraz uregulowania dotyczące monitoringu źródeł szczytowych,
- zastrzeżeń do wskazanej w § 3 ust. 3 i 4 możliwości prowadzenia okresowych, a nie ciągłych pomiarów emisji HCl, HF i SO₂,
- wskazania w § 5 ust. 3 algorytmu przeliczeniowego dla wykazania, że wyniki kolejnych 10 pomiarów nie różnią się między sobą o więcej niż 5 %,
- wprowadzenia obowiązku pomiarów emisji LZO tylko dla tych emitatorów, które są poprzedzone urządzeniami ochrony atmosfery,
- zastąpienia w § 14 pozwolenia na budowę pozwoleniem zintegrowanym,
- dopuszczenia odstępstw w zakresie pomiarów emisji tlenków azotu w przeliczeniu na dwutlenek azotu,
- zmiany brzmienia zapisu w Lp. 5 tabeli w załączniku nr 2, dotyczącego pomiaru emisji Hg, skutkującej wskazaniem jako referencyjnej metody pomiarów okresowych emisji Hg metody instrumentalnej zgodnej z normą PN-EN 14884.

Po uzgodnieniach międzyresortowych do projektu rozporządzenia załączona zostanie opinia ministra właściwego do spraw zagranicznych o zgodności z prawem Unii Europejskiej.

4. Wpływ projektowanej regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie przedmiotowej regulacji nie będzie miało bezpośredniego wpływu na dochody i wydatki budżetu państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego.

5. Wpływ projektowanej regulacji na rynek pracy

Wejście w życie przedmiotowej regulacji prawnej nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ projektowanej regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie przedmiotowego projektu nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki.

7. Wpływ projektowanej regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie przedmiotowego projektu nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

8. Wpływ projektowanej regulacji na środowisko

Przedmiot projektowanej regulacji określającej wymagania dotyczące prowadzenia pomiarów wielkości emisji oraz pomiarów ilości pobieranej wody ułatwi i ujednotoci prowadzenie tych pomiarów. Pomiary ciągłe lub okresowe w zakresie wielkości emisji i ilości pobieranej wody – przeprowadzane przez operatorów instalacji lub użytkowników urządzeń wskazanych w projekcie – zapewnią systematyczną kontrolę w zakresie emisji związanej z działalnością prowadzoną przez użytkowników środowiska.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA GOSPODARKI¹⁾

z dnia

w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystywania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz w mieszaninach do odnawiania pojazdów²⁾

Na podstawie art. 169 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1235 oraz z 2014 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa szczegółowe wymagania dotyczące spełnienia obowiązku ograniczania emisji lotnych związków organicznych przez określenie:

- 1) dopuszczalnych wartości maksymalnych ich zawartości w niektórych farbach i lakierach przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz w mieszaninach do odnawiania pojazdów, w celu zapobiegania lub redukcji zanieczyszczeń powietrza biorących udział w tworzeniu ozonu troposferycznego;
- 2) zakresu informacji zamieszczanych na etykietach tych produktów;
- 3) metody badań, zgodnie z którymi należy określać maksymalną ich zawartość w produktach;

¹⁾ Minister Gospodarki kieruje działem administracji rządowej – gospodarka, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki (Dz. U. Nr 248, poz. 1478).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:

- 1) dyrektywy 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczeń emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz w produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE (Dz. Urz. WE L 143 z 30.04.2004, str. 87; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 376);
- 2) częściowo dyrektywy 2008/112/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. zmieniającej dyrektywy Rady 76/768/EWG, 88/378/EWG, 1999/13/WE oraz dyrektywy 2000/53/WE, 2002/96/WE i 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w celu dostosowania ich do rozporządzenia nr (WE) 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin (Dz. Urz. UE L 345 z 23.12.2008, str. 68);
- 3) dyrektywy Komisji 2010/79/UE z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie dostosowania do postępu technicznego załącznika III do dyrektywy 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ograniczeń emisji lotnych związków organicznych (Dz. Urz. UE L 304 z 20.11.2010, str. 18).

- 4) program monitorowania sprawdzający przestrzeganie wymagań w zakresie pkt 1 i 2.
2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:
- 1) lotnych związkach organicznych, zwanych dalej „LZO” – rozumie się przez to związki organiczne o początkowej temperaturze wrzenia mniejszej lub równej 250 °C, mierzonej w warunkach ciśnienia normalnego 101,3 kPa;
 - 2) mieszaninach – rozumie się przez to mieszaniny, o których mowa w art. 2 pkt 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniającego i uchylającego dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. Urz. UE L 353 z 31.12.2008, str. 1, z późn. zm.);
 - 3) wprowadzeniu do obrotu – rozumie się przez to wprowadzenie do obrotu, o którym mowa w art. 2 pkt 18 rozporządzenia wymienionego w pkt 2.
3. Wymagania o których mowa w ust. 1, dotyczą następujących produktów z limitowaną zawartością LZO:
- 1) farb i lakierów, przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji, stosowanych do celów dekoracyjnych, funkcjonalnych i ochronnych, z wyłączeniem farb i lakierów w aerozolu:
 - a) farby matowe, z połyskiem mniejszym lub równym 25 jednostkom połysku przy kącie $\alpha = 60^\circ$, przeznaczone do malowania ścian, sufitów wewnątrz budynków,
 - b) farby z połyskiem większym od 25 jednostek połysku przy kącie $\alpha = 60^\circ$, przeznaczone do malowania ścian, sufitów wewnątrz budynków,
 - c) farby przeznaczone do malowania zewnętrznych murów o podłożu mineralnym z kamienia, betonu, cegły, tynku, stiuku,
 - d) farby kryjące, tworzące powłokę nieprzezroczystą, przeznaczone do malowania wewnętrznych albo zewnętrznych elementów wykończeniowych, okładzin z drewna, metalu lub tworzyw sztucznych, obejmujące podkłady i międzywarstwy,
 - e) lakiery, przezroczyste lub półprzezroczyste, przeznaczone do:
 - malowania wewnętrznych lub zewnętrznych elementów wykończeniowych,
 - dekoracji i ochrony drewna, metalu i tworzyw sztucznych

obejmujące nieprzezroczyste bejce, stosowane do dekoracji i ochrony drewna przed czynnikami atmosferycznymi, zgodnie z Polską Normą PN-EN 927-1 dla kategorii półtrwałych,

- f) bejce cienkopowłokowe, zgodnie z Polską Normą PN-EN 927-1, tworzące powłokę o średniej grubości mniejszej niż 5 μm ,
 - g) farby o właściwościach uszczelniających lub blokujących, przeznaczone do malowania oraz gruntowania drewna, ścian i sufitów,
 - h) farby do gruntowania o właściwościach wiążących, przeznaczone do związania luźnych cząstek podłoża lub nadania właściwości hydrofobowych oraz farby do ochrony drewna,
 - i) farby jednoskładnikowe wysokojakościowe, przeznaczone do uzyskania powłok o specjalnych wymaganiach, takie jak:
 - farby do gruntowania i nawierzchniowe na tworzywa sztuczne,
 - farby do gruntowania na stal lub na metale reaktywne na przykład cynk, aluminium,
 - farby antykorozyjne,
 - farby na podłogi włącznie z podłogami drewnianymi, cementowymi,
 - farby opóźniające palenie,
 - farby stosowane w przemyśle spożywczym lub stosowane w obiektach służby zdrowia,
 - farby odporne na graffiti,
 - j) farby dwuskładnikowe wysokojakościowe, przeznaczone do takich samych celów jak farby jednoskładnikowe, o których mowa w lit. i, z dodawanym przed stosowaniem drugim składnikiem,
 - k) farby tworzące powłoki wielobarwne, przeznaczone do bezpośredniego uzyskania na podłożu powłok dwu- lub wielobarwnych,
 - l) farby przeznaczone do uzyskania powłok ze specjalnym efektem estetycznym na specjalnie przygotowanych i wstępnie pomalowanych podłożach lub powłok bazowych, dla których efekt estetyczny uzyskuje się za pomocą obróbki mechanicznej;
- 2) mieszanin do odnawiania pojazdów, przeznaczonych do malowania pojazdów lub ich elementów, mieszanin stosowanych do częściowych napraw, konserwacji i dekoracji pojazdów poza instalacjami produkcyjnymi:

- a) mieszaniny do przygotowania, czyszczenia wstępnego, przeznaczone do usuwania starych powłok, rdzy, mechanicznie lub chemicznie, albo do przygotowania niepomalowanych powierzchni:
- mieszaniny do przygotowania wstępnego, przeznaczone do mycia pistoletów do natrysku i innych urządzeń, zmywacze powłok farb, środki do odtłuszczenia, włącznie z rodzajami antystatycznymi dla tworzyw sztucznych oraz środki do usuwania silikonu,
 - mieszaniny do czyszczenia wstępnego, przeznaczone do usuwania zanieczyszczeń z powierzchni, przed nałożeniem powłok,
- b) kity szpachlowe, szpachlówki na karoserie, obejmujące mieszanki o dużej zawartości rozdrobnionych substancji stałych, przeznaczone do wypełniania ubytków powierzchni przed nałożeniem podkładu wypełniającego,
- c) farby do gruntowania, obejmujące farby przeznaczone do nakładania bezpośrednio na metal lub na istniejącą powłokę do ochrony podłoża przed korozją, stosowane przed podkładem wypełniającym:
- podkłady wypełniające, przeznaczone do stosowania bezpośrednio przed nałożeniem powłoki nawierzchniowej dla ochrony przed korozją i zapewnienia przyczepności powłoki nawierzchniowej, wyrównujące nierówności powierzchni,
 - farby do gruntowania metalu, takie jak farby zwiększające przyczepność, uszczelniające, wyrównujące, podkłady wypełniające do nakładania natryskiem, podkłady niewymagające szlifowania oraz farby do gruntowania tworzyw sztucznych,
 - farby do gruntowania reaktywne, zawierające co najmniej 0,5% wagowych kwasu fosforowego, przeznaczone do nakładania bezpośrednio na powierzchnię metalu dla zapewnienia przyczepności i ochrony przed korozją; farby do gruntowania dopuszczone do spawania oraz farby do przygotowania powierzchni ocynkowanych i cynkowych,
- d) farby nawierzchniowe pigmentowane, przeznaczone do nakładania w jednej lub wielu warstwach, tworzące powłokę bazową z połyskiem, o dużej trwałości, łącznie z powłokami bazowymi i przezroczystymi:
- farby bazowe, pigmentowane, przeznaczone do uzyskania barwy i żądanych efektów optycznych, z wyłączeniem połysku i odporności powierzchniowej,

- lakiery tworzące powłoki przezroczyste, nadające powłokom połysk i właściwości odpornościowe,
- e) farby wykończeniowe z efektami specjalnymi, przeznaczone do stosowania jako jednowarstwowe powłoki nawierzchniowe o specjalnych właściwościach, takich jak efekt metaliczny lub perłowy, wysokojakościowe powłoki barwne i przezroczyste (na przykład odporne na zarysowania lub fluorowane), farby bazowe odbijające światło, wykończeniowe teksturowane, przeciwpoślizgowe, nieodpryskujące, wykończeniowe wewnętrzne, masy do uszczelniania podwozia, jak również farby, masy do uszczelniania podwozia w aerozolu.

4. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do produktów stosowanych wyłącznie w instalacjach, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 145 ust. 1 pkt 1 oraz art. 146 ust. 2 i 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, w których używane są rozpuszczalniki organiczne.

§ 2. Dopuszczalne wartości maksymalnej zawartości LZO w farbach i lakierach oraz w mieszaninach do odnawiania pojazdów oraz terminy obowiązywania tych wartości są określone w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Dopuszcza się wprowadzenie do obrotu produktów, o których mowa w § 1 ust. 3, jeżeli zawartość LZO w tych produktach nie przekracza dopuszczalnych wartości podanych w załączniku do rozporządzenia.

§ 4. Producent zamieszcza na etykietach produktów, o których mowa w § 1 ust. 3, przed wprowadzeniem ich do obrotu informację o:

- 1) produkcie i dopuszczalnej wartości LZO, w g/l, określonej w załączniku do rozporządzenia;
- 2) maksymalnej wartości LZO, w g/l, w produkcie gotowym do użytku.

§ 5. 1. Produkty, o których mowa w § 1 ust. 3, mogły być wprowadzone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od dnia:

- 1) 1 stycznia 2007 r. – jeżeli posiadały etykietę, o której mowa w § 4, i spełniały wymagania określone w załączniku do rozporządzenia;
- 2) 1 stycznia 2010 r. – jeżeli posiadały etykietę, o której mowa w § 4, i spełniały wymagania określone w załączniku do rozporządzenia.

2. Produkty, o których mowa w § 1 ust. 3, niespełniające wymagań zawartych w załączniku do rozporządzenia nie mogą być wprowadzane do obrotu.

§ 6. 1. Produkty, o których mowa w § 1 ust. 3, objęte są programem monitorowania sprawdzającym przestrzeganie dopuszczalnych wartości LZO i wymogów dotyczących etykietowania;

2. Właściwe organy Inspekcji Ochrony Środowiska, Inspekcji Handlowej i nadzoru budowlanego wskazują podmioty objęte monitorowaniem w danym roku.

3. Programem monitorowaniem objęci są producenci, importerzy, sprzedawcy hurtowi i detaliczni oraz użytkownicy tych produktów.

4. Program monitorowania dostarcza niezbędne informacje do sporządzania corocznych sprawozdań.

5. Podmioty objęte programem monitorowania przekazują informację z przestrzegania wymagań w zakresie zawartości LZO wraz z próbkami etykiet właściwym organom nadzoru.

6. W ramach programu monitorowania mogą być przeprowadzane kontrole, polegające m.in. na pobieraniu próbek, analizie produktów oraz kontroli etykiet u podmiotów.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

MINISTER GOSPODARKI

W porozumieniu:

MINISTER ŚRODOWISKA

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Gospodarki z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystywania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz w mieszaninach do odnawiania pojazdów (Dz. U. z 2013 r. poz. 1569), które na podstawie art. 35 ust. 3 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Gospodarki
z dnia ... (poz. ...)

**DOPUSZCZALNE WARTOŚCI MAKSYMALNEJ ZAWARTOŚCI LZO
W FARBACH I LAKIERACH ORAZ MIESZANINACH DO ODNAWIANIA POJAZDÓW
ORAZ TERMINY OBOWIĄZYWANIA TYCH WARTOŚCI**

Tabela 1. Kategoria A. Dopuszczalne wartości maksymalnej zawartości LZO w farbach i lakierach

Lp.	Podkategoria	Produkt	Typ	Etap I (g/l) ¹⁾		Etap II (g/l) ¹⁾		
				(od 1 stycznia 2007 r.)	(od 1 stycznia 2010 r.)	(od 1 stycznia 2007 r.)	(od 1 stycznia 2010 r.)	
1	a	Farby matowe na wewnętrzne ściany i sufity z połyskiem mniejszym lub równym 25 jednostkom przy kącie $\alpha = 60^\circ$	FW ²⁾	75	30	FR ³⁾	400	30
2	b	Farby z połyskiem na wewnętrzne ściany i sufity z połyskiem większym od 25 jednostek przy kącie $\alpha = 60^\circ$	FW	150	100	FR	400	100
3	c	Farby na zewnętrzne mury	FW	75	40	FR	450	430
4	d	Farby kryjące do malowania wewnętrznych lub zewnętrznych elementów wykończeniowych i okładzin z drewna, metalu lub tworzyw sztucznych	FW	150	130	FR	400	300
5	e	Lakiery do malowania wewnętrznych lub zewnętrznych elementów wykończeniowych oraz bejce, włącznie z nieprzezroczystymi	FW	150	130	FR	500	400
6	f	Bejce cienkopowłokowe do wnętrz i na zewnątrz	FW	150	130	FR	700	700
7	g	Farby do gruntowania	FW	50	30	FR	450	350
8	h	Farby do gruntowania o właściwościach wiążących	FW	50	30	FR	750	750
9	i	Farby jednoskładnikowe wysokojakościowe	FW	140	140	FR	600	500
10	j	Farby dwuskładnikowe wysokojakościowe do specjalnego stosowania, w szczególności na podłogi	FW	140	140	FR	550	500
11	k	Farby tworzące powłoki wielobarwne	FW	150	100	FR	400	100
12	l	Farby z efektem dekoracyjnym	FW	300	200	FR	500	200

Tabela 2. Kategoria B. Dopuszczalne wartości maksymalnej zawartości LZO w produktach do odnawiania pojazdów

Lp.	Produkt	Typ	LZO (g/l) ¹⁾ (od 1 stycznia 2007 r.)
1	Mieszanki do przygotowania i czyszczenia	Mieszanki do przygotowania	850
		Mieszanki do czyszczenia	200
2	Kity szpachlowe, szpachlówki	Wszystkie rodzaje	250
3	Farby do gruntowania	Podkłady wypełniające i farby do gruntowania metalu	540
		Grunt reaktywny	780
4	Farby nawierzchniowe	Wszystkie rodzaje	420
5	Farby wykończeniowe z efektami specjalnymi	Wszystkie rodzaje	840

1. Zawartość LZO wyrażoną w gramach na litr (g/l) dla produktów gotowych do użytku, w skład których wchodzi rozpuszczalniki reaktywne, należy podawać zgodnie z metodami badań określonymi w Polskiej Normie:

- 1) PN-EN ISO 11890-2⁴⁾, w przypadku produktów o zawartości LZO poniżej 15 % wagowych;
- 2) PN-EN ISO 11890-1⁵⁾ lub PN-EN ISO 11890-2⁴⁾, w przypadku produktów o zawartości LZO równej lub większej od 15 % wagowych.

W przypadku produktów zawierających LZO, w skład których wchodzi rozpuszczalniki reaktywne, zawartość LZO należy podawać zgodnie z normą ASTM D 2369⁶⁾.

2. Zawartość LZO określa masę lotnych związków organicznych, wyrażoną w gramach na litr (g/l) produktu gotowego do użytku. Masa lotnych związków organicznych w danym produkcie, która reaguje chemicznie podczas schnięcia, wbudowując się w powłokę, nie jest częścią zawartości LZO.
3. W przypadku produktów wymienionych w § 1 ust. 3 rozporządzenia, które wymagają dodania co najmniej jednego rozpuszczalnika lub innego składnika zawierającego rozpuszczalniki w celu uzyskania produktu gotowego do użytku, wartości dopuszczalne podane w załączniku odnoszą się do zawartości LZO w produkcie gotowym do użytku.
4. W gotowych do użytku produktach zaliczonych do kategorii B, z wyjątkiem wymienionego w lp. 1 tabeli 2, odlicza się całą zawartość wody.

Objaśnienia:

¹⁾ g/l w produkcie gotowym do użytku.

²⁾ FW – farby wodne.

³⁾ FR – farby rozpuszczalnikowe.

⁴⁾ Polska Norma PN-EN ISO 11890-2:2007 Farby i lakiery – Oznaczanie zawartości lotnych związków organicznych (VOC). Część 2: Metoda chromatografii gazowej.

⁵⁾ Polska Norma PN-EN ISO 11890-1:2008 Farby i lakiery – Oznaczanie zawartości lotnych związków organicznych (VOC). Część 1: Metoda różnicowa.

⁶⁾ ASTM D 2369:2003 Determining Volatile Organic Compound (VOC) Content of Paints and Related Coating (Oznaczanie zawartości lotnych związków organicznych (VOC) w farbach i produktach pokrewnych) lub najnowsze wydanie normy.

UZASADNIENIE

Celem projektowanego rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystywania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz w mieszaninach do odnawiania pojazdów jest wdrożenie zmian jakie zostaną wprowadzone ustawą o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, zwanej dalej „ustawą Poś”. Przepisy art. 1 pkt 27 i 28 ustawy umożliwią prawidłową, pełną implementację art. 6 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/42/WE z 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów, a także zmieniającej dyrektywę 1999/13/WE (Dz. Urz. UE L 304 z 20.11.2010, str. 18) zwanej dalej „Dyrektywą 2004/42/WE”.

Do dnia dzisiejszego brakuje w Polsce uregulowania gwarantującego prawidłową, pełną implementację art. 6 postanowienia Dyrektywy 2004/42/WE. W szczególności problem dotyczy określenia programu monitorowania wymagań, o którym mowa w art. 6 Dyrektywy 2004/42/WE. W Polsce podstawowe wymagania dyrektywy 2004/42/WE, wynikające z art. 3 i załączników nr 2 i 3, zostały przeniesione do rozporządzenia Ministra Gospodarki (wydanego na podstawie art. 169 ustawy – Poś), z dnia 16 stycznia 2007 r. w sprawie szczegółowych wymagań dotyczących ograniczenia emisji lotnych związków organicznych powstających w wyniku wykorzystania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz mieszaninach do odnawiania pojazdów (Dz. U. z 2013 r. poz. 1569). W roku 2007 resort gospodarki opracował także projekt rozporządzenia, który w założeniu miał stanowić akt prawa dostosowujący w pełni prawo krajowe do wymagań art. 6 dyrektywy 2004/42/WE. Prace nad tym rozporządzeniem nie zostały jednak dotychczas sfinalizowane z uwagi na brak odpowiedniego przepisu upoważniającego. W poprzednim stanie prawnym zakres upoważnienia określony w art. 169 ustawy Poś nie pozwalał na pełne wywiązanie się z obowiązków dyrektywie wynikających z ww. dyrektywy.

Projekt rozporządzenia realizuje upoważnienie dla Ministra Gospodarki zawarte w art. 169 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. poz. ...) pozwalające określić w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw środowiska, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dla zawierających lotne związki

organiczne – niektórych farb i lakierów przeznaczonych do malowania budynków i ich elementów wykończeniowych, wyposażeniowych oraz związanych z budynkami i tymi elementami konstrukcji oraz mieszanin do odnawiania pojazdów:

- a) dopuszczalne wartości maksymalnej zawartości lotnych związków organicznych w tych produktach, które warunkują dopuszczenie wprowadzania ich do obrotu,
- b) zakres informacji zamieszczanych na etykietach tych produktów,
- c) metody badań, zgodnie z którymi należy określać maksymalną zawartość lotnych związków organicznych w produktach,
- d) program monitorowania, o którym mowa w art. 168a ust. 2, zawierający:
 - sposób i częstotliwość sprawdzania przestrzegania wymagań, o których mowa w lit. a i lit. b,
 - kryteria wyboru podmiotów objętych monitorowaniem w danym roku,
 - sposób przekazywania informacji i danych o wynikach kontroli, o której mowa w art. 168a ust. 3, oraz informacji i danych, o których mowa w art. 168a ust. 4.”,

Przedmiotowy projekt przewiduje 14 dniowe vacatio legis.

Projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). Żaden z podmiotów nie wyraził zainteresowania pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 z późn. zm., Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne z późn. zm., rozdz. 13, t.20, str. 337, z późn. zm.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Podmioty, na które będzie oddziaływać projektowana regulacja

Projekt rozporządzenia dotyczy podmiotów wprowadzających do obrotu wyroby zawierające lotne związki organiczne:

- 1) producentów;
- 2) importerów;
- 3) użytkowników;

a także organów nadzoru.

2. Konsultacje społeczne

W trakcie konsultacji społecznych projekt został skierowany do przemysłu, izb i stowarzyszeń branżowych, instytutów badawczo-rozwojowych oraz inspekcji nadzoru rynku.

- 1) Centralny Instytut Ochrony Pracy;
- 2) Forum Związków Zawodowych;
- 3) Fundacja Plastics Europe Polska;
- 4) Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego;
- 5) Główny Inspektorat Ochrony Środowiska;
- 6) Instytut Chemii Przemysłowej;
- 7) Instytut Ciężkiej Syntezy Organicznej;
- 8) Instytut Inżynierii Materiałów Polimerowych i Barwników;
- 9) Instytut Ekologii Terenów Uprzemysłowionych;
- 10) Instytut Nawozów Sztucznych;
- 11) Instytut Ochrony Środowiska;
- 12) Instytut Przemysłu Organicznego;
- 13) Krajowej Izby Gospodarczej;
- 14) Naczelna Organizacja Techniczna;
- 15) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych;
- 16) Ogólnopolskie Stowarzyszenie Pracowników Służby BHP;
- 17) Polska Federacja Aerozolowa;
- 18) Polska Izba Przemysłu Chemicznego;
- 19) Polskie Związek Przetwórców Tworzyw Sztucznych;

- 20) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN;
- 21) Przemysłowy Instytut Motoryzacji;
- 22) Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Przemysłu Chemicznego;
- 23) Urząd Dozoru Technicznego;
- 24) Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W toku konsultacji uwagi zgłosiły

Uwagi dotyczyły

Uwagi (nie) zostały uwzględnione.

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowana regulacja nie wpłynie na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projektowana regulacja nie wpłynie na rynek pracy.

5. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Regulacje zawarte w projekcie rozporządzenia nie wpłyną na konkurencyjność gospodarki, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Projektowane rozporządzenie nie wpłynie na sytuację i rozwój regionów.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA^{1) 2)}

z dnia

**w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie
poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości**

Na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238 oraz z 2014 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Określa się rodzaje instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości.

2. Rodzaje instalacji, o których mowa w ust. 1, są określone w załączniku do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.³⁾

MINISTER ŚRODOWISKA

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia dokonują w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/WE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. Urz. UE L 334 z 17.12.2010, str.17).

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. Nr 122, poz. 1055), które na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia ... (poz. ...)

RODZAJE INSTALACJI MOGĄCYCH POWODOWAĆ ZNACZNE
ZANIECZYSZCZENIE POSZCZEGÓLNYCH ELEMENTÓW PRZYRODNICZYCH
ALBO ŚRODOWISKA JAKO CAŁOŚCI

1. Instalacje do wytwarzania energii i paliw:

- 1) do spalania paliw¹⁾ o nominalnej mocy²⁾ nie mniejszej niż 50 MW;
- 2) do rafinacji ropy naftowej lub gazu;
- 3) do produkcji koksu;
- 4) do zgazowania lub upłynniania:
 - a) węgla,
 - b) paliw innych niż wymienione w lit. a, o całkowitej nominalnej mocy²⁾ nie mniejszej niż 20 MW.

2. Instalacje do produkcji i obróbki metali:

- 1) do prażenia lub spiekania rud metali w tym rudy siarczkowej;
- 2) do produkcji surówki żelaza lub stali surowej, pierwotny lub wtórny wytop, łącznie z ciągłym odlewaniem stali o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 2,5 ton na godzinę;
- 3) do obróbki stali lub stopów żelaza:
 - a) poprzez walcowanie na gorąco o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 20 ton stali na godzinę,
 - b) kuźnie z młotami o energii przekraczającej 50 kJ na młot, gdzie stosowana łączna moc cieplna przekracza 20 MW,
 - c) do nakładania powłok metalicznych z wsadem przekraczającym 2 tony wyrobów stalowych na godzinę;
- 4) do odlewania stali lub stopów żelaza o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 20 ton wytopu na dobę;
- 5) do produkcji metali nieżelaznych z rud metali, koncentratów lub surowców wtórnych w wyniku procesów metalurgicznych, chemicznych lub elektrolitycznych;

- 6) do topienia, łącznie ze stapianiem, metali nieżelaznych, w tym produktów z odzysku lub odlewania metali nieżelaznych, o zdolności produkcyjnej³⁾ przekraczającej 4 tony wytopu na dobę dla ołowiu i kadmu lub 20 ton wytopu na dobę dla pozostałych metali;
- 7) do powierzchniowej obróbki metali lub materiałów z tworzyw sztucznych z wykorzystaniem procesów elektrolitycznych lub chemicznych, gdzie całkowita pojemność wanien procesowych przekracza 30 m³.

3. Instalacje w przemyśle mineralnym:

- 1) do produkcji:
 - a) klinkieru cementowego w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 500 ton na dobę lub w innych piecach o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 50 ton na dobę,
 - b) wapna w piecach o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 50 ton na dobę,
 - c) tlenku magnezu w piecach o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 50 ton na dobę;
- 2) do wytwarzania produktów z azbestu lub produktów zawierających azbest;
- 3) do produkcji szkła, w tym włókna szklanego, o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 20 ton wytopu na dobę;
- 4) do wytapiania substancji mineralnych, w tym produkcji włókien mineralnych, o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 20 ton wytopu na dobę;
- 5) do produkcji wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 75 ton na dobę.

4. Instalacje w przemyśle chemicznym do wytwarzania, przy zastosowaniu procesów chemicznych lub biologicznych:

- 1) organicznych substancji chemicznych:
 - a) węglowodorów,
 - b) pochodnych węglowodorów zawierających tlen, takich jak: alkohole, aldehydy, ketony, kwasy karboksylowe, estry, sole kwasów karboksylowych, etery, nadtlenki, żywice epoksydowe,
 - c) pochodnych węglowodorów zawierających azot takich jak: aminy, amidy, nitrozwiazki lub azotany, nitryle, cyjaniany, izocyjanki,
 - d) pochodnych węglowodorów zawierających fosfor,
 - e) pochodnych węglowodorów zawierających siarkę,
 - f) pochodnych węglowodorów zawierających fluorowce,
 - g) związków metaloorganicznych,

- h) tworzyw sztucznych takich jak: polimery, syntetyczne włókna polimerowe i włókna oparte na celulozie,
 - i) kauczuków syntetycznych,
 - j) barwników i pigmentów,
 - k) środków powierzchniowo czynnych,
 - l) innych niż wymienione w lit. a–k;
- 2) nieorganicznych substancji chemicznych:
- a) gazów, takich jak: amoniak, chlor lub chlorowodór, fluor lub fluorowodór, tlenki węgla, związki siarki, tlenki azotu, wodór, chlorek karbonylu,
 - b) kwasów, takich jak: chromowy, fluorowodorowy, fosforowy, azotowy, solny, siarkowy, oleum, kwasy siarkawe,
 - c) zasad, takich jak: wodorotlenek amonu, wodorotlenek potasu, wodorotlenek sodu,
 - d) soli, takich jak: chlorek amonu, chloran potasu, węglan potasu, węglan sodu, nadborany, azotan srebra,
 - e) niemetalii, tlenków metali lub innych związków nieorganicznych: krzemu, węgliku wapnia, węgliku krzemu,
 - f) innych niż wymienione w lit. a–e;
- 3) nawozów prostych lub złożonych na bazie fosforu, azotu lub potasu;
- 4) środków ochrony roślin lub produktów biobójczych;
- 5) produktów leczniczych lub surowców farmaceutycznych⁴⁾;
- 6) materiałów wybuchowych.

5. Instalacje w gospodarce odpadami:

- 1) do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych o zdolności przetwarzania⁵⁾ ponad 10 ton na dobę z wykorzystaniem następujących działań:
- a) obróbki biologicznej,
 - b) obróbki fizyczno-chemicznej,
 - c) sporządzania mieszanki lub mieszania przed poddaniem któremukolwiek z procesów wymienionych w punktach 1 i 2,
 - d) przepakowywania przed poddaniem któremukolwiek z procesów wymienionych w punktach 1 i 2,
 - e) regeneracji lub odzyskiwania rozpuszczalników,
 - f) recyklingu lub regeneracji materiałów nieorganicznych innych niż metale i związki metali,

- g) regeneracji kwasów lub zasad,
 - h) odzyskiwania składników stosowanych do usuwania zanieczyszczeń,
 - i) odzyskiwania składników z katalizatorów,
 - j) powtórnej rafinacji oleju lub innych sposobów ponownego wykorzystania oleju,
 - k) retencji powierzchniowej;
- 2) do termicznego przekształcania odpadów:
- a) innych niż niebezpieczne o zdolności przetwarzania⁵⁾ ponad 3 tony na godzinę,
 - b) niebezpiecznych o zdolności przetwarzania⁵⁾ ponad 10 ton na dobę;
- 3) dla odpadów innych niż niebezpieczne z wyłączeniem działań realizowanych podczas oczyszczania ścieków komunalnych:
- a) do unieszkodliwiania, o zdolności przetwarzania⁵⁾ ponad 50 ton na dobę z wykorzystaniem następujących działań:
 - obróbki biologicznej,
 - obróbki fizyczno-chemicznej,
 - obróbki wstępnej odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcania,
 - obróbki żużlu i popiołów,
 - obróbki w strzępiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części,
 - b) do odzysku lub kombinacji odzysku i unieszkodliwiania, o zdolności przetwarzania⁵⁾ ponad 75 ton na dobę, z wykorzystaniem następujących działań:
 - obróbki biologicznej,
 - obróbki wstępnej odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcania,
 - obróbki żużlu i popiołów,
 - obróbki w strzępiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części,
 - c) do odzysku lub unieszkodliwiania z wykorzystaniem fermentacji beztlenowej o zdolności przetwarzania⁵⁾ nie mniejszej niż 100 ton na dobę;
- 4) do składowania odpadów, o zdolności przyjmowania⁶⁾ ponad 10 ton odpadów na dobę lub o całkowitej pojemności ponad 25 000 ton, z wyjątkiem składowisk odpadów obojętnych lub obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych;

5) do magazynowania odpadów niebezpiecznych, w oczekiwaniu na działalność ujętą w punktach 1, 2b, 4 i 6, o całkowitej pojemności ponad 50 ton, z wyłączeniem wstępnego magazynowania odpadów przez ich wytwórcę w miejscu ich wytworzenia; do podziemnego składowania odpadów niebezpiecznych o całkowitej pojemności ponad 50 ton.

6. Instalacje w innych rodzajach działalności:

1) do produkcji:

- a) masy włóknistej z drewna lub innych materiałów włóknistych,
- b) papieru lub tektury, o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 20 ton na dobę,
- c) płyt drewnopochodnych: płyt o wiórach zorientowanych (OSB), płyt wiórowych lub płyt pilśniowych o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 600 m³ na dobę;

2) do obróbki wstępnej⁷⁾ lub barwienia włókien lub materiałów włókienniczych, o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 10 ton wyrobów gotowych na dobę;

3) do garbowania skór, o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 12 ton produktu końcowego na dobę;

4) do uboju zwierząt, o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 50 ton tusz na dobę;

5) do produkcji lub przetwórstwa, poza wyłącznym pakowaniem, produktów spożywczych lub paszy z przetworzonych lub nieprzetworzonych:

a) surowców pochodzenia zwierzęcego, innych niż wyłącznie mleko, o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 75 ton wyrobów gotowych⁸⁾ na dobę,

b) surowców pochodzenia roślinnego, o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 300 ton wyrobów gotowych⁸⁾ na dobę lub 600 ton wyrobów gotowych⁸⁾ na dobę, przy założeniu, że instalacja jest eksploatowana nie dłużej niż przez 90 kolejnych dni w danym roku,

c) surowców pochodzenia zwierzęcego i roślinnego o dobowej zdolności produkcyjnej³⁾ wyrobów gotowych⁸⁾ ponad:

- 75 ton, jeżeli A wynosi nie mniej niż 10 lub
- $[300 - (22,5 \times A)]$, jeżeli A jest mniejsze niż 10

– gdzie „A” oznacza zawartość materiału pochodzenia zwierzęcego, w procentach wagowych, w wyrobie gotowym⁸⁾;

6) do obróbki i przetwórstwa mleka, o zdolności przyjmowania⁶⁾, obliczonej jako wartość średnia w stosunku do produkcji rocznej, ponad 200 ton mleka na dobę;

- 7) do unieszkodliwiania lub odzysku padłych lub ubitych zwierząt lub odpadów zwierzęcych, o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 10 ton na dobę;
- 8) do chowu lub hodowli drobiu lub świń o więcej niż:
 - a) 40 000 stanowisk dla drobiu⁹⁾,
 - b) 2 000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg,
 - c) 750 stanowisk dla macior;
- 9) do powierzchniowej obróbki¹⁰⁾ substancji, przedmiotów lub produktów z wykorzystaniem rozpuszczalników organicznych¹¹⁾, o zużyciu rozpuszczalnika ponad 150 kg na godzinę lub ponad 200 ton rocznie;
- 10) do produkcji węgla pierwiastkowego lub elektrografitu poprzez spopielenie lub grafityzację;
- 11) do wychwytywania strumieni dwutlenku węgla z instalacji objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego na użytek podziemnego składowania dwutlenku węgla;
- 12) do konserwacji drewna i produktów z drewna środkami chemicznymi o zdolności produkcyjnej³⁾ ponad 75 m³ na dobę, innymi niż przeznaczonymi wyłącznie do stosowania w przypadku sinizny;
- 13) do oczyszczania ścieków, z wyjątkiem oczyszczalni ścieków komunalnych, pochodzących z instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego.

Uwaga:

Parametry tego samego rodzaju, charakteryzujące skalę działalności prowadzonej w instalacji odnoszące się do instalacji tego samego rodzaju położonych na terenie jednego zakładu, wymienione w pkt 1, 2, 3, 5.1, 5.3 a, 5.3 b, i 6 załącznika do rozporządzenia, sumuje się.

Objaśnienia:

- 1) Wszelkie stałe, płynne lub gazowe materiały palne.
- 2) Ilość energii wprowadzonej w paliwie w jednostce czasu przy nominalnym obciążeniu instalacji.
- 3) Największa ilość określonego wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
- 4) W rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U z 2008r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.).
- 5) Największa ilość określonego odpadu lub odpadów, która może być przetworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
- 6) Największa ilość określonych surowców, która może być przyjmowana w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
- 7) Obróbką wstępną jest w szczególności:

- a) mycie,
 - b) bielenie,
 - c) merceryzacja.
- ⁸⁾ Dotyczy masy netto wyrobu gotowego.

⁹⁾ Następujące ptactwo:

- a) kury,
- b) kaczki,
- c) gęsi,
- d) indyki,
- e) przepiórki,
- f) perlice,
- g) strusie,
- h) inne bezgrzebieniowce
- i) gołębie,
- j) bażanty,
- k) kuropatwy,

utrzymywane w celach rozplodowych, produkcji mięsa lub jaj spożywczych lub odtworzenia zasobów ptactwa łownego.

¹⁰⁾ Powierzchniowa obróbka substancji, przedmiotów lub produktów z wykorzystaniem rozpuszczalników organicznych to w szczególności:

- a) drukowanie,
- b) pokrywanie,
- c) zdobienie,
- d) odtluszczanie,
- e) uszczelnianie,
- f) klejenie,
- g) malowanie,
- h) czyszczenie,
- i) impregnowanie.

¹¹⁾ Lotne związki organiczne mające w temperaturze 293,15 K prężność par nie mniejszą niż 0,01 kPa, względnie posiadające analogiczną lotność w szczególnych warunkach użytkowania, które są stosowane oddzielnie lub w połączeniu z innymi substancjami i które nie podlegają przemianie chemicznej, w celu rozpuszczania surowców, produktów, materiałów odpadowych lub zanieczyszczeń, lub LZO, które są stosowane jako czynnik rozpuszczający, czynnik dyspergujący, regulator lepkości, regulator napięcia powierzchniowego, plastyfikator lub konserwant.

UZASADNIENIE

Projekt niniejszego rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia określonego w art. 201 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, które zobowiązuje ministra właściwego do spraw środowiska do określenia, w drodze rozporządzenia, rodzajów instalacji, których funkcjonowanie ze względu na rodzaj i skalę prowadzonej w nich działalności, może powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości. Prowadzenie takich instalacji zgodnie z ustawą objęte jest obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego.

Konieczność wydania nowego rozporządzenia wynika z transpozycji dyrektywy 2010/75/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. U. UE L 334 z 17.12.2010, str.17), zwanej dalej „dyrektywą IED”, która zastąpiła dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącą zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (Dz. U. UE L 24 z 29.01.2008, str. 8), zwaną dalej „dyrektywą IPPC”.

Obowiązujące rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. Nr 122, poz. 1055), które jest zgodne z Załącznikiem I dyrektywy IPPC, nie spełnia wymogów dyrektywy IED i powinno, zgodnie z art. 80 dyrektywy IED, być do nich dostosowane w terminie do 7 stycznia 2013 r.

Podstawowa zmiana wynikająca wprost z dyrektywy IED polega na wprowadzeniu na listę następujących instalacji:

- 1) do produkcji tlenu magnezu w piecach o zdolności produkcyjnej ponad 50 ton na dobę,
- 2) do zgazowania lub upłynniania innych paliw niż węgiel, o całkowitej nominalnej mocy nie mniejszej niż 20 MW,
- 3) do termicznego przekształcania odpadów innych niż niebezpieczne o zdolności przetwarzania ponad 3 tony na godzinę,

4) do odzysku lub kombinacji odzysku i unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne, z wyłączeniem działań realizowanych podczas oczyszczaniem ścieków komunalnych, o zdolności przetwarzania ponad 75 ton na dobę, z wykorzystaniem następujących działań:

a) obróbki biologicznej,

b) obróbki wstępnej odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcania,

c) obróbki żużlu i popiołów,

d) obróbki w strzępiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części,

5) do magazynowania odpadów niebezpiecznych, w oczekiwaniu na działalność ujętą w punktach 5.1, 5.2b, 5.4 i 5.6, o całkowitej pojemności ponad 50 ton, z wyłączeniem wstępnego magazynowania odpadów przez ich wytwórcę w miejscu ich wytworzenia

6) do podziemnego składowania odpadów niebezpiecznych o całkowitej pojemności ponad 50 ton,

7) do produkcji płyt drewnopochodnych: płyt o wiórach zorientowanych (OSB), płyt wiórowych lub płyt pilśniowych o zdolności produkcyjnej ponad 600 m³ na dobę,

8) do produkcji i przetwórstwa (poza wyłącznym pakowaniem) produktów spożywczych lub paszy z przetworzonych lub nieprzetworzonych surowców pochodzenia zwierzęcego i roślinnego o dobowej zdolności produkcyjnej wyrobów gotowych ponad 75 ton, jeżeli A wynosi nie mniej niż 10 lub $[300 - (22,5 \times A)]$, jeżeli A jest mniejsze niż 10, gdzie „A” oznacza zawartość materiału pochodzenia zwierzęcego, w procentach wagowych w wyrobie gotowym,

9) do wychwytywania strumieni dwutlenku węgla z instalacji objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego na użytek podziemnego składowania dwutlenku węgla,

10) do konserwacji drewna i produktów z drewna środkami chemicznymi o zdolności produkcyjnej ponad 75 m³ na dobę, innymi niż przeznaczonymi wyłącznie do stosowania w przypadku sinizny,

11) do oczyszczania ścieków, z wyjątkiem oczyszczalni ścieków komunalnych, pochodzących z instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego.

Ponadto, zgodnie z wymaganiami dyrektywy IED lista instalacji została powiększona o instalacje do spalania paliw o nominalnej mocy równej 50MW i instalacje do produkcji substancji chemicznych przy zastosowaniu procesów biologicznych.

Biorąc pod uwagę doświadczenia zdobyte przy wdrażaniu dyrektywy IPPC, orzeczenia sądów oraz interpretacje wydane w tym zakresie przez Komisję Europejską w projekcie rozporządzenia doprecyzowano brzmienie punktów 2.2, 2.3, 2.7, 3.1 a i b, 3.5, 6.5 i 6.7 oraz pozycji 5, a w szczególności w pkt 5.1 i 5.3a wymieniono, wszystkie wymagane dyrektywą IED, rodzaje działań wykonywanych w instalacjach do odzysku i unieszkodliwiania odpadów. Ponadto instalacje do rafinacji ropy naftowej lub gazu, do produkcji koksu i do zgazowania lub upłynniania węgla zgodnie z dyrektywą IED umieszczono w pozycji 1 załącznika do przedmiotowego rozporządzenia określającego rodzaje instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości. Jednocześnie zmieniono brzmienie pozycji 1 i 2 załącznika do rozporządzenia w celu usunięcia wątpliwości interpretacyjnych związanych z kwalifikowaniem instalacji do obowiązku uzyskania pozwolenia zintegrowanego. Zgodnie z dyrektywą IED obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego objęte są instalacje, w których prowadzi się rodzaj działalności wymieniony w załączniku I do dyrektywy, niezależnie od branży przemysłowej, do której zakwalifikowany jest zakład na terenie którego prowadzi się taką działalność.

Projekt rozporządzenia uwzględnia wymagania dyrektywy IED w zakresie wykazu instalacji, w których prowadzona jest działalność objęta przepisami Rozdziału II dyrektywy IED. Przepisy rozporządzenia określają w istocie, które instalacje będą wymagać pozwolenia zintegrowanego. Należy zaznaczyć, że z uwagi na prawidłowy proces transpozycji całej Dyrektywy IED oraz funkcjonowanie krajowego systemu pozwoleń zintegrowanych, rozporządzenie powinno wejść w życie w tym samym terminie co projektowane zmiany do ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, które zawierają przepisy przejściowe. Określają one termin uzyskania pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie istniejących instalacji, których eksploatacja nie jest obecnie objęta tym obowiązkiem, na dzień 1 lipca 2015 r. Jednocześnie stanowią co się dzieje z dotychczas wydanymi pozwoleniami zintegrowanymi dla instalacji, które od momentu wejścia w życie rozporządzenia, nie będą objęte obowiązkiem uzyskania takiego pozwolenia.

Istotnym jest zatem, aby wejście w życie rozporządzenia nastąpiło w tym samym czasie co ustawa o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw.

Projektowane rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym nie podlega procedurze notyfikacji określonej w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt rozporządzenia, został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”, zgodnie z przepisami art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). Żaden z podmiotów wykonujących zawodową działalność lobbingsową nie zgłosił zainteresowania pracami nad przedmiotowym projektem rozporządzenia.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia regulacji

Rozporządzenie określa rodzaje instalacji, których prowadzenie wymaga uzyskania pozwolenia zintegrowanego. Określa tym samym grupę podmiotów, będących adresatami obowiązków wynikających z ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 roku Nr 25, poz. 150, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą Poś”. Wynika ono z konieczności implementowania postanowień dyrektywy 2010/75/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. U. UE L 334 z 17.12.2010, str.17), zwanej dalej „dyrektywą IED”, poprzez wprowadzenie zmian zawartych w Załączniku I dyrektywy IED.

Obowiązujące rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. z 2002 r. Nr 122, poz. 1055), zgodne z Anekssem I dyrektywy Rady 96/61/WE z 24 września 1996 r. w sprawie zintegrowanego zapobiegania i ograniczania zanieczyszczeń i ich kontroli (wersja skodyfikowana Dz. U.UE L 140 z 29.01.2008, s. 8), zwanej dalej „dyrektywą IPPC”, nie spełnia jednak wymogów dyrektywy IED.

Projektowane zmiany, wynikające wprost z dyrektywy IED, dotyczą wskazania nowych rodzajów działalności przemysłowej, które zostaną objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego oraz doprecyzowanie opisu rodzajów instalacji, które już są objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, uwzględniając doświadczenia zdobyte przy wdrażaniu dyrektywy IPPC, orzeczenia sądów oraz interpretacje wydane w tym zakresie przez Komisję Europejską

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Wejście w życie rozporządzenia będzie miało wpływ na:

1) organy administracji właściwe do wydawania pozwoleń na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii:

a) starostów (prezydentów miast na prawach powiatu),

b) marszałków województw (dla instalacji, która jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko),

c) regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (dla terenów zamkniętych),

2) podmioty gospodarcze prowadzące instalacje wymagające uzyskania pozwolenia zintegrowanego:

a) objęte już obecnie obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego – szacunkowo ok. 3400 instalacji z następujących branż: energetyka, metalurgia, ceramika, przemysł chemiczny, gospodarka odpadami oraz innych rodzajów działalności, m. in. takich jak chów i hodowla zwierząt czy produkcja papieru,

b) z nowych sektorów, dla których pozwolenia te będą wymagane w myśl zapisów dyrektywy IED – szacunkowo ok. 200 istniejących, tzn. takich, które są eksploatowane przed dniem 1 stycznia 2013 r. lub których operatorzy złożyli kompletny wniosek o pozwolenie przed tym dniem, instalacji m.in. do produkcji płyt i paneli drewnopochodnych, oczyszczalnie ścieków przemysłowych.

3. Konsultacje

W ramach konsultacji społecznych projekt został przekazany do jednostek badawczo – rozwojowych, stowarzyszeń zrzeszających przedsiębiorców, związków zawodowych oraz innych podmiotów wskazanych poniżej:

1) reprezentatywne organizacje związkowe oraz reprezentatywne organizacje pracodawców w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.), tj.:

a) Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”,

b) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,

c) Forum Związków Zawodowych,

d) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,

e) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,

f) Business Centre Club — Związek Pracodawców,

g) Związek Rzemiosła Polskiego;

- 2) Komisja Krajowa Wolnego Związku Zawodowego „Sierpień 80”;
- 3) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność 80”;
- 4) Związek Zawodowy „Kontra”;
- 5) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 6) marszałkowie województw;
- 7) regionalni dyrektorzy ochrony środowiska;
- 8) wojewódzkie inspektoraty ochrony środowiska;
- 9) Instytut Ochrony Środowiska – PIB;
- 10) Krajowy Administrator Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji;
- 11) Instytut Chemicznej Przeróbki Węgla;
- 12) Instytut Metali Nieżelaznych;
- 13) Instytut Metalurgii Żelaza;
- 14) Instytut Biopolimerów i Włókien Chemicznych;
- 15) Instytut Nafty i Gazu;
- 16) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 17) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
- 18) Związek Pracodawców Polska Miedź;
- 19) Stowarzyszenie Producentów Cementu;
- 20) Związek Pracodawców „Polskie Szkło”;
- 21) Krajowy Związek Pracodawców Branży Geologicznej;
- 22) Związek Pracodawców Ceramiki Budowlanej i Silikatów;
- 23) Krajowe Zrzeszenie Producentów Materiałów Budowlanych „CERBUD”;
- 24) Polska Izba Gospodarcza „Ekorozwój”;
- 25) Stowarzyszenie Producentów Wapna;
- 26) Stowarzyszenie Polskich Przedsiębiorców Gospodarki Odpadami;
- 27) Polska Federacja Producentów Żywności;

- 28) Związek Polskich Przetwórców Mleka;
- 29) Polski Związek Producentów Pasz;
- 30) Towarzystwo Gospodarcze – Polskie Elektrownie;
- 31) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych;
- 32) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie;
- 33) Izba Energetyki Przemysłowej;
- 34) Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego;
- 35) Polska Izba Druku;
- 36) Polska Izba Przemysłu Skórzanego;
- 37) Polska Izba Przemysłu Chemicznego;
- 38) Polski Klub Ekologiczny;
- 39) Biuro Wspierania Lobbyingu Ekologicznego;
- 40) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 41) Polska Zielona Sieć;
- 42) Klub „Gaja”;
- 43) Green Cross Polska.

Zgodnie z ustawą o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt został umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz dodatkowo na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska, w zakładce „Pozwolenia zintegrowane”.

W trakcie konsultacji społecznych uwagi zgłosiły następujące podmioty:

- 1) Hutnicza Izba Przemysłowo Handlowa;
- 2) Instytut Metalurgii Żelaza;
- 3) Instytut Nafty i Gazu w Krakowie;
- 4) Instytut Ochrony Środowiska-PIB;
- 5) Krajowy Administrator Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji;

- 6) Pracodawcy RP;
- 7) Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Bydgoszczy;
- 8) Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Gdańsku;
- 9) Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach;
- 10) Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Lublinie;
- 11) Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elekrownie;
- 12) Marszałek Województwa Łódzkiego;
- 13) Marszałek Województwa Podkarpackiego;
- 14) Marszałek Województwa Wielkopolskiego;
- 15) Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w Białymstoku;
- 16) Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w Poznaniu;
- 17) Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w Rzeszowie;
- 18) Wojewódzki Inspektor Ochrony Środowiska w Warszawie;
- 19) Towarzystwo Gospodarcze Polskie Elekrownie;
- 20) Stowarzyszenie Forum Recyklingu Samochodów.

Zgłoszono 61 uwag, przy czym uwagi o zbliżonej treści odnoszące się do tych samych przepisów rozporządzenia potraktowano jako jedna uwaga.

W dniu 17 września 2012 r. projekt uzyskał pozytywną opinię Zespołu ds. Infrastruktury Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego (KWRiST).

Należy podkreślić, że duża część uwag zgłoszonych podczas konsultacji społecznych miała charakter porządkowy, doprecyzowujący i redakcyjny. Ponadto większość uwag, która wykraczała poza zakres nowelizacji i nie wiązała się bezpośrednio ze zmianami wynikającymi z konieczności transpozycji dyrektywy IED została odrzucona. Poniżej przedstawiono omówienie najważniejszych zmian dokonanych w projekcie.

Zgodnie z uwagą Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji instalacje do rafinacji ropy, produkcji koksu, zgazowania lub upłynniania węgla zgodnie z zapisami dyrektywy IED zostały umieszczone w pkt. 1 załącznika. Uwzględniono szereg uwag Instytutu Metalurgii Żelaza, Hutniczej Izby Przemysłowo-Handlowej i Marszałka

Województwa Łódzkiego dotyczących sformułowań technicznych i technologicznych znajdujących się w pkt. 2 załącznika, a także uwag Marszałka Województwa Podkarpackiego i Marszałka Województwa Łódzkiego oraz Towarzystwa Gospodarczego Polskie Elektrownie i Stowarzyszenia Forum Recyklingu Samochodów w zakresie przeredagowania i uzupełnienia zapisów pkt 5 załącznika dotyczącego gospodarki odpadami. W szczególności doprecyzowano brzmienie pkt 5.1 i 5.3a poprzez wymienienie, wszystkich wymaganych dyrektywą IED, rodzajów działań wykonywanych w instalacjach do odzysku i unieszkodliwiania odpadów.

Uwzględniono uwagi Marszałka Województwa Wielkopolskiego, Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Lublinie, Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Rzeszowie i Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Warszawie dotyczące pkt. 6 załącznika m.in. w zakresie zdolności produkcyjnej w branży spożywczej, wychwytywania strumieni dwutlenku węgla, usunięcia sformułowania „prowadzonych przez innego prowadzącego” w odniesieniu do oczyszczalni ścieków.

Uwzględniono uwagi Krajowego Administratora Systemu Handlu Uprawnieniami do Emisji, UM Województwa Podkarpackiego i Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska w Warszawie dotyczące brzmienia odnośników związanych z gospodarką odpadami i rozpuszczalnikami organicznymi.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych, gdyż nie nakłada ono żadnych obowiązków, wskazuje tylko podmioty, które będą podlegały obowiązkowi uzyskania pozwolenia zintegrowanego, wynikającemu z art. 201 ust. 1 ustawy Poś. Skutki wprowadzenia zmian do ustawy Poś zostały oszacowane w ramach oceny skutków regulacji ustawy zmieniającej.

Należy mieć na względzie, iż zastąpienie obowiązującego rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. z 2002 r. Nr 122, poz. 1055) wynika z konieczności dostosowania

obowiązujących przepisów z zakresu ochrony środowiska do wymagań wynikających z dyrektywy IED.

Przepisy dyrektywy IED muszą zostać transponowane do prawa krajowego. Nie jest możliwe zastosowanie rozwiązań pozalegislacyjnych. Niewdrożenie dyrektywy IED w terminie grozi skierowaniem przez Komisję Europejską skargi do Trybunału Sprawiedliwości UE i nałożeniem na Polskę kary finansowej.

5. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wywoła niepożądanych skutków dla rynku pracy.

Wprowadzenie nowych zapisów, transponujących wymagania dyrektywy IED, spowoduje, że operatorzy ok. 200 istniejących instalacji przemysłowych zostaną zobligowani do uzyskania pozwoleń zintegrowanych do dnia 1 lipca 2015 r. Termin ten wynika z art. 82 ust. 2 dyrektywy IED i jest transponowany w przepisach przejściowych projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw. Nie przewiduje się jednak, aby miało to wpływ na zmniejszenie skali zatrudnienia. Dostosowanie do bardziej rygorystycznych wymagań będzie wiązało się koniecznością ponoszenia nakładów finansowych przez część przedsiębiorców, jednak wydatki będą rozłożone w czasie.

6. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Przedmiotowa regulacja będzie miała wpływ na warunki funkcjonowania tych przedsiębiorstw, które zostaną objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego od dnia 7 lipca 2015 r. (ok. 200 istniejących instalacji), w związku z koniecznością dostosowania instalacji do nowych wymogów ochrony środowiska. Najbardziej zagrożone koniecznością poniesienia wysokich kosztów będą te podmioty gospodarcze, które dostosowywały funkcjonowanie instalacji jedynie do minimalnych wymagań w zakresie ochrony środowiska. Znacznie mniejsze ryzyko poniesienia wysokich kosztów istnieje w przypadku podmiotów, które w ostatnich dziesięciu latach dokonały inwestycji w technologie środowiskowe i urządzenia ochronne.

W chwili obecnej brak jest danych umożliwiających oszacowanie kosztów związanych z dostosowaniem nowych branż do wymagań wynikających z dyrektywy IED. Przede wszystkim Komisja Europejska nie opracowała jeszcze dokumentów referencyjnych, a tym samym Konkluzji BAT dla instalacji do produkcji płyt i paneli drewnopochodnych czy oczyszczalni ścieków przemysłowych, w których będą zawarte wymagania dla tych instalacji.

Jednocześnie część instalacji (głównie małych przedsiębiorców z branży ceramicznej oraz przedsiębiorców z branży odpadowej) nie będzie miało obowiązku uzyskania pozwoleń zintegrowanych, przez co w sposób istotny zmniejszą się dla nich obciążenia z tym związane.

7. Wpływ regulacji na rozwój regionalny

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

8. Wpływ na stan środowiska

Realizacja projektowanych przepisów wpłynie pozytywnie na stan środowiska poprzez poszerzenie grupy instalacji, dla których wymagane będzie pozwolenie zintegrowane, a tym samym konieczne stanie się wprowadzenie zaawansowanych rozwiązań ograniczających negatywne oddziaływania tych instalacji na środowisko. Dopuszczalne poziomy emisji określone w pozwoleniach zintegrowanych powinny być niższe niż ma to miejsce obecnie (na poziomie pozwoleń sektorowych), a co za tym idzie zmniejszy się rzeczywista emisja do środowiska. Ponadto instalacje wymagające uzyskania pozwolenia zintegrowanego muszą być eksploatowane z uwzględnieniem wymagań BAT odnoszących się, poza emisyjnością, do kwestii takich jak efektywne gospodarowanie odpadami, efektywność energetyczna, zużycie surowców oraz postępowanie po zakończeniu działalności.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA^{1, 2)}

z dnia

w sprawie wysokości opłat rejestracyjnych

Na podstawie art. 210 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1235 oraz z 2014 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wysokość opłaty rejestracyjnej oblicza się według następującego wzoru:

$$O = B \times WR/WP$$

gdzie:

O – oznacza wysokość opłaty rejestracyjnej,

B – oznacza wysokość bazowej stawki opłaty rejestracyjnej dla danego rodzaju instalacji,

WR – oznacza maksymalną teoretyczną (możliwą teoretycznie do osiągnięcia) wielkość parametru charakteryzującego skalę działalności prowadzonej w danej instalacji,

WP – oznacza progową wielkość parametru charakteryzującego skalę działalności prowadzonej w instalacji danego rodzaju.

2. Wysokość stawek bazowych (B) oraz progowe wielkości parametrów charakteryzujących skalę działalności prowadzonej w instalacji (WP), o których mowa w ust. 1, określa załącznik do rozporządzenia.

3. Wielkość wskaźnika (WR) wyraża się w takich samych jednostkach, jak wielkość wskaźnika (WP).

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej - środowisko, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie zostało notyfikowane Komisji Europejskiej w dniu ... pod numerem ..., zgodnie z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), które wdraża dyrektywę 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998, str. 37, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz.13, t. 20, str.337).

4. Jeżeli na terenie zakładu położona jest więcej niż jedna instalacja tego samego rodzaju, to wskaźnik (WR) określa się jako sumę maksymalnych teoretycznych wielkości parametrów charakteryzujących skalę działalności poszczególnych instalacji.

§ 2. 1. Jeżeli wniosek o wydanie pozwolenia zintegrowanego lub wniosek o zmianę pozwolenia zintegrowanego w związku z dokonaniem istotnych zmian w instalacji objętej tym pozwoleniem, obejmuje instalacje różnego rodzaju, zlokalizowane na terenie jednego zakładu, wysokość opłaty rejestracyjnej stanowi sumę opłat dla poszczególnych rodzajów instalacji, obliczonych według wzoru, o którym mowa w § 1 ust. 1.

2. Jeżeli wielkość wskaźnika (WR) jest mniejsza lub równa wielkości wskaźnika (WP), to wysokość opłaty rejestracyjnej jest równa bazowej stawce opłaty.

3. Jeżeli obliczona wysokość opłaty rejestracyjnej jest wyższa niż 12 000 zł, to opłatę wnosi się w wysokości 12 000 zł.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia³⁾

MINISTER ŚRODOWISKA

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2002 r. w sprawie wysokości opłat rejestracyjnych (Dz. U Nr 190, poz. 1591), które na podstawie art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r.poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Środowiska
z dnia ... (poz. ...)

**BAZOWE STAWKI OPŁAT REJESTRACYJNYCH ORAZ PROGOWE WIELKOŚCI
PARAMETRÓW CHARAKTERYZUJĄCYCH SKALĘ DZIAŁALNOŚCI
PROWADZONEJ W INSTALACJI**

Lp.	Rodzaje instalacji wymagające pozwolenia zintegrowanego	Bazowa stawka opłaty rejestracyjnej (B) w zł	Progowa wielkość parametru (WP)
1.	Instalacje do wytwarzania energii i paliw:		
1.1	do spalania paliw o nominalnej mocy ¹⁾ nie mniejszej niż 50 MW	2 000	moc nominalna ¹⁾ 100 MW
1.2	do rafinacji ropy naftowej lub gazu	3600 dla ropy naftowej; 2000 dla gazu	zdolność produkcyjna ²⁾ 2000 ton ropy naftowej na dobę; 100000 m ³ gazu na dobę
1.3	do produkcji koksu	4 000	zdolność produkcyjna ²⁾ 500 ton koksu na dobę
1.4	do zgazowania lub upłynniania:		

	a) węgla	3 600	zdolność przetwarzania ³⁾ 1000 ton surowca na dobę
	b) paliw innych niż wymienione w lit. a, o całkowitej nominalnej mocy ¹⁾ nie mniejszej niż 20 MW	3 600	moc nominalna ¹⁾ 1000 MW
2.	Instalacje do produkcji i obróbki metali:		
2.1	do prażenia lub spiekania rud metali, w tym rudy siarczkowej	2 000	zdolność przetwarzania ³⁾ 1000 ton rudy na dobę
2.2	do produkcji surowki żelaza lub stali surowej, pierwotny lub wtórny wytop, łącznie z ciągłym odlewaniem stali o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 2,5 ton na godzinę	2 000	zdolność produkcyjna ²⁾ 5 ton wytopu na godzinę
2.3	do obróbki stali lub stopów żelaza:		
	a) poprzez walcowanie na gorąco o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 20 ton stali na godzinę	800	zdolność produkcyjna ²⁾ 40 ton stali surowej na godzinę
	b) kuźnie z młotami o energii przekraczającej 50 KJ na młot, gdzie stosowana łączna moc cieplna przekracza 20 MW	800	energia 100 KJ na młot
	c) do nakładania powłok metalicznych z wsadem przekraczającym 2 tony wyrobów stalowych na godzinę	800	wsad 4 tony wyrobów stalowych na godzinę

2.4	do odlewania stali lub stopów żelaza, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 20 ton wytopu na dobę	1 600	zdolność produkcyjna ²⁾ 40 ton wytopu na dobę
2.5	do produkcji metali nieżelaznych z rud metali, koncentratów lub surowców wtórnych w wyniku procesów metalurgicznych, chemicznych lub elektrolitycznych	2 000	zdolność produkcyjna ²⁾ 40 ton metali na dobę
2.6	do topienia, łącznie ze stapianiem, metali nieżelaznych, w tym produktów z odzysku lub odlewania metali nieżelaznych o zdolności produkcyjnej ²⁾ przekraczającej 4 tony wytopu na dobę dla ołowiu i kadmu lub 20 ton wytopu na dobę dla pozostałych metali	1 200	zdolność produkcyjna ²⁾ 10 ton wytopu na dobę dla ołowiu i kadmu; 40 ton wytopu na dobę dla pozostałych metali
2.7	do powierzchniowej obróbki metali lub materiałów z tworzyw sztucznych z wykorzystaniem procesów elektrolitycznych lub chemicznych, gdzie całkowita pojemność wanien procesowych przekracza 30 m ³	1 200	całkowita pojemność wanien procesowych 100 m ³
3	Instalacje w przemyśle mineralnym:		
3.1	do produkcji:		
	a) klinkieru cementowego w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 500 ton na dobę lub w innych piecach o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 50	1 800	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton klinkieru na dobę

	ton na dobę		
	b) wapna w piecach o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 50 ton na dobę	1 200	100 ton wapna na dobę
	c) tlenku magnezu w piecach o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 50 ton na dobę	1 200	100 ton tlenku magnezu na dobę
3.2	do wytwarzania produktów z azbestu lub produktów zawierających azbest	2 000	zdolność przetwarzania ³⁾ 1 tona azbestu lub przetworzonego azbestu na dobę
3.3	do produkcji szkła, w tym włókna szklanego, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 20 ton wytopu na dobę	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 40 ton wytopu na dobę
3.4	do wytapiania substancji mineralnych, w tym produkcji włókien mineralnych, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 20 ton wytopu na dobę	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 40 ton wytopu na dobę
3.5	do produkcji wyrobów ceramicznych za pomocą wypalania, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 75 ton na dobę	1 200	zdolność produkcyjna ²⁾ 150 ton wyrobów na dobę
4.	Instalacje w przemyśle chemicznym do wytwarzania, przy zastosowaniu procesów chemicznych lub biologicznych:		
4.1	organicznych substancji chemicznych:		
	a) węglowodorów	1 200	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na

			dobę
b) pochodnych węglowodorów zawierających tlen, takich jak: alkohole, aldehydy, ketony, kwasy karboksylowe, estry, sole kwasów karboksylowych, etery, nadtlarki, żywice epoksydowe	2 400		zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
c) pochodnych węglowodorów zawierających azot, takich jak: aminy, amidy, nitrozwiązki lub azotany, nityle, cyjaniany, izocyjanki	3 200		zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
d) pochodnych węglowodorów zawierających fosfor	3 200		zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
e) pochodnych węglowodorów zawierających siarkę	3 200		zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
f) pochodnych węglowodorów zawierających fluorowce	3 200		zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
g) związków metaloorganicznych	3 200		zdolność produkcyjna ²⁾ 500 ton produktów na dobę
h) tworzyw sztucznych, takich jak: polimery, syntetyczne włókna polimerowe i włókna oparte na celulozie	3 200		zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę

	i) kauczuków syntetycznych	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
	j) barwników i pigmentów	3 200	zdolność produkcyjna ²⁾ 500 ton produktów na dobę
	k) środków powierzchniowo czynnych	3 200	zdolność produkcyjna ²⁾ 100 ton składnika aktywnego na dobę
	l) innych niż wymienione w lit. a – k	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
4.2	nieorganicznych substancji chemicznych:		
	a) gazów, takich jak: amoniak, chlor lub chlorowodór, fluor lub fluorowodór, tlenki węgla, związki siarki, tlenki azotu, wodór, chlorek karbonylu	3 200	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
	b) kwasów, takich jak: chromowy, fluorowodorowy, fosforowy, azotowy, solny, siarkowy, oleum, kwasy siarkawe	3 600	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
	c) zasad, takich jak: wodorotlenek amonu, wodorotlenek potasu, wodorotlenek sodu	2 000	zdolność produkcyjna ²⁾ 500 ton produktów na dobę
	d) soli, takich jak: chlorek amonu, chloran potasu, węglan potasu,	2 000	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000

	węglan sodu, nadborany, azotan srebra		ton produktów na dobę
	e) niemetali, tlenków metali lub innych związków nieorganicznych: krzemu, węgla wapnia, węgla krzemu	2 000	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
	f) innych niż wymienione w lit. a - e	2 000	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
4.3	nawozów prostych lub złożonych na bazie fosforu, azotu lub potasu	3 200	zdolność produkcyjna ²⁾ 1000 ton produktów na dobę
4.4	środków ochrony roślin lub produktów biobójczych	3 600	zdolność produkcyjna ²⁾ 10 ton składnika aktywnego na dobę
4.5	produktów leczniczych lub surowców farmaceutycznych	3 600	zdolność produkcyjna ²⁾ 10 ton składnika aktywnego na dobę
4.6	materiałów wybuchowych	3 600	zdolność produkcyjna ²⁾ 10 ton składnika aktywnego na dobę
5.	Instalacje w gospodarce odpadami:		

5.1	<p>do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych o zdolności przetwarzania³⁾ ponad 10 ton na dobę, z wykorzystaniem następujących działań:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) obróbki biologicznej, b) obróbki fizyczno-chemicznej, c) sporządzania mieszanki lub mieszania przed poddaniem któremukolwiek z procesów wymienionych w lp.5.1 i 5.2, d) przepakowywania przed poddaniem któremukolwiek z procesów wymienionych w lp. 5.1 i 5.2, e) regeneracji lub odzyskiwania rozpuszczalników, f) recyklingu lub regeneracji materiałów nieorganicznych innych niż metale i związki metali, g) regeneracji kwasów lub zasad, h) odzyskiwania składników stosowanych do usuwania zanieczyszczeń, i) odzyskiwania składników z katalizatorów, j) powtórnej rafinacji oleju lub innych sposobów ponownego wykorzystania oleju, k) retencji powierzchniowej 	4 000	zdolność przetwarzania ³⁾ 2500 ton odpadów na dobę
5.2	do termicznego przekształcania odpadów:		

	a) innych niż niebezpieczne o zdolności przetwarzania ³⁾ ponad 3 tony na godzinę	4 000	zdolność przetwarzania ³⁾ 200 ton odpadów na dobę
	b) niebezpiecznych o zdolności przetwarzania ³⁾ ponad 10 ton na dobę	4 000	zdolność przetwarzania ³⁾ 500 ton odpadów na dobę
5.3	dla odpadów innych niż niebezpieczne z wyłączeniem działań realizowanych podczas oczyszczania ścieków komunalnych:		
	a) do unieszkodliwiania, o zdolności przetwarzania ³⁾ ponad 50 ton na dobę z wykorzystaniem następujących działań: <ul style="list-style-type: none"> - obróbki biologicznej, - obróbki fizyczno- chemicznej, - obróbki wstępnej odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcania, - obróbki żużlu i popiołów, - obróbki w strzępiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części 	4 000	zdolność przetwarzania ³⁾ 200 ton odpadów na dobę

	<p>b) do odzysku lub kombinacji odzysku i unieszkodliwiania, o zdolności przetwarzania³⁾ ponad 75 ton na dobę z wykorzystaniem następujących działań:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obróbki biologicznej, - obróbki wstępnej odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcania, - obróbki żużlu i popiołów, - obróbki w strzępiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części 	4 000	zdolność przetwarzania ³⁾ 200 ton odpadów na dobę
	<p>c) do odzysku lub unieszkodliwiania z wykorzystaniem fermentacji beztlenowej o zdolności przetwarzania³⁾ nie mniejszej niż 100 ton na dobę</p>	4 000	zdolność przetwarzania ³⁾ 200 ton odpadów na dobę
5.4	<p>do składowania odpadów, o zdolności przyjmowania⁴⁾ ponad 10 ton odpadów na dobę lub o całkowitej pojemności ponad 25 000 ton, z wyjątkiem składowisk odpadów obojętnych lub obiektów unieszkodliwiania odpadów wydobywczych</p>	1 200	całkowita pojemność 125000 ton odpadów

5.5	do magazynowania odpadów niebezpiecznych, w oczekiwaniu na działalność ujętą w lp. 5.1, lp. 5.2 lit. b, lp. 5.4 i lp. 5.6, o całkowitej pojemności ponad 50 ton, z wyłączeniem wstępnego magazynowania odpadów przez ich wytwórcę w miejscu ich wytworzenia	1 200	całkowita pojemność 500 ton odpadów
5.6	do podziemnego składowania odpadów niebezpiecznych o całkowitej pojemności ponad 50 ton	1 200	całkowita pojemność 500 ton odpadów
6	Instalacje w innych rodzajach działalności:		
6.1	do produkcji:		
	a) masy włóknistej z drewna lub innych materiałów włóknistych	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 500 ton produktów na dobę
	b) papieru lub tektury, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 20 ton na dobę	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 400 ton produktów na dobę
	c) płyt drewnopochodnych: płyt o wiórach zorientowanych (OSB), płyt wiórowych lub płyt pilśniowych o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 600 m ³ na dobę	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 400 m ³ dobę

6.2	do obróbki wstępnej lub barwienia włókien lub materiałów włókienniczych, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 10 ton wyrobów gotowych na dobę	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 50 ton wyrobów gotowych na dobę
6.3	do garbowania skór, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 12 ton produktu końcowego na dobę	3 200	zdolność produkcyjna ²⁾ 30 ton wyrobów gotowych na dobę
6.4	do uboju zwierząt, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 50 ton tusz na dobę	1 600	zdolność produkcyjna ²⁾ 80 ton tusz na dobę
6.5	do produkcji lub przetwórstwa, poza wyłącznym pakowaniem, produktów spożywczych lub paszy z przetworzonych lub nieprzetworzonych:		
	a) surowców pochodzenia zwierzęcego, innych niż wyłącznie mleko, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 75 ton wyrobów gotowych na dobę	2 000	zdolność produkcyjna ²⁾ 100 ton wyrobów gotowych na dobę
	b) surowców pochodzenia roślinnego o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 300 ton wyrobów gotowych na dobę lub 600 ton wyrobów gotowych na dobę, przy założeniu, że instalacja jest eksploatowana nie dłużej niż 90 kolejnych dni w danym roku	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 100 ton wyrobów gotowych na dobę

	<p>c) surowców pochodzenia zwierzęcego i roślinnego o dobowej zdolności produkcyjnej²⁾ wyrobów gotowych ponad:</p> <ul style="list-style-type: none"> - 75 ton, jeżeli A wynosi nie mniej niż 10, lub - $[300 - (22,5 \times A)]$, jeżeli A jest mniejsze niż 10 - gdzie A oznacza zawartość materiału pochodzenia zwierzęcego, w procentach wagowych, w wyrobie gotowym 	2 400	<p>zdolność produkcyjna²⁾ 100 ton wyrobów gotowych na dobę</p>
6.6	do obróbki i przetwórstwa mleka, o zdolności przyjmowania ⁴⁾ , obliczonej jako wartość średnia w stosunku do produkcji rocznej, ponad 200 ton mleka na dobę	2 800	<p>zdolność przyjmowania⁴⁾ 500 ton mleka na dobę</p>
6.7	do unieszkodliwiania lub odzysku padłych lub ubitych zwierząt lub odpadów zwierzęcych, o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 10 ton na dobę	3 200	<p>zdolność produkcyjnej²⁾ 20 ton produktów na dobę</p>
6.8	do chowu lub hodowli drobiu lub świń o więcej niż:		
	a) 40 000 stanowisk dla drobiu	1 200	liczba stanowisk 50000
	b) 2 000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg	1 200	liczba stanowisk 2500
	c) 750 stanowisk dla macior	1 200	liczba stanowisk 1000

6.9	do powierzchniowej obróbki substancji, przedmiotów lub produktów z wykorzystaniem rozpuszczalników organicznych ⁵⁾ , o zużyciu rozpuszczalnika ponad 150 kg na godzinę lub ponad 200 ton rocznie	1 600	zużycie rozpuszczalnika 300 ton rocznie
6.10	do produkcji węgla pierwiastkowego lub elektrografitu poprzez spopielanie lub grafityzację	4 000	zdolność produkcyjna ²⁾ 10 ton produktów na dobę
6.11	do wychwytywania strumieni dwutlenku węgla z instalacji objętych obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego na użytek podziemnego składowania dwutlenku węgla	1 200	zdolność wychwytywania 1mln Mg CO ₂ /rok
6.12	do konserwacji drewna i produktów z drewna środkami chemicznymi o zdolności produkcyjnej ²⁾ ponad 75 m ³ na dobę, innymi niż przeznaczonymi wyłącznie do stosowania w przypadku sinizny	2 400	zdolność produkcyjna ²⁾ 400 m ³ dobę
6.13	do oczyszczania ścieków, z wyjątkiem oczyszczalni ścieków komunalnych, pochodzących z instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego	1200	przepustowość 10 000 m ³ dobę

Objaśnienia:

- 1) Ilość energii wprowadzonej w paliwie w jednostce czasu przy nominalnym obciążeniu instalacji.
- 2) Największa ilość określonego wyrobu lub wyrobów, która może być wytworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
- 3) Największa ilość określonego surowca lub surowców (odpadu lub odpadów), która może być przetworzona w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
- 4) Największa ilość określonych surowców, która może być przyjmowana w jednostce czasu w normalnych warunkach pracy instalacji.
- 5) Lotne związki organiczne mające w temperaturze 293,15 K prężność par nie mniejszą niż 0,01 kPa, względnie posiadające analogiczną lotność w szczególnych warunkach użytkowania, które są stosowane oddzielnie lub w połączeniu z innymi substancjami i które nie podlegają przemianie chemicznej, w celu rozpuszczania surowców, produktów, materiałów odpadowych lub zanieczyszczeń, lub LZO, które są stosowane jako czynnik rozpuszczający, czynnik dyspergujący, regulator lepkości, regulator napięcia powierzchniowego, plastyfikator lub konserwant.

UZASADNIENIE

Podstawą prawną wydania niniejszego rozporządzenia jest upoważnienie ustawowe zawarte w art. 210 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska, który zobowiązuje ministra właściwego do spraw środowiska do określenia, w drodze rozporządzenia, wysokości opłat rejestracyjnych, kierując się zakresem dokumentacji niezbędnej do wydania pozwolenia ze względu na skalę i rodzaj działalności prowadzonej w instalacjach oraz koniecznością zgromadzenia środków umożliwiających wykonywanie zadań, o których mowa w art. 206 i 212 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Obowiązujące rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie wysokości opłat rejestracyjnych zostaje utrzymane w mocy do czasu wejście w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z zapisami art. 27 pkt. 1 projektu ustawy w sprawie zmiany ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw.

Należy zaznaczyć, że z uwagi na prawidłowe funkcjonowanie krajowego systemu pozwoleń zintegrowanych, rozporządzenie powinno wejść w życie w tym samym terminie co projektowane zmiany do ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, które zawierają przepisy przejściowe. Określają one termin uzyskania pozwolenia zintegrowanego na prowadzenie istniejących instalacji, których eksploatacja nie jest obecnie objęta tym obowiązkiem, na dzień 1 lipca 2015 r. Jednocześnie stanowią co się dzieje z dotychczas wydanymi pozwoleńiami zintegrowanymi dla instalacji, które od momentu wejścia w życie rozporządzenia, nie będą objęte obowiązkiem uzyskania takiego pozwolenia.

Istotne jest zatem, aby rozporządzenie weszło w życie w tym samym czasie co ustawa o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw.

Celem wydania nowego rozporządzenia jest dostosowanie treści załącznika do nowych rodzajów instalacji, dla których wymagane będzie pozwolenie zintegrowane na podstawie rozporządzenia Ministra Środowiska wydawanego na podstawie art. 201 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie rodzajów instalacji”.

Obowiązek uiszczenia opłaty rejestracyjnej nie wynika z przepisów prawa europejskiego jednak kształt projektowanego rozporządzenia jest bezpośrednio związany z rodzajami instalacji, dla których wymagane jest uzyskanie pozwolenia zintegrowanego.

W związku z tym konieczne było dostosowanie jego treści do nowego brzmienia rozporządzenia w sprawie rodzajów instalacji.

Wprowadzone zmiany dotyczą wskazania nowych rodzajów działalności przemysłowej, które zostaną objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, a co za tym idzie będzie ich dotyczył obowiązek uiszczenia opłaty rejestracyjnej.

Ponadto w ślad za zmianami w rozporządzeniu Ministra Środowiska w sprawie rodzajów instalacji doprecyzowano opisy rodzajów instalacji, które już są objęte obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego, uwzględniając doświadczenia zdobyte przy wdrażaniu dyrektywy IPPC, orzeczenia sądów oraz interpretacje wydane w tym zakresie przez Komisję Europejską. Podstawowa zmiana polega na rozbudowie załącznika do przedmiotowego rozporządzenia o następujące rodzaje instalacji:

- 1) do produkcji tlenku magnezu w piecach o zdolności produkcyjnej ponad 50 ton na dobę;
- 2) do zgazowania lub upłynniania innych paliw o całkowitej nominalnej mocy nie mniejszej niż 20 MWt;
- 3) do termicznego przekształcania odpadów innych niż niebezpieczne o zdolności przetwarzania ponad 3 tony na godzinę;
- 4) do odzysku lub kombinacji odzysku i unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne, z wyłączeniem działań realizowanych podczas oczyszczaniem ścieków komunalnych, o zdolności przetwarzania ponad 75 ton na dobę, z wykorzystaniem następujących działań:
 - a) obróbki biologicznej,
 - b) obróbki wstępnej odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcania,
 - c) obróbki żużlu i popiołów,
 - d) obróbki w strzępiarkach odpadów metalowych, w tym zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego oraz pojazdów wycofanych z eksploatacji i ich części;
- 5) do magazynowania odpadów niebezpiecznych o całkowitej pojemności ponad 50 ton, z wyłączeniem wstępnego magazynowania odpadów przez ich wytwórcę w miejscu ich wytworzenia;
- 6) do podziemnego składowania odpadów niebezpiecznych o całkowitej pojemności ponad 50 ton;

- 7) do produkcji płyt drewnopochodnych: płyt o wiórach zorientowanych (OSB), płyt wiórowych lub płyt pilśniowych o zdolności produkcyjnej ponad 600 m³ na dobę;
- 8) do produkcji i przetwórstwa (poza wyłącznym pakowaniem) produktów spożywczych lub paszy z przetworzonych lub nieprzetworzonych surowców pochodzenia zwierzęcego i roślinnego o dobowej zdolności produkcyjnej wyrobów gotowych ponad 75 ton, jeżeli A wynosi nie mniej niż 10 lub $[300 - (22,5 \times A)]$, jeżeli A jest mniejsze niż 10, gdzie „A” oznacza zawartość materiału zwierzęcego (w procentach wagowych) w wyrobie gotowym;
- 9) do wychwytywania strumieni dwutlenku węgla na użytek geologicznego składowania;
- 10) do konserwacji drewna i produktów z drewna środkami chemicznymi o zdolności produkcyjnej ponad 75 m³ na dobę, innymi niż przeznaczonymi wyłącznie do stosowania w przypadku sinizny;
- 11) do oczyszczania ścieków, za wyjątkiem oczyszczalni ścieków komunalnych, pochodzących z instalacji wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego, prowadzonych przez innego prowadzącego.

Wykaz rodzajów instalacji zawarty w załączniku do rozporządzenia jest zgodny z wykazem rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości, zawartym w rozporządzeniu w sprawie rodzajów instalacji.

Dla ww. rodzajów instalacji konieczne było określenie następujących parametrów niezbędnych do obliczania wysokości opłaty rejestracyjnej:

- Bazowa stawka opłaty rejestracyjnej (B) w PLN,
- Progowa wielkość parametru (WP)

Przy ustalaniu wysokości ww. parametrów, kierowano się stawkami wyznaczonymi w obowiązującym rozporządzeniu Ministra Środowiska z dnia 4 listopada 2002 r. w sprawie wysokości opłat rejestracyjnych (Dz. U. Nr 190, poz. 1591), gdzie brano pod uwagę zakres dokumentacji niezbędnej do wydania pozwolenia ze względu na skalę i rodzaj działalności prowadzonej w instalacjach.

Bazowa stawka opłaty rejestracyjnej zależy od rodzaju instalacji, dla instalacji o bardziej skomplikowanej działalności czy sposobie produkcji (a z związku z tym o większym zakresie dokumentacji niezbędnej do wydania pozwolenia) stawka ta jest wyższa.

Progowa wielkość parametru (WP) charakteryzuje skalę działalności prowadzonej w instalacji co powoduje liniowy wzrost opłaty rejestracyjnej wraz ze wzrostem skali działalności prowadzonej w instalacji (definiowanej poprzez maksymalną teoretyczną wielkość parametru). W praktyce oznacza to, że instalacje o większej skali i bardziej skomplikowanej działalności będą płaciły wyższe opłaty rejestracyjne niż instalacje mniejsze czy o mniej skomplikowanym rodzaju działalności.

W przypadku instalacji, dla których pozwolenie zintegrowane wymagane było na mocy istniejących przepisów nie wprowadzano zmian w wielkościach parametrów (B) i (WP). Natomiast dla nowych rodzajów instalacji niewymagających pozwolenia zintegrowanego w obecnym porządku prawnym, wielkości ww. wskaźników określano w pierwszej kolejności poprzez analogię do tych instalacji, które takiego pozwolenia wymagały. Było to możliwe z uwagi na fakt, że szereg nowych rodzajów działalności jest ściśle powiązana z tymi funkcjonującymi już w istniejącym rozporządzeniu Ministra Środowiska ws. wysokości opłat rejestracyjnych. Taka sytuacja miała miejsce chociażby w odniesieniu do instalacji, o których mowa w pkt. 5 załącznika do przedmiotowego projektu, gdzie w ślad za zapisami dyrektywy IED dodano nowe rodzaje działalności, co de facto było zabiegiem doprecyzującym istniejące zapisy, odnoszące się w bardziej ogólny sposób do procesów odzysku lub unieszkodliwiania odpadów.

W przypadku zupełnie nowych branż, które nie miały odpowiedników w istniejącym rozporządzeniu, progowa wielkość parametru była określana w oparciu o przegląd technik charakterystycznych dla danego rodzaju instalacji. Uwzględniając zebrane w ten sposób informacje oceniano następnie zakres oraz stopień skomplikowania dokumentacji niezbędnej do przygotowania wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego. Na tej podstawie, biorąc również pod uwagę bazowe stawki opłat dla innych rodzajów działalności, określono wielkość parametru (B). Dlatego też np. wysokość stawki bazowej w przypadku nowych rodzajów instalacji takich jak oczyszczalnie ścieków przemysłowych czy instalacje do magazynowania odpadów niebezpiecznych, wynosi 1200 zł, tak jak w przypadku wymienionych w istniejącym rozporządzeniu instalacji do składowania odpadów. Zakres dokumentacji, niezbędnej do przygotowania wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego w ww. przypadkach, jest podobny tak jak i stopień skomplikowania oraz zakres wiedzy specjalistycznej niezbędny do dokonania oceny informacji zawartych we wniosku a co za tym

idzie prawidłowego określenia warunków eksploatacji instalacji w pozwoleniu zintegrowanym.

Jednocześnie ustawa – Prawo ochrony środowiska, w art. 210 ust. 3, ograniczyła maksymalną wysokość opłaty rejestracyjnej do 12 000 zł. Wprowadzona zmiana uprości istniejący mechanizm uiszczania opłaty rejestracyjnej oparty na wyliczaniu stawki opłaty w euro, a następnie, przed dokonaniem przelewu na rachunek NFOŚiGW, przeliczaniem wyliczonej uprzednio kwoty na złotówki.

Wejście w życie rozporządzenia nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa po stronie wydatków, spowoduje natomiast zwiększenie dochodów gdyż wpływy z tytułu opłaty rejestracyjnej są przychodami Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt został umieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz dodatkowo na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska, w zakładce „Pozwolenia zintegrowane”.

W ramach procedury lobbingowej trakcie konsultacji społecznych firma Oiler S.A. zgłosiła zainteresowanie pracami nad projektem rozporządzenia, na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r., o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.). Zgłoszona uwaga dotyczyła pośrednio maksymalnej wysokości opłaty rejestracyjnej gdyż wskazywała na potrzebę zmiany zapisów § 2 ust. 3 poprzez wykreślenie wskazanej tam maksymalnej kwoty opłaty rejestracyjnej i wstawienie odniesienia do odpowiedniego art. projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw. Zgłoszona propozycja miała związek z uwagą przekazaną przez ten sam podmiot do ww. projektu ustawy, gdzie wskazywano na konieczność obniżenia maksymalnej kwoty opłaty rejestracyjnej. Uwagi zgłoszone przez Oiler S.A. zostały odrzucone gdyż obniżenie maksymalnej wysokości opłaty rejestracyjnej, bez modyfikacji wysokości stawek bazowych, oznaczałoby, że większość wnoszonych opłat byłaby równa maksymalnej wysokości opłaty rejestracyjnej. W takiej sytuacji wysokość opłaty rejestracyjnej nie byłaby uzależniona od stopnia skomplikowania dokumentacji wnioskowej i wynosiła by tyle samo w przypadku dużych skomplikowanych technologicznie

instalacji jak również w przypadku instalacji mniejszych gdzie procesy produkcyjne są dużo prostsze.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że opłata rejestracyjna w pełnej wysokości wnoszona jest jedynie w przypadku wniosku o wydanie nowego pozwolenia zintegrowanego co w świetle nowelizowanych przepisów mówiących o wydawaniu pozwoleń zintegrowanych na czas nieokreślony, będzie oznaczało obowiązek jej uiszczenia jedynie raz i to w przypadku nowych instalacji. Jednocześnie zmiany dokonywane na wniosek prowadzącego w przypadku analiz pozwoleń zintegrowanych na mocy projektowanych zmian do ustawy Prawo ochrony środowiska, zwolnione są z obowiązku wnoszenia opłaty rejestracyjnej. W przypadku istotnych zmian dokonywanych w instalacjach wymagających uzyskania pozwolenia zintegrowanego opłata rejestracyjna wnoszona jest w wysokości 1/2 opłaty wymaganej przy wydawaniu nowej decyzji.

Przedmiotowy projekt wymaga notyfikacji technicznej w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 z późn. zm.).

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia regulacji

Celem wprowadzenia regulacji, jest wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w zawarte w art. 210 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, z późn. zm.).

Konieczność wydania nowego aktu określającego wysokość opłaty rejestracyjnej wynika ze zmiany innego rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. Nr 122, poz. 1055). Jednocześnie z uwagi na projektowane zmiany w art. 210 ust. 3 ustawy – Prawo ochrony środowiska bazowe stawki opłaty rejestracyjnej musiały zostać przeliczone z euro na złotówki.

Rozporządzenie określa wysokość opłaty rejestracyjnej, dla instalacji, których eksploatacja wiąże się z obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego.

2. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Wejście w życie rozporządzenia będzie miało wpływ na:

- 1) organy administracji właściwe do wydawania pozwoleń na wprowadzanie do środowiska substancji lub energii:
 - a) starostów (prezydentów miast na prawach powiatu),
 - b) marszałków województw (dla instalacji, która jest kwalifikowana jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko),
 - c) regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (dla terenów zamkniętych);
- 2) podmioty gospodarcze prowadzące instalacje wymagające uzyskania pozwolenia zintegrowanego:
 - a) objęte już obecnie obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego – szacunkowo ok. 3400 instalacji z następujących branż: energetyka, metalurgia, ceramika, przemysł chemiczny, gospodarka odpadami oraz innych rodzajów działalności, m. in. takich jak chów i hodowla zwierząt czy produkcja papieru,
 - b) z nowych sektorów, dla których pozwolenia te będą wymagane w myśl zapisów dyrektywy IED – szacunkowo ok. 200 instalacji m.in. do produkcji płyt i paneli

drewnopochodnych, niezależnie eksploatowane oczyszczalnie ścieków przemysłowych.

3. Konsultacje

W ramach konsultacji projekt został przekazany do jednostek badawczo – rozwojowych, stowarzyszeń zrzeszających przedsiębiorców, związków zawodowych oraz innych podmiotów wskazanych poniżej:

- 1) Reprezentatywne organizacje związkowe oraz reprezentatywne organizacje pracodawców w rozumieniu ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego (Dz. U. Nr 100, poz. 1080, z późn. zm.), tj.:
 - a) Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”,
 - b) Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
 - c) Forum Związków Zawodowych,
 - d) Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
 - e) Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych „Lewiatan”,
 - f) Business Centre Club — Związek Pracodawców,
 - g) Związek Rzemiosła Polskiego;
- 2) Komisja Krajowa Wolnego Związku Zawodowego „Sierpień 80”;
- 3) Komisja Krajowa NSZZ „Solidarność 80”;
- 4) Związek Zawodowy „Kontra”;
- 5) Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 6) Krajowa Izba Gospodarcza;
- 7) Hutnicza Izba Przemysłowo-Handlowa;
- 8) Związek Pracodawców Polska Miedź;
- 9) Stowarzyszenie Producentów Cementu;
- 10) Związek Pracodawców „Polskie Szkło”;
- 11) Krajowy Związek Pracodawców Branży Geologicznej;
- 12) Związek Pracodawców Ceramiki Budowlanej i Silikatów;
- 13) Krajowe Zrzeszenie Producentów Materiałów Budowlanych „CERBUD”;
- 14) Polska Izba Gospodarcza „Ekorozwój”;
- 15) Stowarzyszenie Producentów Wapna;
- 16) Stowarzyszenie Polskich Przedsiębiorców Gospodarki Odpadami;
- 17) Polska Federacja Producentów Żywności;

- 18) Związek Polskich Przetwórców Mleka;
- 19) Polski Związek Producentów Pasz;
- 20) Towarzystwo Gospodarcze – Polskie Elektrownie;
- 21) Polskie Towarzystwo Elektrociepłowni Zawodowych;
- 22) Izba Gospodarcza Ciepłownictwo Polskie;
- 23) Izba Energetyki Przemysłowej;
- 24) Polska Izba Gospodarcza Przemysłu Drzewnego;
- 25) Polska Izba Druku;
- 26) Polska Izba Przemysłu Skórzanego;
- 27) Polska Izba Przemysłu Chemicznego;
- 28) Izba Gospodarcza Energetyki i Ochrony Środowiska;
- 29) Marszałkowie Województw.

W toku konsultacji jedynie Urząd Marszałkowski Województwa Łódzkiego zgłosił 4 uwagi do przedmiotowego projektu. Przekazane uwagi miały charakter porządkowy oraz doprecyzowujący zawarte w załączniku do rozporządzenia zapisy jak również odnosiły do kwestii interpretacji projektowanych przepisów. Uwzględnione zostały dwie uwagi porządkowe odnoszące do brzmienia pkt. 5.5 oraz 6.9 załącznika do rozporządzenia. Natomiast pozostałe dwie uwagi do pkt. 5.3 oraz 6.13 załącznika do rozporządzenia, dotyczące raczej interpretacji zapisów, zostały odrzucone przy czym udzielono wyjaśnień w zakresie interpretacji treści załącznika do rozporządzenia.

W dniu 19 listopada 2012 r., projekt rozporządzenia został uzgodniony przez Zespół ds. Infrastruktury, Rozwoju Lokalnego, Polityki regionalnej i Środowiska Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego (KWRiST). Podczas posiedzenia omówiono uwagi Urzędu Marszałkowskiego Województwa Łódzkiego a w dniu 28 listopada 2012 r., przekazano KWRiST oficjalne stanowisko na piśmie.

Pozostałe podmioty uwzględnione w konsultacjach społecznych nie zgłosiły uwag, pozytywnie opiniując treść projektowanego rozporządzenia.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie rozporządzenia będzie miało wpływ na sektor finansów publicznych, po stronie przychodów, gdyż operatorzy nowych rodzajów instalacji, dla których wymagane będzie pozwolenia zintegrowane na mocy zapisów dyrektywy IED, zostaną zobowiązani do

uiszczania, w stosownych przypadkach, opłaty rejestracyjnej.

Wprowadzane zmiany dotyczą nowych rodzajów działalności, dla których pozwolenie zintegrowane będzie wymagane od 1 lipca 2015 r. Przeprowadzone analizy wskazują, że będzie to ok. 200 instalacji, które obecnie nie wymagają pozwolenia zintegrowanego i w związku z tym nie mają do nich zastosowania przepisy dotyczące opłaty rejestracyjnej. Dlatego też niewielki wzrost wpływów do budżetu z tytułu wnoszonych opłat rejestracyjnych może wystąpić na przełomie roku 2014 i 2015.

Fakt uiszczenia opłaty rejestracyjnej bezpośrednio w złotych bez przeliczania z euro nie wpłynie na sektor finansów publicznych, gdyż realna wysokość stawek nie ulegnie w zasadzie żadnym zmianom. Zastosowane w istniejącym rozporządzeniu ws. wysokości opłat rejestracyjnych stawki bazowe wyrażone w euro zostały przeliczone na złotówki. W tym celu przyjęto przelicznik 1EUR – 4 zł.

Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że istniejąca procedura stanowiła niejednokrotnie problem, bowiem związana była z koniecznością przeliczania uiszczanych opłat według średniego kursu złotego do euro, ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski. W związku z błędnie przyjmowanym kursem, opłata rejestracyjna często była uiszczana w nieprawidłowej wysokości. Wiązało się to z dodatkowymi procedurami wyjaśniającymi błędnie wpłaconą opłatę rejestracyjną. Wnoszenie opłaty rejestracyjnej w złotych uprości obowiązujące procedury, nie wpływając przy tym na sektor finansów publicznych.

5. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie wywoła niepożądanych skutków dla rynku pracy.

6. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie rozporządzenia nie powinno mieć istotnego wpływu na ceny produktu końcowego – maksymalna wysokość opłaty rejestracyjnej wyniesie 12 000 zł (w przypadku największych instalacji) i będzie to opłata jednorazowa – wnoszona w przypadku składania wniosku o wydanie pozwolenia zintegrowanego lub zmianę jego warunków, ale wyłącznie w przypadku dokonywania istotnej zmiany w instalacji. Pod pojęciem istotnej zmiany należy rozumieć, zgodnie z definicją zawartą w projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, taką zmianę sposobu funkcjonowania instalacji lub jej rozbudowę, która może powodować znaczące zwiększenie negatywnego oddziaływania na środowisko lub gdy zwiększana skala działalności wynikająca z tej zmiany sama w sobie

kwalifikowałyby ją jako instalację, o której mowa w art. 201 ust. 1 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

7. Wpływ regulacji na rozwój regionalny

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

8. Wpływ na stan środowiska

Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na stan środowiska.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾**
z dnia

w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku²⁾

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa kryteria oceny, czy w danym przypadku wystąpiła szkoda w środowisku:

- 1) w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych;
- 2) w wodach;
- 3) w powierzchni ziemi.

§ 2. Jeżeli w danym przypadku zmiana stanu lub funkcji elementów przyrodniczych ma mierzalny, negatywny skutek dla zdrowia ludzi, uznaje się, że wystąpiła szkoda w środowisku.

§ 3. 1. Kryterium oceny wystąpienia szkody w środowisku w gatunku chronionym jest zmiana lub zmiany powodujące jeden lub więcej z następujących mierzalnych skutków:

- 1) zniszczenie lub uszkodzenie siedliska gatunku chronionego;
- 2) pogorszenie stanu lub funkcji populacji gatunku chronionego na terenie gminy lub województwa, kraju, regionu biogeograficznego lub Wspólnoty Europejskiej, polegające w szczególności na:
 - a) zmniejszeniu liczebności populacji gatunku chronionego, zmniejszeniu jej zagęszczenia lub zmniejszeniu zajmowanej przez nią powierzchni lub
 - b) pogorszeniu możliwości rozmnażania się populacji gatunku chronionego, jej rozprzestrzeniania się lub pogorszeniu innych funkcji życiowych, lub
 - c) zwiększeniu śmiertelności, lub
 - d) ograniczeniu możliwości kontaktu populacji gatunku chronionego z populacjami sąsiednimi;

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia załącznika I do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz. Urz. UE L 143/56 z 30.04.2004, str. 56; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 357).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 138, poz. 865 i Nr 199, poz. 1227, z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 152 poz. 897, Nr 227, poz. 1367 i Nr 228, poz. 1368, z 2012 r. poz. 1513, z 2013 r. poz. 21 oraz z 2014 r. poz. ...)

3) zmniejszenie powierzchni lub pogorszenie użyteczności dla gatunku chronionego zasobów jego siedliska na terenie gminy lub województwa, kraju, regionu biogeograficznego lub Wspólnoty Europejskiej;

4) pogorszenie możliwości ochrony gatunku chronionego, w tym możliwości uzyskania właściwego stanu jego ochrony.

2. Kryterium oceny wystąpienia szkody w środowisku w chronionym siedlisku przyrodniczym jest zmiana lub zmiany powodujące jeden lub więcej z następujących mierzalnych skutków:

1) zniszczenie lub uszkodzenie części chronionego siedliska przyrodniczego;

2) pogorszenie stanu lub funkcji chronionego siedliska przyrodniczego na terenie gminy lub województwa, kraju, regionu biogeograficznego lub Wspólnoty Europejskiej, polegające w szczególności na:

a) utracie części związanej z nim różnorodności biologicznej lub

b) utracie lub pogorszeniu specyficznych cech jego struktury, lub

c) pogorszeniu realizacji jego funkcji ekosystemowych, lub

d) pogorszeniu tworzonej przez nie różnorodności krajobrazowej;

3) pogorszenie stanu ochrony gatunków chronionych typowych dla chronionego siedliska przyrodniczego;

4) pogorszenie możliwości ochrony chronionego siedliska przyrodniczego, w tym możliwości uzyskania właściwego stanu jego ochrony.

§ 4. Kryterium oceny wystąpienia szkody w środowisku w wodach jest zmiana lub zmiany powodujące jeden lub więcej z następujących mierzalnych skutków:

1) pogorszenie możliwości rekreacyjnego wykorzystania kąpielisk w związku ze zmianami jakości wody w kąpieliskach, o której mowa w art. 50 ust. 3 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2012 r. poz. 145, z późn. zm.⁴⁾);

2) pogorszenie warunków poboru lub uzdatniania wody przeznaczonej do spożycia w związku ze zmianami standardów jakości tej wody, o których mowa w art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne;

3) pogorszenie jakości wód śródlądowych stanowiących środowisko życia ryb w warunkach naturalnych oraz wód przybrzeżnych będących środowiskiem życia skorupiaków i mięczaków, o której mowa w art. 50 ust. 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne;

4) pogorszenie składu gatunkowego, liczebności lub struktury flory lub fauny występującej w wodach powierzchniowych wraz z otoczeniem tych wód;

5) pogorszenie stanu elementów hydromorfologicznych lub warunków fizykochemicznych, w tym w szczególności będące następstwem naruszenia zasad zrównoważonego rozwoju w gospodarowaniu wodami i ich ochrony, wynikających z ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne;

6) obniżenie poziomu wód podziemnych powodujące niekorzystne zmiany ilościowe i jakościowe wód podziemnych i środowisk od nich zależnych;

7) podwyższenie poziomu wód podziemnych powodujące niekorzystne zmiany ilościowe i jakościowe wód podziemnych i środowisk od nich zależnych.

§ 5. Kryterium oceny wystąpienia szkody w środowisku w powierzchni ziemi jest zmiana lub zmiany powodujące jeden lub więcej z następujących mierzalnych skutków:

⁴⁾Zmiany tekstu jednolitego ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 951 i 1513 oraz z 2013 r. poz. 21 i 165.

- 1) przekroczenie dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko, o których mowa w 101a ust. 7 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238 oraz z 2014 r. poz. ...);
- 2) konieczność zmiany dotychczasowego sposobu wykorzystania powierzchni ziemi.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia⁵⁾.

MINISTER ŚRODOWISKA

⁵⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku (Dz. U. Nr 82, poz. 501), które na podstawie art. 37 pkt 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy zmieniającej ustawę Prawo ochrony środowiska, zwany dalej „projektem ustawy Poś”, wprowadza upoważnienie dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania rozporządzenia, które zastąpi obecnie obowiązujące rozporządzenie w sprawie standardów jakości gleby i standardów jakości ziemi. W niniejszym rozporządzeniu zostaną określone m.in. dopuszczalne zawartości substancji powodujących ryzyko. Należy zwrócić uwagę, iż celem projektowanej ustawy jest ograniczenie niekorzystnego oddziaływania instalacji przemysłowych na środowisko poprzez skuteczniejsze zapobieganie i ograniczanie emisji zanieczyszczeń. Wynika ono z konieczności implementowania postanowień Dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. U. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17), poprzez wprowadzenie zmian i uzupełnień do istniejących krajowych aktów prawnych oraz utworzenie i zmiany delegacji do wydania nowych i istniejących aktów wykonawczych. Przedmiotowa transpozycja pociąga za sobą również potrzebę uporządkowania istniejącego systemu prawnego w odniesieniu do ochrony i rekultywacji powierzchni ziemi m.in. potrzebę wydania przywołanego wyżej rozporządzenia odnoszącego się do dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko. Dlatego też w związku ze zmianą przepisów merytorycznych wprowadzonych ww. projektem, do których odsyła przepis upoważniający do wydania rozporządzenia w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku (zmiana przepisów wpływających na kształt przedmiotowego rozporządzenia), niniejsze rozporządzenie „pośrednio” traci moc obowiązywania. Zgodnie z projektem ustawy Poś dotychczas obowiązujące rozporządzenie w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku zachowuje moc do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia (art. 30 projektu ustawy Poś). W związku z powyższym zachodzi potrzeba wydania nowego rozporządzenia w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku.

Dotychczasowe rozporządzenie w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 10 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, zwanej dalej „ustawą szkodową”. Zawiera ono listę kryteriów, których celem jest ułatwienie organowi ochrony środowiska i podmiotowi korzystającemu ze środowiska ocenę czy w danym przypadku występuje szkoda w środowisku. W odniesieniu do szkód w gatunkach chronionych lub chronionych siedliskach przyrodniczych kryteria określono w oparciu m.in. o załącznik I do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 21 kwietnia 2004 roku w sprawie odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku (Dz. Urz. WE L 143/56 z 30.04.2004).

Należy zwrócić uwagę, iż przepisy § 1, § 2, § 3 i § 4 nowego rozporządzenia nie zmieniają się w stosunku do dotychczasowych przepisów. Zmianie ulega jedynie przepis § 5 niniejszego rozporządzenia, w którym kryterium oceny wystąpienia szkody w środowisku w powierzchni ziemi polegające na przekroczeniu standardów jakości gleby lub ziemi, o których mowa w dotychczasowym brzmieniu art. 105 ust. 1 ustawy Prawo ochrony środowiska zastępuje się nowym kryterium polegającym na przekroczeniu dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko, które zostaną określone w nowym rozporządzeniu wydanym na podstawie upoważnienia wskazanego w art. 101 a ust. 7 projektu ustawy Poś. Jak już wyżej wspomniano projekt ustawy Poś wprowadza upoważnienie do wydania nowego rozporządzenia, które zastąpi dotychczas obowiązujące rozporządzenie w sprawie standardów jakości gleby i standardów jakości ziemi. Nowe rozporządzenie ma na celu dostosowanie

regulacji rozporządzenia w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku do zmian jakie zostaną wprowadzone projektem ustawy Poś.

Niniejsze rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Rozwiązania zawarte w projekcie są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia regulacji

Wprowadzenie nowego rozporządzenia w sprawie kryteriów oceny wystąpienia szkody w środowisku ma na celu dostosowanie dotychczas obowiązującego rozporządzenia do zmian wprowadzonych projektem ustawy Poś, czyli zastąpienie kryterium oceny wystąpienia szkody w środowisku polegające na przekroczeniu standardów jakości gleby lub ziemi kryterium odnoszącym się do przekroczenia dopuszczalnych zawartości substancji powodujących ryzyko. Pozostałe przepisy przedmiotowego rozporządzenia nie zmieniają się w stosunku do dotychczasowych przepisów.

2. Podmioty, na które będzie oddziaływać regulacja

Zakres nowej regulacji będzie wpływał na regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (organy właściwe w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku) oraz podmioty korzystające ze środowiska, prowadzące działalność, która jest przyczyną szkody w środowisku.

3. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

W ramach konsultacji projekt zostanie udostępniony na stronie internetowej resortu oraz przedłożony do konsultacji:

- 1) Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska;
- 2) Marszałkom Województw;
- 3) Regionalnym Zarządom Gospodarki Wodnej;
- 4) Lidze Ochrony Przyrody;
- 5) Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 6) Konfederacji Pracodawców Polskich;
- 7) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych;
- 8) Sekretariatowi Prezydium Konferencji Inwestorów;
- 9) Krajowej Izbie Gospodarczej;
- 10) Izbie Gospodarczej Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka;
- 11) Instytutowi Ekologii Terenów Uprzemysłowionych;
- 12) Instytutowi Ochrony Środowiska, Instytutowi na Rzecz Ekorozwoju;
- 13) Biuru Wspierania Lobbying Ekologicznego;
- 14) Polskiej Zielonej Sieci;
- 15) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 16) Państwowemu Instytutowi Geologicznemu;
- 17) Krajowej Radzie Gospodarki Wodnej;
- 18) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 19) Klubowi „Gaja”;
- 20) Klubowi Przyrodników;
- 21) Polskiemu Klubowi Ekologicznemu
- 22) Polskiemu Towarzystwu Ochrony Przyrody „Salamandra”;
- 23) Stowarzyszeniu – Chrońmy Mokradła;
- 24) Stowarzyszeniu – Pracownia na rzecz Wszystkich Istot;
- 25) Ogólnopolskiemu Towarzystwu Ochrony Ptaków.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych.

5. Wpływ na rynek pracy

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

7. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Przepisy niniejszej regulacji nie będą miały wpływu na rozwój regionalny.

8. Źródła finansowania

Nie dotyczy.

9. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾

z dnia

w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia²⁾

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.³⁾), zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się następujące rodzaje działań naprawczych prowadzonych w przypadku szkody w środowisku w gatunkach chronionych, chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach:

- 1) podstawowe;
- 2) uzupełniające;
- 3) kompensacyjne.

§ 2. 1. Podstawowe działania naprawcze prowadzi się w pierwszej kolejności.

2. Podstawowe działania naprawcze powinny spowodować przywrócenie stanu początkowego albo przybliżonego do stanu początkowego, w możliwie najkrótszym czasie, z zastrzeżeniem § 6.

§ 3. 1. Jeżeli podstawowe działania naprawcze nie doprowadziły lub mogą nie doprowadzić do przywrócenia stanu początkowego albo przybliżonego do stanu początkowego, podejmuje się uzupełniające działania naprawcze.

2. Uzupełniające działania naprawcze prowadzi się w sposób zapewniający osiągnięcie podobnego stanu elementów przyrodniczych lub ich funkcji, jaki byłby zapewniony, gdyby elementy przyrodnicze lub ich funkcje, które uległy szkodzie w środowisku, zostały przywrócone do stanu początkowego albo przybliżonego do stanu początkowego.

§ 4. 1. Jeżeli do chwili osiągnięcia pełnego efektu podstawowych lub uzupełniających działań naprawczych elementy przyrodnicze nie spełniają swoich funkcji lub nie są użyteczne dla innych elementów przyrodniczych lub dla ludzi, oprócz podstawowych lub uzupełniających działań naprawczych, prowadzi się kompensacyjne działania naprawcze.

2. Kompensacyjne działania naprawcze prowadzi się w sposób zapewniający zrekomensowanie powstałych strat w okresie od chwili wystąpienia szkody w środowisku do

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

²⁾ Niniejsze rozporządzenie dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia załącznika II do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zarządzania szkodami wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz. Urz. UE L 143/56 z 30.04.2004, str. 56; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 8, str. 357).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 138, poz. 865 i Nr 199, poz. 1227, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 152, poz. 897, Nr 227, poz. 1367 i Nr 228, poz. 1365, z 2012 r. poz. 1513, z 2013 r. poz. 21 i 1238 oraz z 2014 r. poz.

przywrócenia stanu początkowego albo przybliżonego do stanu początkowego, albo do osiągnięcia podobnego stanu elementów przyrodniczych lub ich funkcji.

3. Kompensacyjne działania naprawcze powinny spowodować, wykraczającą poza przywrócenie do stanu początkowego albo przybliżonego do stanu początkowego, albo wykraczającą poza osiągnięcie podobnego stanu elementów przyrodniczych lub ich funkcji, poprawę stanu elementów przyrodniczych lub ich funkcji.

§ 5. 1. W przypadku szkody w środowisku w gatunkach chronionych, chronionych siedliskach przyrodniczych lub w wodach, w sposobie prowadzenia działań naprawczych uwzględnia się:

- 1) wpływ działań naprawczych na zdrowie ludzi i bezpieczeństwo publiczne;
- 2) koszt prowadzenia działań naprawczych;
- 3) prawdopodobieństwo uzyskania zakładanych efektów działań naprawczych;
- 4) stopień, w jakim działania naprawcze będą zapobiegały wystąpieniu szkód w środowisku w przyszłości;
- 5) ryzyko wystąpienia dodatkowych szkód w środowisku będących wynikiem działań naprawczych;
- 6) stopień, w jakim działania naprawcze przyniosą poprawę stanu poszczególnych elementów przyrodniczych lub ich funkcji;
- 7) stopień, w jakim działania naprawcze uwzględniają charakterystykę społeczną, gospodarczą danego terenu;
- 8) okres, po upływie którego prowadzone działania naprawcze zaczną przynosić zakładane efekty, a także trwałość tych efektów;
- 9) stopień, w jakim działania naprawcze przyczynią się do przywrócenia środowiska do stanu początkowego albo przybliżonego do stanu początkowego;
- 10) geograficzne powiązanie miejsca odbudowy utraconych elementów przyrodniczych lub ich funkcji z miejscem wystąpienia szkody w środowisku, mając na uwadze największe korzyści dla elementów przyrodniczych lub ich funkcji, które doznały szkody w środowisku.

2. Prowadząc działania naprawcze, uwzględnia się:

- 1) najlepsze dostępne techniki;
- 2) możliwość wykorzystania naturalnej regeneracji elementów przyrodniczych, jeżeli przynosi ona największe korzyści dla środowiska.

3. W sposobie prowadzenia uzupełniających lub kompensacyjnych działań naprawczych jest możliwe zastępowanie elementów przyrodniczych lub ich funkcji równoważnymi pod względem jakości i ilości elementami przyrodniczymi lub ich funkcjami w innym miejscu niż miejsce wystąpienia szkody w środowisku, jeżeli przy równoważnym efekcie koszty przeprowadzenia tych działań będą znacząco mniejsze.

4. Jeżeli osiągnięcie podobnego stanu elementów przyrodniczych lub ich funkcji, o którym mowa w § 3 ust. 2, albo zrekompensowanie powstałych strat, o których mowa w § 4 ust. 2, w miejscu wystąpienia szkody w środowisku nie jest możliwe, utracone elementy przyrodnicze lub ich funkcje odbudowuje się w innym miejscu.

§ 6. Jeżeli dokonano wyboru podstawowych działań naprawczych, które nie w pełni lub wolniej przywracają stan początkowy elementów przyrodniczych lub ich funkcji, to powinny zostać podjęte w sposób wzmoczony uzupełniające lub kompensacyjne działania naprawcze, które zapewnią podobny do początkowego stan tych elementów przyrodniczych lub ich funkcji.

§ 7. 1. Uzupełniające lub kompensacyjne działania naprawcze prowadzi się, uwzględniając w pierwszej kolejności zastępowanie elementów przyrodniczych lub ich funkcji, które uległy

szkodzie w środowisku, równoważnymi pod względem jakości i ilości elementami przyrodniczymi lub ich funkcjami.

2. Jeżeli zastąpienie elementów przyrodniczych lub ich funkcji nie jest możliwe w sposób, o którym mowa w ust. 1, uzupełniające lub kompensacyjne działania naprawcze prowadzi się, uwzględniając zastępowanie elementów przyrodniczych lub ich funkcji innymi (alternatywnymi) elementami przyrodniczymi lub ich funkcjami. W takim przypadku obniżenie jakości elementów przyrodniczych lub ich funkcji rekompensuje się ich ilością.

3. W sposobie prowadzenia uzupełniających lub kompensacyjnych działań naprawczych tworzących dodatkowe elementy przyrodnicze lub ich funkcje uwzględnia się specyfikę tych działań oraz czas, jaki jest niezbędny do osiągnięcia efektu tych działań.

§ 8. 1. Określa się następujące rodzaje działań naprawczych prowadzonych w przypadku szkody w środowisku w powierzchni ziemi:

1) remediacja polegająca na usunięciu zanieczyszczenia, przynajmniej do dopuszczalnej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 i 1238 oraz z 2014 r. poz. ...);

2) remediacja polegająca na zmniejszeniu ilości zanieczyszczeń;

3) remediacja polegająca na ograniczeniu możliwości rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń;

4) remediacja polegająca na przeprowadzeniu naturalnej regeneracji powierzchni ziemi.

2. Ustalając w planie remediacji sposób prowadzenia remediacji w pierwszej kolejności należy rozważyć możliwość usunięcia zanieczyszczenia, przynajmniej do dopuszczalnej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko.

3. Odstąpienie od usunięcia zanieczyszczenia do dopuszczalnej zawartości, o której mowa w ust. 2, jest możliwe w przypadku gdy:

1) obowiązany do wykonania remediacji udowodni, że nie istnieje techniczna możliwość usunięcia zanieczyszczenia; lub

2) negatywne skutki dla środowiska prowadzenia działań w celu usunięcia zanieczyszczenia byłyby niewspółmiernie wysokie do korzyści osiągniętych w środowisku lub

3) przeprowadzona analiza kosztów i korzyści dla kilku wariantów sposobu prowadzenia remediacji wykaże, że koszty oczyszczania, które miałyby doprowadzić do usunięcia zanieczyszczenia, byłyby nieproporcjonalnie wysokie w stosunku do korzyści osiągniętych w środowisku i uzasadnione jest wykonanie remediacji sposobem innym niż oczyszczanie powierzchni ziemi do dopuszczalnej zawartości w glebie i w ziemi substancji powodujących ryzyko.

4. W przypadkach określonych w ust. 3 w planie remediacji określa się sposób usunięcia znaczącego zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska, z uwzględnieniem obecnego i planowanego w przyszłości sposobu użytkowania terenu, w tym:

1) zmniejszenia ilości zanieczyszczeń lub

2) ograniczenia możliwości rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń, w tym także zasady kontrolowania zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie w glebie i w ziemi pomiarów zawartości substancji powodujących ryzyko, w określonym czasie, lub

3) przeprowadzenia samooczyszczania powierzchni ziemi, w tym także ewentualnych działań wspomagających samooczyszczanie, jak również zasady kontrolowania zanieczyszczenia poprzez okresowe prowadzenie w glebie i w ziemi pomiarów zawartości substancji

powodujących ryzyko, w określonym czasie, jak również można określić sposób ograniczenia dostępu ludzi do zanieczyszczonego terenu lub można wskazać konieczność zmiany sposobu użytkowania zanieczyszczonego terenu.

5. Oceniając zagrożenie dla zdrowia ludzi, o którym mowa w ust. 4, uwzględnia się odpowiednio:

- 1) właściwości i funkcje gleby;
- 2) przeznaczenie terenu ustalone zgodnie z przepisami o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, o których mowa w ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647, z późn. zm.⁴⁾), w przypadku jego braku – faktyczny sposób wykorzystania terenu;
- 3) decyzje o ustaleniu lokalizacji drogi, o których mowa w ustawie z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 687);
- 4) decyzje o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej, o których mowa w ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2013 r. poz. 1594);
- 5) rodzaj i poziom koncentracji szkodliwych substancji, preparatów, organizmów lub mikroorganizmów, stwarzane przez nie zagrożenie i możliwość ich rozprzestrzeniania się.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia⁵⁾.

MINISTER ŚRODOWISKA

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2012 r. poz. 951 i 1445 oraz z 2013 r. poz. 21, 405 i 1238.

⁵⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia (Dz. U. Nr 103, poz. 664), które na podstawie art. 37 pkt 2 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

W projekcie ustawy zmieniającej ustawę Prawo ochrony środowiska, zwanym dalej „projektem ustawy Poś”, wprowadza się przepisy dotyczące wyboru sposobu prowadzenia remediacji m.in. poprzez zmianę upoważnienia do wydania rozporządzenia w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia (zmiana brzmienia dotychczasowego art. 14 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, zwanej dalej „ustawą szkodową”).

Należy zwrócić uwagę, iż celem ww. projektu jest ograniczenie niekorzystnego oddziaływania instalacji przemysłowych na środowisko poprzez skuteczniejsze zapobieganie i ograniczanie emisji zanieczyszczeń. Wynika ono z konieczności implementowania postanowień Dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. U. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17), zwanej dalej „dyrektywą IED”, poprzez wprowadzenie zmian i uzupełnień do istniejących krajowych aktów prawnych oraz utworzenie i zmiany delegacji do wydania nowych i istniejących aktów wykonawczych. Przedmiotowa transpozycja pociąga za sobą również potrzebę uporządkowania istniejącego systemu prawnego w odniesieniu do ochrony i rekultywacji powierzchni ziemi.

Nowe rozporządzenie w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia stanowi więc wykonanie nowego brzmienia delegacji zawartej w art. 14 ustawy szkodowej wprowadzonej projektem ustawy Poś.

Należy zwrócić uwagę, iż przepisy art. 13 ustawy szkodowej zobowiązują do uzgodnienia z właściwym organem ochrony środowiska warunków przeprowadzenia działań naprawczych. Przepis ten stanowi transpozycję art. 6 ust. 2 lit. d i art. 7 ust. 1 dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 21 kwietnia 2004 roku w sprawie odpowiedzialności za zapobieganie i naprawę szkód w środowisku (Dz. Urz. WE L 143/56 z 30.04.2004), zwanej dalej „dyrektywą ELD”. Niniejsza dyrektywa stawia w zakresie określania sposobu prowadzenia działań naprawczych konkretne wymagania określone w załączniku II. Dotychczasowe rozporządzenie w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia stanowi transpozycję załącznika II do dyrektywy 2004/35/WE. Celem tego rozporządzenia jest ułatwienie wydawania decyzji w sprawie warunków przeprowadzenia działań naprawczych, o której mowa w ustawie szkodowej.

Należy zwrócić uwagę, iż nowe rozporządzenie zmienia jedynie § 8 dotychczasowego rozporządzenia w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia, który zostaje uzupełniony o zasady wyboru sposobu prowadzenia remediacji. Pozostałe przepisy dotychczasowego rozporządzenia nie ulegają zmianie w odniesieniu do przepisów obowiązujących. Należy również wskazać, iż zapisy § 8 projektu rozporządzenia zostały sformułowane w sposób analogiczny do art. 101p projektu Poś.

Wprowadzenie nowego § 8 dotyczącego ustalania w planie remediacji sposobu prowadzenia remediacji łagodzi dotychczasowe przepisy i wprowadza doprecyzowanie zasad dokonywania wyboru najwłaściwszego sposobu przeprowadzenia remediacji. Wprowadzona w związku z transpozycją dyrektywy IED definicja remediacji oraz związane z tym zniesienie obowiązku bezwzględного oczyszczania gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości powoduje, że konieczne będzie indywidualne określanie celów remediacji dla każdego terenu

zanieczyszczonego. Przepis § 8 określa wskazówki w jakich sytuacjach i pod jakimi warunkami można odstąpić od usunięcia zanieczyszczenia na rzecz innych form remediacji. Jako najlepszą formę doprowadzenia środowiska do stanu właściwego przyjęto usunięcie zanieczyszczenia przynajmniej do dopuszczalnej zawartości substancji powodującej ryzyko (analogicznie do dotychczas obowiązującego obowiązku przywrócenia stanu gleby i ziemi do stanu wymaganego standardami jakości). Należy pamiętać, że jedynie ta forma remediacji daje gwarancję całkowitego usunięcia negatywnego wpływu na środowisko. Biorąc jednak pod uwagę proporcjonalność prowadzonych działań, doświadczenia związane ze stosowaniem dotychczasowych przepisów oraz uregulowania Unii Europejskiej (dyrektywy IED oraz ELD, a także projekt ramowej dyrektywy glebowej) zdecydowano się na wprowadzenie możliwości odstępowania od obowiązku oczyszczania powierzchni ziemi w ściśle określonych przypadkach. W § 8 ust. 3, zgodnie z możliwością wprowadzoną w art. 22 ust. 3 dyrektywy IED, przewidziano możliwość odstąpienia od oczyszczania na rzecz innej formy remediacji, gdy oczyszczenie nie jest technicznie wykonalne.

Oczyszczanie gleby lub ziemi samo w sobie może powodować negatywne skutki w środowisku, ponieważ może wymagać wejścia na teren z ciężkim sprzętem, wykopywania zanieczyszczonych mas ziemnych w celu oczyszczania ex situ itp. Przepis § 8 ust. 3 pkt 2 zapobiega prowadzeniu oczyszczania gdy mogłoby ono spowodować niewspółmiernie wysokie negatywne skutki w środowisku. Dotyczy to przykładowo sytuacji gdy na danym terenie znajdują się obiekty chronione na podstawie przepisów o ochronie przyrody, np. drzewa, które musiałyby ulec zniszczeniu w wyniku prowadzenia remediacji. Podobne, aczkolwiek węższe, rozwiązanie było dotychczas zawarte w § 2 pkt 1 lit. b rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 9 września 2002 r. w sprawie standardów jakości gleby oraz standardów jakości ziemi, który to przepis pozwalał na zachowanie na obszarach chronionych standardów wynikających ze stanu faktycznego, gdy zanieczyszczenie nie powodowało zagrożenia. Przepis § 8 ust. 3 pkt 3 wskazuje na możliwość odstąpienia od oczyszczania z przyczyn finansowych. Prowadzenie oczyszczania do stanu dopuszczalnej zawartości substancji powodujących ryzyko nie zawsze jest uzasadnione z punktu widzenia analizy kosztów i korzyści, ponieważ usunięcie zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska może zostać osiągnięte poprzez zmniejszenie ilości zanieczyszczeń, ograniczenie ich rozprzestrzeniania się, a nawet prowadzenie długotrwałego samooczyszczania na terenach, na których droga narażenia na substancje powodujące ryzyko nie wskazuje na występowanie zagrożenia przy zachowaniu np. ograniczenia dostępu do terenu lub zmiany jego sposobu użytkowania.

Przepis § 8 ust. 4 wskazuje sposoby prowadzenia remediacji inne niż oczyszczanie. Istotne jest, że wskazane inne sposoby prowadzenia remediacji muszą prowadzić do usunięcia zagrożenia dla zdrowia ludzi lub stanu środowiska w danym przypadku. Zatem nie jest możliwe dowolne wybieranie sposobu prowadzenia remediacji, należy wykazać, że przy użyciu odpowiednich, wybranych środków doprowadzi się do usunięcia zagrożenia.

W związku z tym, iż regulacje § 8 ust. 3 i 4 dotychczasowego rozporządzenia pokrywały się z nowymi przepisami zdecydowano się na ich wykreślenie.

Niniejsze rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Rozwiązania zawarte w projekcie są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia regulacji

Wprowadzenie nowego rozporządzenia w sprawie rodzajów działań naprawczych oraz warunków i sposobu ich prowadzenia ma na celu wykonanie nowego brzmienia delegacji zawartej w art. 14 ustawy szkodowej wprowadzonej projektem ustawy Poś.

2. Podmioty, na które będzie oddziaływać regulacja

Zakres nowej regulacji będzie wpływał na regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (organy właściwe w sprawach odpowiedzialności za zapobieganie szkodom w środowisku i naprawę szkód w środowisku) oraz podmioty korzystające ze środowiska, prowadzące działalność, która jest przyczyną szkody w środowisku.

3. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

W ramach konsultacji projekt zostanie udostępniony na stronie internetowej resortu oraz przedłożony do konsultacji:

- 1) Regionalnym Dyrektorom Ochrony Środowiska;
- 2) Marszałkom Województw;
- 3) Regionalnym Zarządom Gospodarki Wodnej;
- 4) Lidze Ochrony Przyrody;
- 5) Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 6) Konfederacji Pracodawców Polskich;
- 7) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych;
- 8) Sekretariatowi Prezydium Konferencji Inwestorów;
- 9) Krajowej Izbie Gospodarczej;
- 10) Izbie Gospodarczej Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka;
- 11) Instytutowi Ekologii Terenów Uprzemysłowionych;
- 12) Instytutowi Ochrony Środowiska, Instytutowi na Rzecz Ekorozwoju;
- 13) Biuru Wspierania Lobbyingu Ekologicznego;
- 14) Polskiej Zielonej Sieci;
- 15) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 16) Państwowemu Instytutowi Geologicznemu;
- 17) Krajowej Radzie Gospodarki Wodnej;
- 18) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 19) Klubowi „Gaja”;
- 20) Klubowi Przyrodników;
- 21) Polskiemu Klubowi Ekologicznemu;
- 22) Polskiemu Towarzystwu Ochrony Przyrody „Salamandra”;
- 23) Stowarzyszeniu – Chrońmy Mokradła;
- 24) Stowarzyszeniu – Pracownia na rzecz Wszystkich Istot;
- 25) Ogólnopolskiemu Towarzystwu Ochrony Ptaków.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych.

5. Wpływ na rynek pracy

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

7. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Przepisy niniejszej regulacji nie będą miały wpływu na rozwój regionalny.

8. Źródła finansowania

Nie dotyczy.

9. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ŚRODOWISKA¹⁾
z dnia

w sprawie rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku

Na podstawie art. 26a ust. 7 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (Dz. U. Nr 75, poz. 493, z późn. zm.²⁾), zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zakres informacji, które są gromadzone w rejestrze bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, zwanym dalej „rejestrem”.

§ 2. Rejestr powinien zawierać następujące dane:

- 1) numer w rejestrze;
- 2) numer identyfikacyjny zgłoszenia według kolejności wpływu;
- 3) daty dokonania wpisów;
- 4) daty dokonania zgłoszeń, o których mowa art. 11 ust. 1 i art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku u ich naprawie, do organu ochrony środowiska;
- 5) nazwę organu ochrony środowiska, o którym mowa w pkt 4;
- 6) określenie rodzaju, opis, wskazanie miejsca i datę wystąpienia lub wykrycia bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku;
- 7) opis działań zapobiegawczych i naprawczych podjętych do chwili zgłoszenia;
- 8) imię i nazwisko albo nazwę, adres zamieszkania albo adres siedziby oraz określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD), podmiotu korzystającego ze środowiska, którego działalność była przyczyną bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku, jeżeli został on zidentyfikowany;
- 9) datę wszczęcia postępowania przez organ ochrony środowiska, o którym mowa w pkt 4, w danej sprawie;
- 10) kopie decyzji wydanych w danej sprawie;
- 11) informacje o odwołaniach od decyzji, o których mowa w pkt 10, w tym wskazanie podmiotu odwołującego się od decyzji, organu, do którego wniesiono odwołanie, przyczyn odwołania, treści i daty rozstrzygnięcia;
- 12) informacje o toczącym się lub zakończonym postępowaniu sądowo-administracyjnym lub sądowym w danej sprawie;
- 13) datę zakończenia działań zapobiegawczych lub naprawczych;

¹⁾ Minister Środowiska kieruje działem administracji rządowej – środowisko na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Środowiska (Dz. U. Nr 248, poz. 1493 i Nr 284, poz. 1671).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U z 2008 r. Nr 138, poz. 865 i Nr 199, poz. 1227, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 152, poz. 897, Nr 227 poz. 1367 i Nr 228, poz. 1365, z 2012 r. poz. 1513, z 2013 r. poz. 21 i 1238 oraz z 2014 poz.

14) opis przeprowadzonych działań zapobiegawczych lub naprawczych oraz osiągniętego efektu ekologicznego.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia³⁾.

MINISTERSTWO ŚRODOWISKA

³⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 26 lutego 2008 r. w sprawie rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku (Dz. U. Nr 39, poz. 233), które na podstawie art. 36 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. ...) traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „zmianą ustawy Poś”, przenosi z Głównego Inspektora Ochrony Środowiska na Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska kompetencje m.in. w zakresie prowadzenia rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Należy wskazać, że na podstawie przepisów dotychczasowych tzn. ustawy z dnia 20 lipca 1991 r. o Inspekcji Ochrony Środowiska (Dz. U. z 2007 r. Nr 44, poz. 287, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą IOŚ”, to Główny Inspektor Ochrony Środowiska prowadzi wyżej wskazany rejestr.

Należy zwrócić również uwagę, iż celem ww. projektu jest ograniczenie niekorzystnego oddziaływania instalacji przemysłowych na środowisko poprzez skuteczniejsze zapobieganie i ograniczanie emisji zanieczyszczeń. Wynika ono z konieczności implementowania postanowień Dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz. U. UE L 334 z 17.12.2010, str. 17), poprzez wprowadzenie zmian i uzupełnień do istniejących krajowych aktów prawnych oraz utworzenie i zmiany delegacji do wydania nowych i istniejących aktów wykonawczych.

W projekcie ustawy Poś uchyla się zatem przepisy odnoszące się do rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku w ustawie IOŚ i dodaje się nowe przepisy do ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie, zwanej dalej „ustawą szkodową”, stanowiące ich odpowiednik m.in. upoważnienie dla ministra właściwego do spraw środowiska do wydania nowego rozporządzenia, które zastąpi obecnie obowiązujące rozporządzenie w sprawie rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku. Nowe rozporządzenie stanowi więc wykonanie brzmienia delegacji zawartej w art. 26a ust. 7 ustawy szkodowej wprowadzonej zmianą ustawy Poś.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, iż dotychczasowe rozporządzenie stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 28a ust. 3 ustawy IOŚ. Załącznik VI do dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz. Urz. UE L 143/56 z 30.04.2004) określa zakres sprawozdania w sprawie doświadczeń zebranych w wyniku stosowania dyrektywy, które Polska będzie musiała przedłożyć Komisji Europejskiej. W związku z taką potrzebą w ustawie szkodowej, transponującej przepisy przywołanej dyrektywy, zawarto odpowiednie regulacje, które umożliwią zebranie danych na temat bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które wystąpią na terenie kraju:

- art. 11 ust. 1 i 2, w którym określono obowiązek zgłaszania przez podmiot korzystający ze środowiska do organu ochrony środowiska i wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska wystąpienia zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku oraz zakres tego zgłoszenia,
- art. 19, w którym zobowiązano podmiot korzystający ze środowiska do poinformowania organu ochrony środowiska o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych,
- art. 24, w którym umożliwiono zgłaszanie wystąpienia zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku do organu ochrony środowiska przez każdego bezpośrednio zagrożonego szkodą w środowisku lub dotkniętego negatywnymi skutkami szkody

- w środowisku, każdego stwierdzającego wystąpienie bezpośredniego zagrożenia szkodą w środowisku lub szkody w środowisku oraz określono zakres tego zgłoszenia,
- art. 25, w którym zobowiązano organ ochrony środowiska do wprowadzania do rejestru danych ze zgłoszenia, o którym mowa w art. 11 ust. 1 i art. 24 ust. 7,
 - art. 26, w którym zawarto obowiązek wprowadzania do rejestru przez organ ochrony środowiska informacji o zakończeniu działań zapobiegawczych lub naprawczych, o których mowa w art. 19, albo o zakończonych przez organ ochrony środowiska działaniach zapobiegawczych lub naprawczych oraz określono zakres tego zgłoszenia.

Rozporządzenie ma za zadanie ułatwić Generalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska wywiązywanie się z tych obowiązków oraz pomóc w zbieraniu informacji na temat bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku, które wystąpią na terenie kraju, w celu opracowywania raportów w tym zakresie do Komisji Europejskiej.

Po zmianach wprowadzonych projektem ustawy Poś to Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska będzie obowiązany do prowadzenia ww. rejestru.

Niniejsze rozporządzenie nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Rozwiązania zawarte w projekcie są zgodne z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI (OSR)

1. Cel wprowadzenia regulacji

Wprowadzenie nowego rozporządzenia w sprawie rejestru bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku ma na celu wykonanie delegacji zawartej w art. 26a ust. 3 ustawy szkodowej wprowadzonej projektem ustawy Poś.

2. Podmioty, na które będzie oddziaływać regulacja

Zakres nowej regulacji będzie wpływał na organ ochrony środowiska prowadzący rejestr bezpośrednich zagrożeń szkodą w środowisku i szkód w środowisku tzn. Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

3. Wyniki przeprowadzonych konsultacji

W ramach konsultacji projekt zostanie udostępniony na stronie internetowej resortu oraz przedłożony do konsultacji:

- 1) Regionalnym Dyrektorom Ochrony Środowiska;
- 2) Marszałkom Województw;
- 3) Regionalnym Zarządom Gospodarki Wodnej;
- 4) Lidze Ochrony Przyrody;
- 5) Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 6) Konfederacji Pracodawców Polskich;
- 7) Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych;
- 8) Sekretariatowi Prezydium Konferencji Inwestorów;
- 9) Krajowej Izbie Gospodarczej;
- 10) Izbie Gospodarczej Ubezpieczeń i Obsługi Ryzyka;
- 11) Instytutowi Ekologii Terenów Uprzemysłowionych;
- 12) Instytutowi Ochrony Środowiska, Instytutowi na Rzecz Ekorozwoju;
- 13) Biuru Wspierania Lobbyingu Ekologicznego;
- 14) Polskiej Zielonej Sieci;
- 15) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 16) Państwowemu Instytutowi Geologicznemu;
- 17) Krajowej Radzie Gospodarki Wodnej;
- 18) Centrum Prawa Ekologicznego;
- 19) Klubowi „Gaja”;
- 20) Klubowi Przyrodników;
- 21) Polskiemu Klubowi Ekologicznemu;
- 22) Polskiemu Towarzystwu Ochrony Przyrody „Salamandra”;
- 23) Stowarzyszeniu – Chrońmy Mokradła;
- 24) Stowarzyszeniu – Pracownia na rzecz Wszystkich Istot;
- 25) Ogólnopolskiemu Towarzystwu Ochrony Ptaków.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sektor finansów publicznych.

5. Wpływ na rynek pracy

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

6. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wprowadzenie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość.

7. Wpływ na sytuację i rozwój regionalny

Przepisy niniejszej regulacji nie będą miały wpływu na rozwój regionalny.

8. Źródła finansowania

Nie dotyczy.

9. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.